VP MAGAZIN

nr.2

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 2 - Martie 2014

România Pitorească
Muzeul Aurului din Brad

Expediţii şi Exploratori
Thor Heyerdahl
Expediţiile RA
Capitolul 10

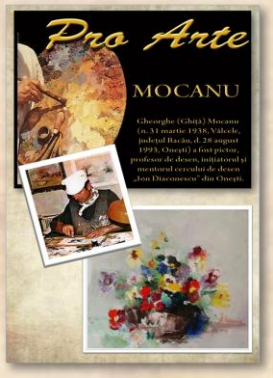

ProArte
Florile lui Ghiţă Mocanu

Keith Douglass
Atacă! Atacă! Atacă!
Partea I

Special
Sergiu Someşan
Căpcăunul şi nimfomana

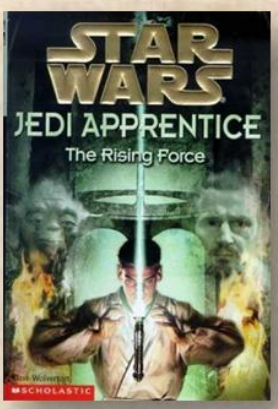

Dave Wolverton
Ascensiunea Forţei
Capitolul 13

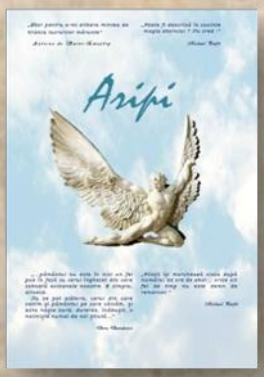

Aripi
Doru Davidovici
Culoarea Cerului
-fragmente-

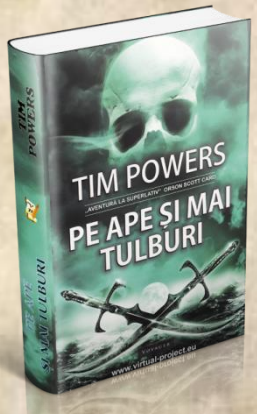

Tim Powers
Pe ape şi mai tulburi
Capitolele 4-6

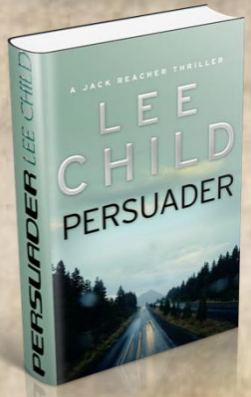

Lee Child
Persuader
Capitolele 4-5

VP Magazin

„MUZEUL AURULUI” DIN BRAD

Un punct de atracție deosebit pentru cei care călătoresc prin Munții Apuseni este **Colecţia mineralogică din Brad**, cunoscută sub numele de **„Muzeul Aurului”**. Muzeul reprezintă un unicat în peisajul muzeistic național şi chiar internațional, fiind unic în Europa, la nivel mondial existând doar trei astfel de muzee. El reuneşte în spațiul său piese unicat, de o valoare inestimabilă. Muzeul Aurului a reprezentat de-a lungul multor ani, un punct de atracție, atât pentru specialiştii români şi străini, cât şi pentru vizitatorii obişnuiți, din țară şi străinătate. Muzeul îşi are originea în colecțiile de minerale, roci, eşantioane cu aur (liber) nativ, unelte şi instrumente de minerit din perioada vechilor societăți miniere, de la sfârşitul veacului al XIX-lea, menționate de diverşi cercetători ai zăcămintelor aurifere din perimetrul Bradului.

A fost fondat în urmă cu mai mult de 100 de ani, timp în care s-au adunat peste 2000 de exponate din foarte multe țări de pe toate continentele. Între acestea se remarcă în mod deosebit cele cu aur nativ, provenite din minele din Munții Metaliferi, constituind din acest punct de vedere una din cele mai importante colecții din lume.

Deşi a avut întotdeauna un caracter particular, cu un orar de vizitare limitat, colecția a fost vizitată de un mare număr de persoane. Elevi, studenți sau iubitori ai frumuseților naturii, specialişti în domeniul geologiei şi mineritului, personalități ale vieții culturale, politice şi ştiințifice din țară şi de peste hotare, care au rămas impresionați de frumusețea deosebită a exponatelor şi de valoarea ştiințifică a multora dintre ele. Mărturie stau numeroasele impresii înscrise de aceştia în registrele de vizitatori, cel mai vechi păstrat fiind din anul 1912.

Colecția începe prin prezentarea unor obiecte arheologice descoperite în zona Brad-Crişcior care dovedesc existența omului în urmă cu 5000 de ani şi a

unei activități de extragere a aurului de 2000 de ani. Sunt expuse unelte şi obiecte vechi folosite la extragerea şi prelucrarea minereului aurifer, specifice ultimelor două secole, precum şi imagini fotografice sugestive privind aceste activități.

În sălile muzeului vizitatorul are prilejul de a cunoaşte aurul într-o ipostază inedită, aceea de minereu, în care el apare sub diverse forme: fin dispersat, liber sau concrescent cu alte minerale, lamele, filamente, dendrite, granule şi rarele combinații chimice naturale ale aurului cu telurul, între care silvanitul şi nagyagytul s-au identificat pentru prima dată în lume în zăcăminte din Munții Apuseni.

Majoritatea zăcămintelor de aur din România se regăsesc în muzeu cu exponate reprezentative pentru toate tipurile de mineralizații. Zăcămintele din zona Bradului sunt cel mai bine reprezentate, de aici provenind şi cele mai spectaculoase forme. Între acestea se remarcă unele care sugerează vizitatorului plante, animale sau alte obiecte: frunze, flori, şarpe, cățel, aripi de pasăre, tun, harta României.

Muzeul prezintă în continuare o colecție mineralogică generală, cu peste 800 exponate provenind din foarte multe țări. Organizată pe criterii ştiințifice, ea începe cu noțiuni generale despre minerale, geneza acestora, proprietăți fizice după care pot fi determinate, fiind expuse în continuare după criteriul compoziției chimice.

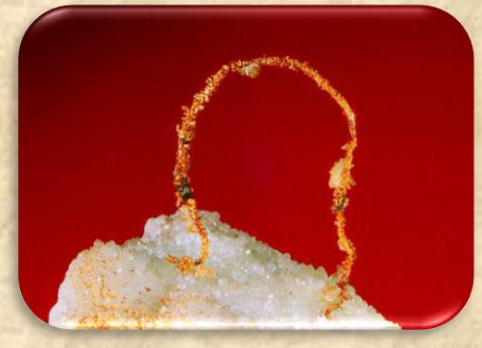

Se începe cu elemente native şi continuă cu sulfuri metalifere, săruri halogenate, oxizi, săruri oxigenate (carbonați, sulfați, silicați, etc.) şi se încheie cu o interesantă vitrină în care sunt prezentate câteva dintre mineralele care au fost identificate pentru prima oară în lume în zăcăminte din România.

Prin varietatea formelor şi a culorilor, aceste minerale încântă privirea şi creează o stare de mulțumire pentru cei care doresc să-şi lărgească orizontul cunoştințelor despre natură în general şi lumea minerală în special.

„Muzeul Aurului" din Brad
Adresa: Brad, Str. Independenței, nr. 3, jud. Hunedoara

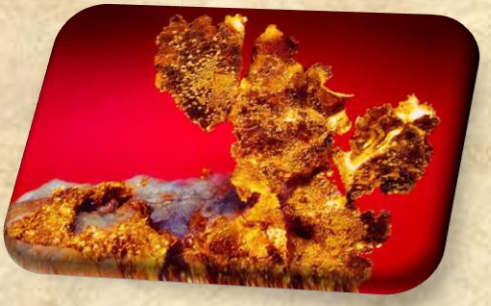

Pro Arte

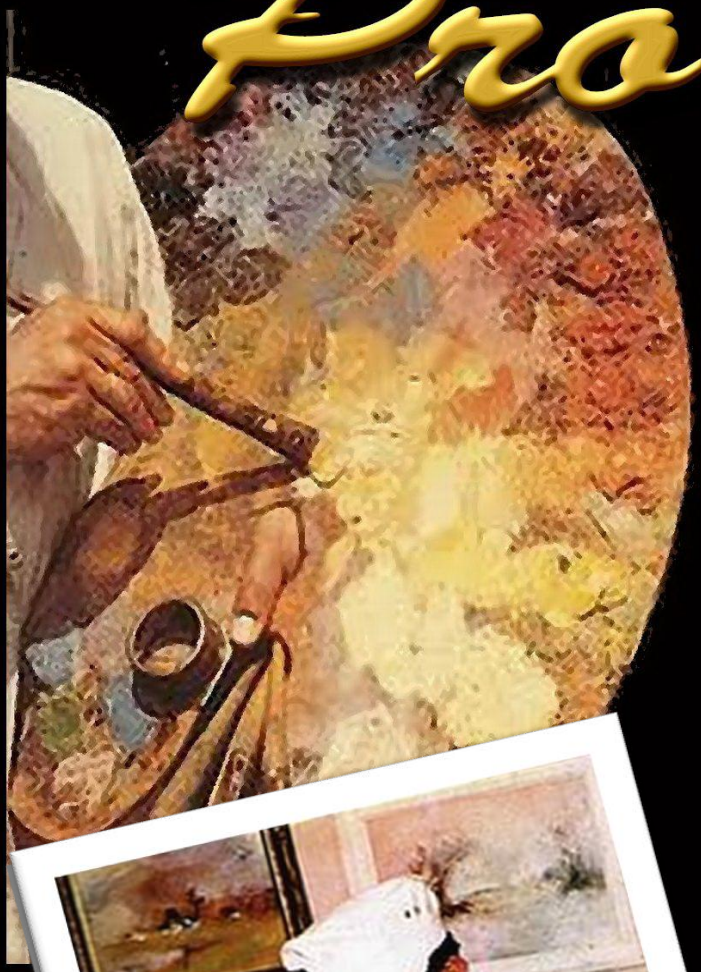

MOCANU

Gheorghe (Ghiță) Mocanu (n. 31 martie 1938, Vâlcele, județul Bacău, d. 28 august 1993, Onești) a fost pictor, profesor de desen, inițiatorul și mentorul cercului de desen „Ion Diaconescu” din Onești.

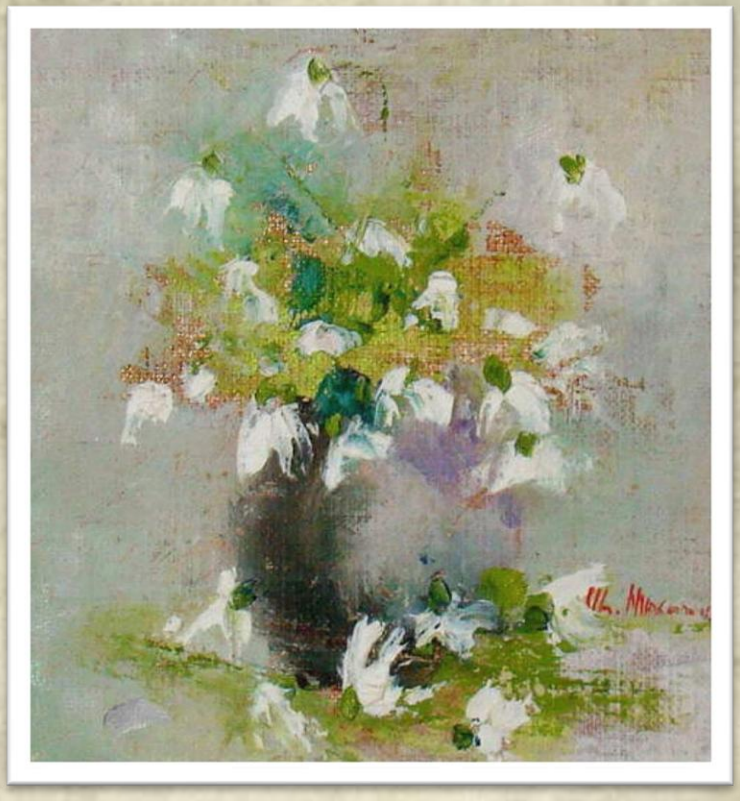

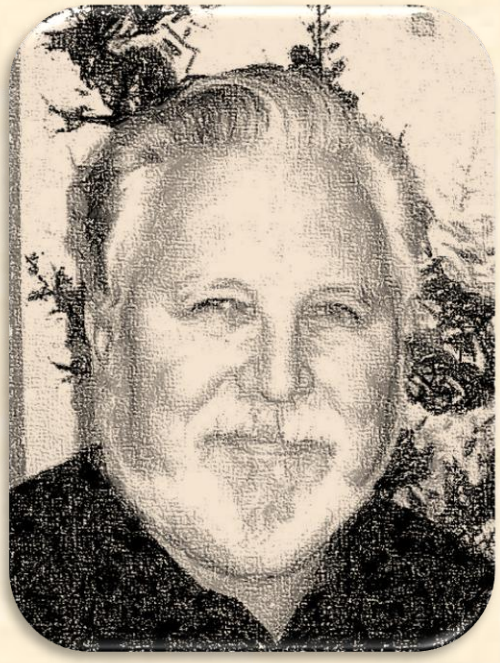

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEȘAN

CĂPCĂUNUL ŞI NIMFOMANA

Când Vasile Tudorache se visă prima dată pe scările Gării de Nord, nu i se păru nimic ciudat în asta. Nu mai fusese prin gară de vreo cinci, şase ani, de când îşi condusese nişte rude la tren. Dar într-un fel era conştient că era doar un vis, aşa că i se părea normal să poată fi oriunde fiindcă era doar un vis, nu? Mai puțin firesc i se păru să descopere că stătea pe un carton care era aşezat pe o treaptă, undeva pe lângă intrarea în stația de metrou, sprijinit comod de unul dintre stâlpii gării. Lângă el o femeie vindea covrigi calzi şi, după modul în care se uita la el din când în când, cu o privire uşor complice, se vedea treaba că era obişnuită cu el acolo. După ce urmări ce se întâmplă în jurul lui, obişnuindu-se cu locul, îşi coborî privirea şi, spre uimirea lui, văzu că are la picioare un suport din lemn ca un scăunel mai mic, iar alături o cutie plină cu creme de pantofi şi perii de toate felurile. Nu apucă să se gândească mai bine la asta, pentru că un pantof se şi ivi pe scăunelul din fața lui, iar mâinile începură să i se mişte parcă fără să vrea, cu o dexteritate pe care nu şi-o ştia. Abia când termină de lustruit pantofii ridică privirea şi văzu că îşi cunoştea foarte bine clientul, era un avocat din vecini, pe care uneori îl mai întâlnea când ducea gunoiul şi care tocmai îi arunca o bancnotă în cutie. Avocatul îl privi uşor disprețuitor şi îi spuse din mers în timp ce se îndepărta:

— Am auzit că eşti şomer, dar chiar nu ai găsit altceva de lucru? Asta mi se pare degradant pentru pregătirea dumitale.

Abia după ce dădu colțul, Vasile se dezmetici, dar, cum nu mai avea cui să-i răspundă, îşi strânse înciudat cutia cu creme şi perii şi se pregăti să plece.

— Gata pe ziua de azi? întrebă femeia cu covrigeii cu un glas cântat şi îi întinse un covrig cald.

— Gata, spuse el, dintr-odată parcă obosit. La cum lucrez eu, îmi ajunge câte un client pe zi.

Luă de la femeie covrigul călduț şi când se pregăti să muşte din el se trezi brusc. Un timp mai căută prin aşternuturi covrigul, apoi realiză că totul fusese doar un vis, aşa că îşi începu ritualul din fiecare dimineață de când era şomer. După ce se spălă, se îmbrăcă şi se aranjă şi, cu toate că nu prea avea gunoi în găleată, mai puse câteva ziare vechi în ea ca să pară plină şi se hotărî să ducă gunoiul cu speranța secretă că se va întâlni cu avocatul, deşi îşi dădea seama de absurdul situației. Chiar dacă avea să îl întâlnească, avea să îl salute la fel ca ieri sau ca şi în alte dimineți, că doar nu avea să se certe cu bietul om numai din cauză că acesta îi făcuse un reproş în vis. Totuşi, gândindu-se mai bine, îşi aduse aminte că avocatul chiar îl întrebase ceva cu o zi înainte, dar ori cât îşi frământă mintea nu îşi putu aduce aminte despre ce anume vorbiseră. Probabil că banalități pe care le schimbă oamenii între ei în mod obişnuit, dar avu impresia că mai fusese ceva.

„O să îmi aduc eu aminte dacă chiar era ceva important", mormăi el şi goli găleata în unul dintre containerele înşirate de-a lungul unui zid, apoi trase puțin de timp, doar, doar va apărea până la urmă şi avocatul, dar acesta nu-şi făcu apariția. Se pregăti într-un târziu să ducă înapoi găleata în apartament, când văzu o femeie venind şi ea tot cu o găleată cu gunoi. Din câte i se părea, aceasta locuia pe aceeaşi scară cu avocatul, aşa că o întrebă:

— Bună ziua! Avocatul ăla care locuieşte pe scară cu dumneavoastră... nu l-ați văzut cumva azi?

Femeia clătină din cap, în timp ce îşi golea găleata în container. Apoi păru să îşi amintească:

— Aaa, vorbiți de domnul Angelescu? Nu, nu l-am văzut... de fapt nu l-am mai văzut de vreo câteva zile. Da' de ce întrebați de el? Vreți să divorțați?

Soția lui era plecată de vreo trei, patru ani în Italia, la muncă, şi vecinii din cartier au aflat cu câteva luni înaintea lui că ea şi-a găsit pe cineva acolo şi că nu se mai întoarce în țară.

— Nu, nici vorbă, răspunse el oarecum înciudat. Dar l-am visat azi-noapte... Se făcea că îi lustruiam pantofi, răspunse el cu un ton pe care şi-l voia nepăsător.

— Dacă îi spuneți asta, precis o să vă ia mai ieftin la proces. Că am auzit că este tare scump. Dar, din câte am auzit, nu pierde nici un proces, aşa că poate îşi merită omul banii. Poate că o bagă la părăsire de domiciliu pe soția dumneavoastră şi vă rămâne apartamentul.

În timp ce stăteau de vorbă, de undeva se auzi sirena unei salvări şi după numai câteva minute maşina opri chiar în fața blocului în care locuia avocatul.

— Oare ce s-o fi întâmplat? întrebă femeia şi îşi puse mâna la gură. Hai să vedem.

Nu mai aşteptă să vină şi Vasile după ea, ci o luă cu paşi repezi spre ambulanță şi începu să întrebe în stânga şi în dreapta, astfel că, până ajunse şi el, era deja la curent cu toată întâmplarea.

Ambulanța venise chiar la avocat, care telefonase cu numai câteva minute în urmă, anunțând că se simte foarte rău. Femeia aflase despre el că este bolnav de mai multă vreme cu inima şi că doctorii i-au interzis de ani buni să mai pledeze, pe motiv că este o ocupație prea stresantă pentru boala lui, dar avocatul nu se îndura să se pensioneze. În numai câteva minute ieşiră din bloc şi brancardierii cu targa acoperită, aşa că toți îşi dădură seama că au ajuns prea târziu.

După plecarea salvării, majoritatea celor adunați acolo au rămas să întoarcă moartea avocatului pe toate părțile, iar Vasile, încă impresionat de coincidență, se pregătea să plece, când se auzi strigat de femeia cu care stătuse de vorbă mai devreme.

— Domnule Tudorache… vă rog eu să nu mă visați la noapte! Sau, dacă tot mă visați, să nu îmi faceți pantofii.

Şi, în ciuda atmosferei încordate, toată lumea începu să râdă, deşi habar nu aveau de ce, iar femeia se apucă să le povestească visul lui.

Abia când se mai îndepărtă şi nu mai auzi râsetele celor rămaşi în urmă, încercă să îşi rememoreze visul, dar nu i se păru că ar fi fost nimic în el care să anunțe moartea iminentă a avocatului.

— O simplă coincidență, îşi spuse el şi, după ce lăsă găleata de gunoi acasă, porni iar prin oraş, pe la firmele care aveau afişate locuri de muncă. La fel ca în ultimele zile, nu găsi nimic, doar promisiuni vagi: „O să vă sunăm noi dacă se iveşte ceva!” îi spuneau toți cei de la resurse umane.

Pe drumul de întoarcere îşi cumpără ceva de mâncare şi, când intră pe aleea principală a cartierului în care locuia, avu impresia că toată lumea se uită ciudat la el.

„Proasta aia de femeie, o fi spus la toată lumea că l-am visat pe avocat înainte de a muri”, se gândi el şi după ce intră în apartament trânti uşa, parcă puțin mai tare decât ar fi vrut.

Îşi pregăti ceva frugal de mâncare, apoi se aşeză la televizor şi urmări fără niciun chef o comedie clasică. Căută în frigider şi găsi nişte lichior de nuci vechi de vreo două, trei luni. Mirosea cam ciudat, dar, din câte îşi aducea aminte, aşa mirosea şi când îi fusese oferit cadou, cu cine ştie ce ocazie. Bău două pahare mari, unul după altul, cu gândul să se amețească şi să nu mai viseze pe nimeni în noaptea asta.

Dormi adânc ca niciodată, iar spre dimineață se trezi cu gura uscată de sete. Un timp cochetă cu gândul să se întoarcă pe partea cealaltă şi să-şi continue somnul. Era sigur că setea i se trăgea de la paharele de lichior dulce-amărui pe care le băuse mai mult forțat şi, cum nu prea era obişnuit cu băutura, se pare că avea efecte ciudate asupra lui. Până la urmă nu mai rezistă, se dădu jos din pat clătinându-se şi bău pe nerăsuflate o cană mare de apă.

„Bine, măcar aşa nu o să mai visez pe nimeni”, îşi spuse el cu o urmă de satisfacție şi se prăbuşi înapoi în pat. După câteva minute o porni pe jos spre Gara de Nord şi abia când ajunse lângă treptele pe care îl aşteptau cartonul şi cutia cu perii şi creme îşi dădu seama că iar visează.

— Ai întârziat azi, îl atenționă femeia cu covrigei.

Vasile clătină din cap obosit.

— Am băut cam mult aseară, spuse el spăsit.

Dar se feri să îi spună că era vorba de numai două pahare de lichior. Chiar şi în vis, îşi dădea seama că două pahare nu sunt o cantitate de băutură care să pună la pământ un bărbat ca el.

— Se vede, spuse femeia, compătimitoare, şi îi întinse un covrigel cald.

În vis se făcea că vremea trecea puțin mai repede ca în realitate, aşa că nu se miră când văzu că soarele era la un moment dat sus pe cer şi că pe lângă el au început să treacă tot mai multe perechi de pantofi, dar nimeni nu părea dispus să se oprească la el. „Poate am norocul să nu se oprească nimeni azi la mine”, îşi spuse el şi chiar atunci un pantof vişiniu de damă poposi pe suportul din fața lui. Când ridică ochii nu fu prea uimit s-o vadă pe vecina de ieri, care îl privea cu reproş.

— Şi doar te-am rugat ieri să nu-mi faci pantofi, spuse ea plină de obidă.

Vasile căută în cutia cu creme şi răsuflă uşurat.

— Oricum nu am cremă vişinie, aşa că doar o să-i şterg cu o cârpă.

Femeia clătină din cap fără să spună nimic şi, după ce Vasile termină de curățat pantofii, urcă treptele spre gară, ținând în mână un bilet de tren.

— Crezi că ajută? întrebă femeia cu covrigeii şi Vasile ridică doar din umeri.

Cât a depins de el a făcut, îşi spusese chiar şi când se trezi în patul lui, mai târziu ca de obicei. Mai bău o cană de apă, apoi se pregăti iar de patrularea zilnică pe la firmele din oraş. Tot fără succes, la fel ca în fiecare zi, aşa că atunci când reveni spre casă îşi numără mărunţişul din buzunar cu mai multă grijă decât de obicei. Dacă vor mai urma câteva zile asemănătoare, va trebui să accepte de lucru chiar şi cu ziua. Dar asta ar fi însemnat pentru el cu adevărat o degradare. Se întrebă la un moment dat dacă nu ar trebui să ia de bun visul cu Gara de Nord. În fond, ar scoate probabil atât cât să îşi asigure existenţa.

„Mâine o să mă duc până în gară să văd ce şi cum", îşi spuse el fără prea multă convingere şi intră la micul magazin alimentar din cartier să îşi cumpere un pateu şi o pâine.

Vânzătoarea de la magazin era o fetişcană veselă, de vreo douăzeci de ani, care mereu glumea cu el, dar care acum îl privea cu ochi plini de spaimă, dar şi de curiozitate.

Îi dădu pâinea şi pateul, apoi învingându-şi spaima întrebă cu glasul sugrumat:

— Nea Vasile, azi-noapte ai visat pe cineva?

Deşi era cu doar vreo zece ani mai mare ca ea, fata îi zicea de multă vreme „nene", poate aşa, ca un fel de compromis, că doar nu era să-i zică „domnule" unui şomer care din când în când mai lua pe datorie.

— Vecina aia a ta are gura cam bogată, nu? Dar am visat-o azi-noapte şi i-am şters de praf pantofii, aşa, ca să se înveţe minte altă dată să mai vorbească prostii, spuse el vesel, încercând să o dea pe glumă.

Loredana, aşa o chema pe fată, după cum scria cu litere de tipar pe eticheta de pe pieptul ei bogat, chicoti şi, profitând de faptul că erau numai ei doi în magazin, îi spuse:

— Pe mine, dacă vrei, poţi să mă visezi, dar te rog să nu mă visezi că îmi faci pantofii. Mai bine visezi că îmi faci altceva, şopti ea şi, privind încă o dată spre uşă, să se asigure că nu vine cineva, îi luă o mână şi i-o lipi de unul dintre sânii ei tari.

— Aşa ceva, de exemplu, spuse fata şi îi puse în punga cu pâinea şi pateul încă o ciocolată şi o sticlă de vin. Asta-i din partea firmei, adăugă ea zâmbind şi îşi muşcă buzele provocator. Poate trec diseară pe la dumneata să bem un pahar.

Vasile ieşi buimăcit din micul magazin. De când se aflase că nevastă-sa nu mai vine din Italia, în ciuda faptului că era şomer, devenise destul de atrăgător pentru femeile din cartier, din câte aflase de la una şi de la alta din vecinele lui. Şi poate că nu atât pentru o legătură permanentă, cât mai ales pentru câte o aventură ocazională şi numai firea lui molcomă a făcut ca micul lui apartament să nu se transforme într-un adevărat bordel.

Ajuns acasă, mâncă trei felii de pâine cu pateu, gândindu-se că, la câtă vâlvă se stârnise acum în jurul lui, ar fi putut lua orice pe datorie de la micul magazin. Numai că ajutorul de şomaj venea tot mai târziu şi în curând avea să se termine şi ăla, iar dacă Vasile ura ceva, ura să rămână dator. Altădată mai ieşea după-miaza în parc, mai schimba o vorbă, mai juca o partidă de şah, dar astăzi chiar că nu avea nici un chef.

Se dezbrăcă, apoi privi apatic la ştiri, pe urmă la filmele după-amiezii, şi era gata să aţipească la un documentar de pe Discovery, când se auzi soneria la uşă. Se ridică să răspundă şi, cum întârzie să oprească sonorul de la televizor, pe lângă sonerie cineva începu să bată cu putere în uşă.

— Vin, vin, spuse el, trăgându-şi din mers o pereche de pantaloni, şi când deschise uşa văzu o Loredană palidă şi emoţionată, care aştepta cu o sacoşă în braţe.

Păru incapabilă să spună ceva câteva clipe lungi, apoi îl întrebă muşcându-şi buzele:

— Nu mă pofteşti să intru?

— Scuze, făcu încurcat Vasile, dar să ştii, la mine este cam deranj. Mă pregăteam de culcare şi chiar nu mă aşteptam la vizite la ora asta. Am crezut că glumeşti când ai zis că o să vii… nu că nu ai fi binevenită, adăugă el, văzând cum ochii ei se întunecă.

Îi făcu loc să treacă şi o urmări tăcut cum intră în bucătărie şi puse sacoşa pe masă, după ce împinse la o parte farfuriile murdare rămase acolo de câteva zile. Găsi o cârpă, şterse firimiturile de pâine, apoi începu să scoată una după alta bunătăţile din sacoşă.

După ce termină, se întoarse spre Vasile şi se apropie de el, muşcându-şi buzele ca şi cum ar fi frământat-o o întrebare.

— Spune, o încurajă el. Care-i problema?

— Pot rămâne aici noaptea asta? întrebă ea, privind ruşinată în jos.

Se apropie şi mai mult de el, aproape atingându-l, apoi şopti iar:

— Pot?

Vasile desfăcu larg braţele, arătând în jur.

— Poţi, bineînţeles că poţi, numai că nu pricep ce te-a apucat aşa, dintr-odată. Că doar nu te-oi fi îndrăgostit brusc de mine.

Profitând că el era cu braţele desfăcute, se apropie şi mai mult de el şi-l luă dintr-o dată în braţe, şi Vasile deveni conştient de trupul tânăr care se împingea în el. Gura ei cu buzele roşii ca focul se ridică spre el şi, înainte să îşi dea seama ce face, îl sărută. Nici nu îşi dădu seama cum au ajuns în dormitor şi cum s-a desfăşurat totul, deşi avu clar la un moment dat senzaţia că era folosit şi manevrat.

După ce totul s-a terminat şi au început să respire iar normal, Vasile se întoarse spre ea.

— Şi acum spune-mi, de ce vrei să rămâi noaptea asta aici? Te-ai certat cu părinţii?

Loredana îşi trase un colţ al cearceafului peste faţă şi şopti de sub el:

— Nu spun!

— Va trebui să spui până la urmă, aşa că mai bine fă-o mai devreme decât mai târziu, spuse el şi trase cearceaful de pe ea.

Deşi nu era nici vorbă de ameninţare în vocea lui, fata făcu ochii mari şi spuse repede:

— A murit tanti Mia. A călcat-o o maşină azi după-amiază şi a murit în drum spre spital.

— Cine este tanti Mia? întrebă el, dar îşi dădu seama chiar în timp ce punea întrebarea. Femeia pe care am visat-o eu azi-noapte, spuse el, şi acum era mai mult o constatare decât o întrebare.

Fata încuviinţă doar din cap, tăcută, dar el tot nu era lămurit.

— Bun, şi asta tot nu explică de ce vrei tu să dormi aici dacă a murit femeia aia. Ce legătură are una cu alta?

Fata oftă, apoi spuse:

— Până acum, pe toţi cei cu care ai vorbit mai mult ziua, în noaptea următoare i-ai visat că le făceai pantofi. Şi numai o zi mai târziu au murit.

Îşi strânse iar cearceaful sub bărbie, iar ochii i se umeziră.

— Eu nu vreau să mor, chiar nu vreau să mor. Sunt prea tânără ca să mor… Mai bine te ţin treaz toată noapte ca să fiu sigură că nu mai visezi pe nimeni…

Văzând îndoiala de pe faţa lui, lepădă de tot cearceaful şi se ridică în picioare în pat, arătându-se în toată splendoarea celor douăzeci de ani.

— Nea Vasile, mie de multă vreme îmi place de dumneata, dar nu am avut ocazia să îţi spun până acum, începu ea să vorbească precipitat. Dar acum nu îmi mai pasă ce zice lumea…

Vasile o lăsă să vorbească, pe urmă clătină din cap fără să spună nimic, luă un prosop şi plecă să facă un duş. Când termină, dădu drumul la apă rece, cu gândul să-şi limpezească puţin mintea: prea multe se întâmplaseră în prea puţin timp.

O lăsă apoi pe Loredana să facă duş şi se duse în bucătărie, privind la pachetele întinse de fată pe toată masa. În timp ce se uita la o sticlă de vin din cele aduse de fată, un gând năstruşnic îi trecu prin minte: avea impresia că este căpcăunul cartierului, căruia locuitorii îi aduceau ca jertfă bucate alese, băuturi fine şi chiar şi o fecioară. „Mă

rog,", recunoscu în sinea lui, „fecioara e mai mult nimfomană decât fecioară, dar totuşi, până la un punct, paralela se poate păstra". Toate astea pentru a-i potoli furia, probabil. Atât că el nu se simțea deloc furios, ci doar nedumerit. În mod sigur era doar o simplă coincidență în faptul că el visează pe cineva care a doua zi moare. Sau poate că dezvoltase o sensibilitate aparte şi putea depista cu o zi înainte persoanele care aveau să moară. Îşi aducea aminte că citise în adolescență despre un vrăjitor sau şaman care îşi dezvoltase un aşa-numit miros al morții, depistându-i din timp pe cei ce urma să moară, dar nu îşi putu aminti nici în ruptul capului despre ce carte era vorba.

Între timp Loredana ieşise de la duş şi se plimba mai mult goală prin fața lui, zâmbindu-i din când în când provocator, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva asta era o tactică: să îl țină tot timpul excitat, în aşa fel încât să uite de preocupările lui morbide.

Deschise frigiderul şi începu să aşeze din bunătățile aduse de ea, care - subconştientul lui nu putea uita asta - erau toate menite să îi mute gândul de la visele cu pantofi.

Până la urmă s-au culcat, deşi numai somn nu a fost ăla: dormind, fata avea tendința să-i tragă capul între sânii ei, probabil ca să fie sigură că n-are timp de vise prosteşti.

Dimineața nu şi-a adus aminte nici de câte ori au făcut dragoste şi nici dacă a ațipit vreun pic. Oricum îl usturau atât ochii de nesomn, cât şi penisul din alte motive, aşa că, după ce Loredana a plecat la treaba ei, a lăsat jaluzelele şi a adormit aproape instantaneu. S-a trezit puțin după ora prânzului, fără să se simtă cu mult mai odihnit, şi, aproape frânt, şi-a făcut un sendviş cu ce a găsit prin frigider, fiindcă nu găsi în el puteri să îşi mai încălzească ceva. După ce a mâncat cu noduri sandvişul, a încercat să îşi amintească dacă a visat ceva. Nimic! Nada! O foaie de hârtie mare, albă, presărată ici şi colo cu sâni tari şi muşchi fesieri rotunzi şi bine reliefați.

După ce a ieşit din casă s-a simțit dator să intre şi pe la magazinul fetei să o vadă şi să mai vorbească cu ea. Mai erau câțiva clienți, dar s-au risipit ca duşi de vânt când l-au văzut.

— Ei, cum este? l-a întrebat fata, cu ochi strălucitori. Ai mai visat ceva?

— Nimic, poți să stai liniştită. Deşi am adormit după ce ai plecat tu, tot nu am visat nimic. Am dormit ca frânt, de parcă am tăiat lemne, spuse el şi simți cum roşeşte puțin.

— Ei, nu chiar lemne, ci numai nişte lemnişoare, spuse ea şoptit şi îi luă mâna şi şi-o puse iar pe sân. Şi nu le-ai tăiat, ci numai le-ai strâns, adăugă ea zâmbind.

Cineva vru să intre în magazin, dar, văzând prin geam scena, se precipită înapoi, încât era gata să cadă pe scări.

— Diseară vin iar, spuse fata cu un amestec de amenințare şi de promisiune. Şi vreau tot de şase ori, ca şi azi-noapte.

„De şase ori într-o noapte", îşi şopti Vasile în timp ce cobora scările. „Doar să mai chem vreo două ajutoare..."

Se îndreptă ca în vis spre micul parc dintre blocuri, fiindcă azi nu se simțea în stare să hoinărească în căutarea unor iluzorii locuri de muncă.

Se aşeză la o masă de şah liberă, dar nu găsi pe nimeni amator să joace cu el, până când fostul lui profesor de matematică îl lămuri:

— Drăguță, azi nu ai să găseşti pe nimeni dispus să rişte o partidă de şah cu dumneata. Dacă te bate... poate te superi şi cine ştie ce idei îți mai vin, după cum vorbeşte lumea. Dacă se lasă bătut, iar nu este bine, că îți vin alte idei... Mai bine renunță azi la şah. Cu atât mai mult că am auzit că ai alte preocupări, mai lumeşti.

Preşedintele asociației de locatari, un om care nu îl putuse suferi niciodată pe Vasile, deşi nu ar fi putu spune de ce, pufni zgomotos de la o masă alăturată.

— De şase ori pe noapte, auzi la el. Dacă o fi şi adevărat, atunci chiar c-a devenit nepericulos. Mâncat bine, băut bine, futut bine, cui să-i mai ardă de lustruit pantofi?

Şi un hohot de râs general îi însoți vorbele.

Vasile aşteptă să se facă linişte, apoi se ridică de la masă şi când trecu pe lângă preşedinte îl întrebă scurt:

— Te mănâncă, ai?

Şi îl privi pe om doar atât cât să vadă cum devine alb ca varul la față, apoi plecă tăcut, urmărit de privirile tuturor.

O luă pe jos până în centrul oraşului, unde nu îl cunoştea nimeni şi se putea plimba liniştit, fără să se simtă urmărit de privirile tuturor. Bău o cafea la o terasă, mai pierdu un timp vremea pe străzile animate din centru, apoi vrând, nevrând se întoarse spre casă şi imediat cum intră în cartier simți atmosfera oarecum ostilă de care era înconjurat. Dacă era zărit din vreme, era ocolit, dar dacă era văzut prea târziu pentru a mai fi evitat, era salutat de bărbați şi femei de care nu-şi aducea aminte să-l fi salutat până atunci. O făceau neutru, cu privirile plecate şi preocupați de lucruri mărunte: priveau la ceas, îşi verificau conținutul buzunarelor sau îşi numărau cu grijă mărunțişul: orice, numai să nu fie nevoiți să-i întâlnească ochii.

Ajuns acasă, îşi prepară o supă rapidă dintr-un plic adus de Loredana, apoi se trânti în fotoliu, urmărind cu ochii aproape închişi ştirile. Deşi era normal să nu se vorbească despre el şi despre „talentul” lui, parcă se simți puțin dezamăgit.

„Mai e timp”, gândi el şi alunecă într-un somn adânc şi fără vise, din care îl trezi peste vreo oră soneria.

Era Loredana, care de data asta avea două sacoşe cu ea: căpcăunul cartierului trebuia hrănit şi nu s-ar fi mirat deloc să audă că fata, cu spiritul ei întreprinzător, făcea o chetă de la toți cei care călcau pragul micului magazin alimentar, pentru a asigura astfel liniştea tuturor.

E adevărat că toate apartamentele din cartier erau cam la fel, astfel că fata se adaptă cu uşurință la micul lui apartament, de parcă ar fi locuit acolo de când lumea. Pe lângă asta, Vasile nu se putu abține să nu observe că fata era sprintenă şi hărnicuță, astfel că în mai puțin de o oră curăță lună în bucătărie şi dinspre aragaz începu în curând să miroasă a mâncare adevărată.

După ce au terminat de mâncat, s-au aşezat la televizor şi, simțind cum Loredana se cuibăreşte în brațele lui, aproape că începea să regrete anii pe care şi i-a petrecut singur în aşteptarea unei femei pe care o bănuise de la bun început că pleacă pentru a nu se mai întoarce niciodată. Nu apucă să adâncească prea mult ideea, că se auzi soneria. Fata se strecură din brațele lui ca o zvârlugă şi-i spuse:

— Stai liniştit, că mă duc eu să văd cine este.

Din holul de la intrare s-au auzit sunetul înăbuşit al vocilor, apoi Loredana a strigat tare ca să se audă:

— Te caută un polițist… ce fac, îi dau drumul?

Vasile rămase un timp blocat, dar apoi rememorând ultimele zile, îşi spuse că era firesc ca întâmplările din cartier să ajungă până la urmă şi la urechile poliției.

— Da, pofteşte-l înăuntru, spuse el şi îşi aranjă cât de cât hainele, de care Loredana, în scurtul răgaz cât au stat la televizor, începuse să tragă.

La uşă aştepta un polițist în uniformă care îi părea vag cunoscut: probabil că era sectoristul cartierului, dar, cum nu avusese până acum probleme cu poliția, era normal să nu îl cunoască prea bine.

— Să trăiți, spuse acesta cu voce sonoră. Agent Postolache mă numesc şi am venit la dumneavoastră pentru a rezolva o mică problemă. La poliție avem înregistrată o reclamație pe numele dumneavoastră şi, cum tot am avut drum prin cartier, m-am gândit că o putem rezolva direct, ca să nu vă mai deranjăm cu o invitație la sediu pentru o declarație în acest sens.

Cum Loredana eliberase deja masa din bucătărie, Vasile l-a poftit pe agent acolo. Agentul, în ciuda faptului că voia să pară calm şi sigur pe el, se vedea că era uşor

timorat. Scoase din mapă, cu mâini care tremurau uşor, o foaie de hârtie pe care erau scrise vreo cinci, şase rânduri, nu mai multe.

— Spuneți, făcu Vasile şi privi mai atent foaia de hârtie, dar agentul o trase discret spre el, astfel că nu putu distinge semnătura.

— Ei bine, făcu agentul Postolache, încurcat, sunteți reclamat pentru faptul că dacă cineva vă supără în cursul zilei, în cursul nopții îl visați într-o anumită postură care ulterior îi produce moartea.

— Cine a putut să scrie prostia asta? întrebă Loredana revoltată şi întinse mâna să apuce foaia, dar agentul fu mai rapid decât ea şi puse hârtia înapoi în mapă.

— Nu avem voie să arătăm..., începu agentul să vorbească, dar Loredana îl întrerupse brusc.

— Nu zău, spuse ea, prinzându-l pe Vasile de după talie cu un braț posesiv. Şi atunci, bărbatul meu la cine o să se gândească la noapte? La ăla care l-a reclamat, pe care nu îl cunoaşte, sau la dumneata, care stai aici ca o momâie şi nu vrei să-i arăți o amărâtă de reclamație?

Un timp, niciunul dintre ei nu a mai spus nimic şi, în timp ce întrebarea fetei plutea în aer, Vasile a văzut cum pe fruntea şi pe buza de sus a agentului au apărut brusc broboane de transpirație. Aproape că i se făcu milă de el când văzu cum începe să tremure şi cum, parcă fără să vrea, scoase reclamația din mapă.

Loredana i-o smulse din mână şi o citi cu ochi lacomi.

— Eram sigură, spuse ea cu năduf. E scârba aia de preşedinte de asociație.

Îi înapoie hârtia agentului şi se întoarse spre Vasile, cu ochi scânteind.

— Popescu Nicolae se numeşte... şi la noapte chiar te rog să îl visezi. Aşa, ca să se învețe minte, Dar ce îşi închipuie el?

Polițistul se ridică în picioare cât era el de înalt, dar se vedea că tremura, era palid la față, părea cu totul depăşit de situație. Îşi închise mapa şi spuse cu glas stins:

— Un pahar cu apă, vă rog, dacă se poate...

După ce bău cu înghițituri mari, se îndreptă cu paşi pe care şi-i voia hotărâți spre ieşire, de unde se mai întoarse încă o dată spre Vasile.

— Ați văzut că noi nu... vreau să zic am avut toată bunăvoința, dar reclamațiile au număr de înregistrare şi trebuie rezolvate într-un fel sau altul.

Vasile dădu să spună ceva, dar Loredana îi luă iar vorba din gură:

— Du-te liniştit, că nu are nimeni nimic cu dumneata. Dar ăia care nu au loc de noi, o să vadă ei...

Agentul salută uşurat şi Loredana închise furioasă uşa după el, apoi se întoarse spre Vasile.

— Hai în pat. Astăzi eşti la regim: o singură dată, cel mult de două ori, apoi de rog să te culci şi să-l visezi pe nesimțitul ăla.

*

A doua zi de dimineață, când s-a trezit, Loredana era întoarsă spre el şi îl privea cu ochi sclipind de curiozitate.

— Ei, cum e? L-ai visat?

Da, îl visase, şi când i-a spus asta fetei a obținut o explozie de bucurie din partea ei şi încă o scurtă partidă de sex înainte de a pleca la lucru.

Când a ieşit pe uşă l-a sărutat radioasă şi i-a spus:

— Abia aştept să-l întâlnesc pe boşorogul acela libidinos şi să-i spun că l-ai visat. Ieri a venit pe la mine pe la magazin şi a început să facă mişto de mine... nici nu pot să zic ce cuvinte urâte a folosit. Să-l mai văd acum ce zice!

Şi a fugit iute pe scări înainte de-a apuca el să-i mai zică ceva.

Vasile a rămas toată ziua în casă, fiindcă nu avea chef să iasă şi să înfrunte privirile speriate sau ostile ale oamenilor. Se uită câteva ore la televizor, fără să fie atent la emisiuni. Nu avea chef de nimeni şi începea să se întrebe dacă fusese o idee bună să o primească pe Loredana în casă. Viața lui o lua oricum razna, şi fără să mai pună ea paie pe foc. Tocmai se gândea la o metodă delicată de a-i face vânt din viața sa, când sună telefonul.

Ridică precaut receptorul, de parcă s-ar fi aşteptat la cine ştie ce veşti proaste. Era Loredana, care deborda de fericire.

— Gata, s-a rezolvat! spuse ea veselă şi Vasile avu nevoie de câteva clipe ca să îşi dea seama la ce se referea fata.

Căută pe pipăite un taburet pe care îl ştia lângă telefon şi se aşeză bâjbâind. Respiră de câteva ori adânc, încercând să îşi revină, apoi întrebă cu glas stins:

— Cum s-a întâmplat?

De la celălalt capăt al firului se auziră câteva voci, apoi fata îi răspunse:

— Acum a venit cineva şi mi-a adus vestea: cică s-a aruncat de pe blocul turn. A lăsat şi un bilet că se sinucide pentru că nu mai poate suporta tensiunea şi că se aşteaptă să moară din moment în moment din cauză că l-ai visat tu.

Vasile analiză un moment informația, apoi spuse:

— Asta nu este bine, nu este bine deloc. Iar o să am probleme cu poliția.

— Ba este bine, spuse Loredana, calmă. Bilețelul este la mine. Prietenul nostru, ştii tu cine, mi l-a adus. A spus că este posibil ca preşedintele să aibă lipsă în gestiune şi de asta să se fi sinucis. Cel puțin asta o să fie varianta oficială. Şi… lasă asta, am o surpriză mare pentru tine când vin acasă.

Vru să întrebe despre ce este vorba, dar parcă Loredana ar fi ghicit ce are de gând, pentru că spuse repede:

— Nu mă întreba, pentru că nu am de gând să îți spun. Dar atâta să ştii: că este o surpriză foarte plăcută.

Ros de curiozitate, dar şi de puțină teamă, fiindcă nu era prea sigur că avea aceleaşi motive de bucurie ca tânăra fată, aşteptă cu nerăbdare să treacă timpul, astfel că, atunci când aceasta sună la uşă, el era deja cu mâna pe clanță să-i deschidă.

Cum iar era încărcată ca un brad de Crăciun, o ajută să pună plasele şi pachetele pe masa din bucătărie, aşteptând veştile. Mai întâi fata îi dădu biletul preşedintelui de asociație, apoi, după ce el îl citi, îl luă înapoi şi îi dădu foc deasupra la chiuvetă. Lăsă să curgă apa peste cenuşa biletul, se asigură că nu a rămas nici o urmă şi abia apoi s-a întors spre Vasile.

— Aşa m-a învățat să fac ştii tu cine. A zis că este mai bine aşa… Dar vestea cea bună nu este asta, ci…

Cu gesturi de prestidigitator scoase dintr-o plasă o cutie pătrățoasă de carton, care avea într-o parte o fantă.

Cum Vasile nu pricepea, Loredana luă un cuțit şi desfăcu cu dexteritate capacul şi o mulțime de plicuri căzură pe masă.

Vasile făcu ochii mari şi luă unul la întâmplare; înăuntru erau cinci hârtii de o sută, aproape cât şomajul lui pe o lună, şi un bilet - „Pentru domnul Vasile, multă sănătate din partea lui Alexandru Păun.”

Mai luă un plic şi în el găsi de data asta şapte hârtii de o sută şi un bilet asemănător, tot din partea unui om pe care nu îl cunoştea.

— Ce-i asta? întrebă el pierdut. Ce naiba se întâmplă, Loredana?

— Nimic, făcu fata, inocentă. Oamenii vor să se asigure că sunt în relații bune cu tine. La început au veni câțiva de dimineață şi se tot chinuiau să îmi bage plicuri în buzunarul de la piept. Ei, atunci când mi-am dat seama că vor fi mai multe, am lipit o cutie de carton şi le-am spus să le pună acolo. Hai să-i numărăm.

De numărat, i-a numărat numai Loredana, pentru că el era prea buimăcit ca să o poată ajuta; a privit la fată cum aşeza fişic după fişic. A clătinat nemulţumită din cap când a găsit un plic cu numai două sute în el, apoi, într-un târziu, a făcut totalul şi Vasile a rămas şocat când a auzit suma. Oare chiar atât de speriată de el era lumea din cartier?

— Parcă aş număra darul de nuntă, se bucură Loredana. Deşi nu ştiu dacă atunci când o să mă mărit o să strâng un asemenea dar de nuntă. Poate numai dacă mă iei tu de nevastă..., aruncă ea şăgalnic, dar îi privi atent ochii ca să vadă cum reacţionează.

Vasile se prefăcu preocupat de unul dintre bilețele, ca să nu fie nevoit să-i răspundă, mai ales că lui i se părea că plicurile seamănă mai puțin a dar de nuntă, cât a acatist ciudat şi păgân.

*

Au trecut câteva zile de o monotonie exasperantă, mai ales că Vasile tot nu simțea nevoia să iasă din casă, iar Loredana aducea cutii tot mai pline cu plicuri cu bani. Văzuse toate filmele şi telenovelele programelor de televiziune şi uneori i se părea că este unul dintre personajele neverosimile din filme. Avea totuşi impresia că, deşi cele mai multe dintre telenovele se terminau cu happy-end, filmul lui nu se va termina deloc aşa. Impresia asta i s-a întărit într-o seară, atunci când Loredana a venit acasă mai îmbujorată ca de obicei. Nu s-a mai apucat să numere banii, ca până acum, ci cu gesturi misterioase a scos un plic mare, din carton alb-gălbui, şi din el a scos un teanc impresionant de euro, împreună cu fotografia unui bărbat.

Îi flutură banii prin față şi îi arătă fotografia.

— Zece mii de euro acum şi zece mii după ce îl visezi pe bărbatul acesta.

Vasile rămase perplex, apoi izbucni:

— Stai puțin, fată dragă... ce crezi tu că sunt? Un ucigaş profesionist cu sânge rece?

Loredana clătină din cap neîndurătoare.

— Prea puțin contează cum ai sângele, atâta vreme cât rezolvi problema. Mai ales că dacă clientul este mulțumit a promis că ne mai aduce pe urmă şi alte fotografii.

Vasile ridică din umeri neputincios.

— Nu te pot ajuta aici, şi gata! Nu sunt un ucigaş, orice ar crede lumea despre mine... au fost simple coincidențe şi sunt sigur că până la urmă se vor lămuri. Mâine să faci bine să-i duci banii înapoi.

Până la urmă fu nevoit să se culce cu fotografia bietului om în mână, convins de insistențele şi de lacrimile fetei.

„Trebuie să ne facem şi noi un rost, că doar nu o să rămân toată viața vânzătoare la alimentara aia nenorocită!”

Imediat cum adormi se trezi pe scările Gării de Nord, dar în mână nu avea nici o fotografie şi nici nu îşi putea aminti fața omului pe care trebuia să îl viseze. Femeia de alături îi întinse un covrig cald şi spuse:

— Ai lipsit câteva zile, nu glumă...

— Am avut nişte treburi urgente de rezolvat, mormăi el şi luă o perie într-o mână şi o cutie cu cremă în cealaltă.

Privea neliniştit în jur, cu speranța că poate omul va apărea, chiar dacă el nu îşi mai amintea cum arată. Nu era foarte sigur cum anume lucra talentul ăsta al lui, aşa că poate se va descurca până la urmă.

La un moment dat observă că femeia cu covrigei îl privea neliniştită. La întrebarea lui nerostită, arătă spre pantofii lui.

— Nu cred că faci bine ce faci...

Plecă privirea şi observă că mâna lui, obişnuită în vis cu făcutul pantofilor, se apucase cu de la sine putere să-i facă pantofii. Trecură câteva clipe până să realizeze ce anume înseamnă asta şi făcu un efort să îşi oprească mâna, care, purtată parcă de o forță nevăzută, nu se lăsă oprită până nu dădu lustru şi celui de-al doilea pantof.

Dimineață, Loredana îl întrebă curioasă dacă l-a visat pe omul din fotografie sau trebuie să dea banii înapoi. Fu dezamăgită când află că nu îl visase, dar fata avea de gând să multiplice fotografia la un copiator color şi diseară să tapeteze pereții şi tavanul dormitorului cu poza omului, poate, poate va reuşi măcar aşa.

Vasile nu simți nevoia să îi spună cui îi făcuse pantofii de data asta şi după plecarea ei căută ceva de băut în frigider, bău câteva pahare fără să simtă ce anume, apoi scoase telefonul din priză şi se aşeză pe pat, aşteptând şi nemaiavând decât o singură curiozitate: cum anume se va întâmpla ceea ce este inevitabil să se întâmple?

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

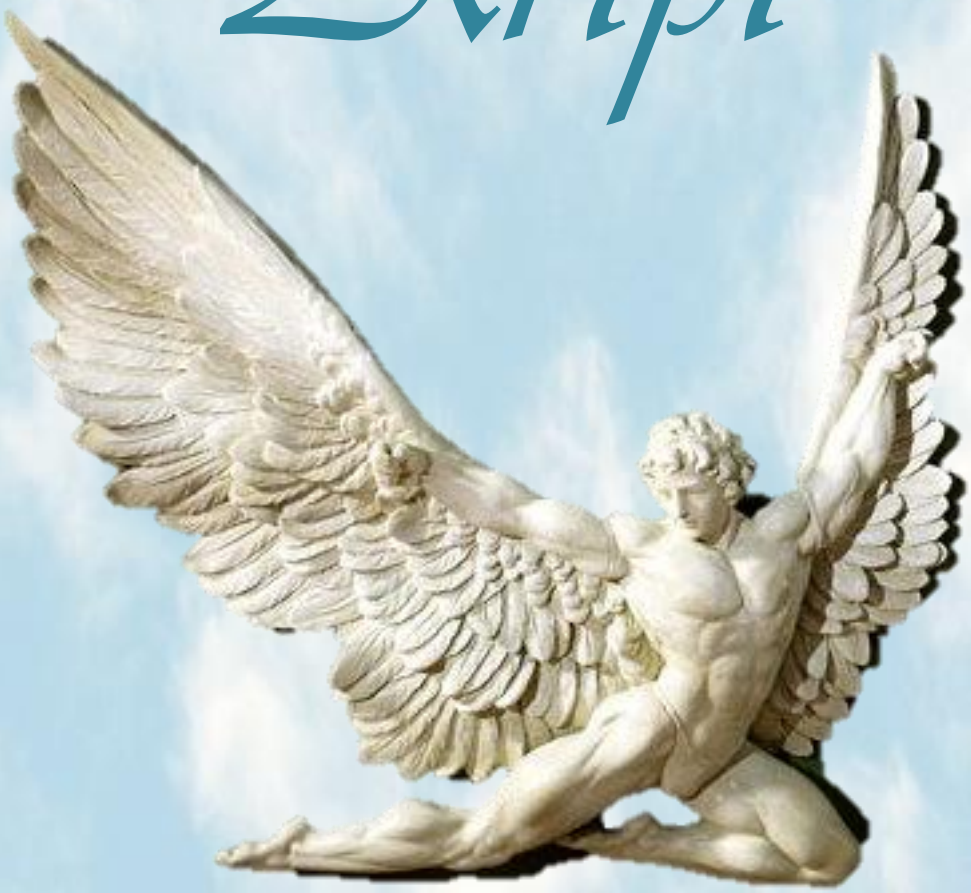

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

Doru Davidovici

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Fragmente din volumele lui
Doru Davidovici

Culoarea cerului

— 232. viraj stânga.

Stânga, treizeci de grade la giroorizont. 1.700 de kilometri pe oră, atârnați la 18.000 de metri deasupra pământului. Răsucesc retrovizorul atârnat pe rama cupolei, nu mult, cât să prind în concavitatea oglinzii avionul lui Mihăiță; botul de rechin rânjește în coasta MIG-ului meu, aproape, prea aproape, dar mă abțin să apăs emisia: în fond, e chestie de stil.

— 232, dacă vezi ținta. În față, la 30...

...şi puțin în stânga, sus, cu vreo mie-două de metri mai sus decât noi, pulsând pe ecranul radiolocatorului. Cabrez avionul, încercând să aduc semnalul fosforescent în cercul din mijlocul ecranului.

— Mihai!

— Văzut.

Îl simt lipit în fuselajul meu, stingherind manevrele; unele lucruri se câştigă numai cu timpul.

— Rămâi în urmă.

Manşa, ținta pe centrul ecranului, se apropie încet, prea încet: maneta de gaze în forțaj total. 1.800 km pe oră, 1.900 mă presează uşor în scaun, la viteza asta motorul dezvoltă puterea unui Boeing uriaş cu patru reactoare şi cu însemnele TAROM pe ampenaj. 1.900, ajunge, 720 de grade în ajutaj, adică un fel de lavă clocind mocnit limbi de flacără albastră, normal, MIG-ul urlă sfâşiind aerul sărac, trepidează reținut, antena din bot adulmecă ținta, freamătă a aşteptare, încă şase kilometri până la încadrare, ținta pe centru, încă patru, 1.900 de kilometri pe oră, nu mai mult. Acele turometrului oscilează imperceptibil şi

mai e ceva care se zbate nedorit, aiurea, sugrumat în țesătura groasă de kapron. Mă scutur în chingi, nu acum, doi kilometri, încă zece-douăsprezece secunde, uşor în dreapta, furişat în cercul din centrul ecranului, încă puțin, se crispează degetul înmănuşat pe butonul de încadrare, ținta prinsă. ACUM! Nu, fulgeră verde pe ecran lăsând o dâră fosforescentă, palidă, gata să se şteargă, dintr-o dată e jos, mult sub mine, fuge în dreapta. Mihăiță, viraj răsturnat cu suprasarcină maximă, să nu iasă din ecran, mă presează în scaun sângele devenit deodată greu, izbind dureros tâmplele. Virajul, ținta prinsă iar în margine, semnalul anemic pulsează gata să se stingă. MIG-ul la cuțit, nu vrea să se smulgă de pe traiectorie, frânele aerodinamice, saltul nebun, manşa în burtă, palonier, bila înghesuită în colțul tubului umplut cu lingroină, mă presează de pupitrul drept, de bordul din dreapta, mă împung prin țesătura deasă rampele de contacte, nu merge succesiv, atac simultan, eu pe stânga, Mihai pe dreapta, îl prindem la mijloc. Mâna înmănuşată manevrează instinctiv, ținta, uite-o, menținută pe centrul ecranului, s-a depărtat, stânga apasă butonul de emisie pe maneta de gaze:

— Simultan...

...horcăit din gâtlejul uscat, gustul oxigenului, de fier rece, dacă Mihai a rămas prea mult în urmă? Glisadă, MIG-ul se zvârle pe o coastă, ricoşează cu o aripă în pământ şi cu cealaltă în cerul înghețat, frânele băgate, ținta în dreapta la 20-22 de kilometri şi iar mai sus, şandelă repezită cu maneta în plin, lava din ajutaj clocoteşte în lungi şerpi de flacără portocalie. Întorc capul, greu, se freacă casca de cercul metalic apăsând umerii, Mihai e acolo, linia argintie pe care arde un punct de foc luminat tăios de soarele aspru: cabina.

— Acum!

Din nou în jos, îl țin în dreapta, tangent la cerc, răsucesc avionul deasupra – prin plexiglasul cupolei, îl caut pe pământul împâclit şi pustiu. Pe pământul verde, plin de tot felul de chestii frumoase şi pentru care merită să trăieşti, dar nu acum, cu capul dat mult pe spate, cu MIG-ul legănându-se incert deasupra mea, zece tone de metal incandescent în gerul sec, botul proiectat pe orizontul tulbure, ecranul gol. Reduc, semirăsturnare, curg strecurându-mă prin lungi suspine de cer destrămat, când opresc am din nou ținta pe ecran; geme aerul sfâşiat în falduri dureroase de-a lungul fuselajului aproape 2.500 de kilometri pe oră, M 2,4 la numai 12.000 de metri înălțime, adică supersonicul solicitat la maximum, comenzile devenite grele şi ostile refuză să scoată avionul de pe curba aceea smintită. Redresez, se plimbă o cupolă opacă, mohorâtă, se răstoarnă imensă în față, răsucindu-se în jurul botului; în linie cu mine, la 3-4 kilometri dreapta, cum nu m-a pierdut? avionul lui Mihai. Mai jos, reduc, Mihai o ia înainte, zvâcneşte, se aliniază iar – şi pornim pe două curbe de moarte savant arcuite, în plin, Mihăiță în dreapta, mereu în dreapta mea, zborul scurt, secundele curgând nebune, oprindu-se brusc într-o sferă amorfă şi albă, umflându-se la nesfârşit. Încadrat, „ținta încadrată", „şi eu" scrâşneşte Mihai uscat, mai jos, dar nu merg manevrele fine aici, din nou urma fluorescentă pierzându-se dincolo de marginea ecranului, viraj peste umăr cu avionul răsturnat, cu picioarele desenate pe cer, cu ceafa rezemată de planeta care se bolteşte imensă şi tulbure deasupra capului, soarele orbeşte, arde retina prin picioarele apăsate pe paloniere, semnul țintei, mă soarbe fluturatul verzui apărut iar – a câta oară? – pe ecranul mat. Luptă aeriană, dar nu cu eşarfe fluturând în vânt din cabinele deschise, eşarfe prinse de mâini fine, răsucite pe gâtul pilotului să-i poarte noroc, nu cu troznetul eşapamentelor, încinse şi salve reci de mitralieră smulgând bucăți de tablă subțire din învelişul avioanelor, ci goana nebună pe arcuri alungite, cu corzi de mii de metri, cu manşa devenită grea, cu pământul jucând bezmetic în jurul cupolei. Cu albastrul stratosferei înfipt greu, duşmănos, între ochii de plumb alungiți, traşi în jos, zbătându-se în orbitele uscate. Încă puțin, se apropie

de zona permisă de lansare, degetele desigurantează trăgaciul fotomitralierei, fierbe şi se strecoară ceva ca o ceaţă moleşitoare – hai, lasă! – întunecând judecata greu câştigată, cu preţul sângelui pulsând în tâmple dureros ca mercurul, în cerul gurii, deasupra tâm... A răsturnat, ăsta-i nebun, frâne, Mihai se prăbuşeşte argintiu, urlând, ce dracu face? – se prăbuşeşte, trece la câţiva metri de cabina mea burta imensă, nituită, acoperind cerul cu sclipirea rece şi albastră. Strâng cât pot curba aceea iraţională pe care trei avioane se duc cu botul în pământ, dor muşchii laminaţi, striviţi, încordaţi, încercând să se încontreze, troznesc şi reţin greu bolţurile – tendoane, reţin greu nervurile şi longeroanele de metal torturat, alb-sidefiu, golit de sângele strâns în cizmele îmblănite de zbor. Acele altimetrului date peste cap, la 10.500 de metri decuplez forţajul, se răsuceşte pe aripă, îl văd la ochi prin parbrizul blindat, se răsuceşte şi se aruncă în sus pe un plan, derapat, arând o dâră groasă în cerul îngheţat, dar în unghiul ăsta imposibil n-o poate face decât cu forţajul total, cuplez din nou, MIG-ul lui Mihai se duce în jos, micşorându-se şi dispărând în negura cenuşie.

Semitonou, scurt, l-a păcălit, pe mine NU! – din nou şandelă la 90 de grade cu botul în cer, împins de coloana masivă de flacără, am timp să-mi spun că la viteza asta tracţiunea motorului face câteva zeci bune de mii de cai putere, adică tot atât cât un Boeing din cele barosane, pronunţat Boing de gura mare, cu dinţii ca 32 de cubuleţe albe din zahăr strălucitor. Tubul Pitot proptit în mijlocul bolţii albastre, luăm ca nimic 4-5000 de metri, acul vitezometrului târându-se lent pe cadranul negru, dar asta-i o chestie mai mult de nervi decât de pilotaj, nervii pilotului, din oţel de sabie veche... La 16.000 de metri comenzile sunt moi şi MIG-ul fâlfâie obosit tocând aerul cu compresorul rotindu-se spasmodic, 740 de grade în ajutaj, ţinta tot mai urcă, şi – nu pot... Pică, fulgeră soarele dur pe aripile ascuţite ca o lamă de cuţit, răsucesc avionul pe spate, îl las să cadă pe plan, mă ajută bruma de viteză. MIG-ul tremură prevenitor, se leagănă neliniştit deasupra mea, se împotriveşte, se roteşte, dar nu atât de repede ca celălalt. Picior, tot ce este instinct de pilot se contorsionează dureros încercând să reţină, să amâne mişcarea, trebuie... Semnalul pe ecran, se rupe pânza invizibilă de aer rar care-mi îmbrăca avionul, supersonicul icneşte, cade brutal de bot, duruie înăbuşit într-un trepidaj aspru, aproape să smulgă comenzile din mâini. Din nou ne înfundăm pe o curbă prelungă, botul mai jos, se crede scăpat, comenzile – normal, în cerc clişeu de expoziţie! Becul de suprasarcină stins, clapeta trăgaciului, apăs, apăs trăgaciul până îl simt intrând prin mănuşa dublă în carne, în sânge, am pe cerul gurii, scorojit gustul metalului înfierbântat, se tot întinde, vibrând, o coardă care nu vrea să se mai rupă. Degajez când o umbră înaripată fulgeră pe lângă mine cu frânele aerodinamice scoase, aşezându-se pe curba de atac. Mă opresc lateral şi supraplasat faţă de ei, loja I-a pentru spectacole gratis cu trageri aeriene, Mihăiţă degajează de la ţintă, îşi reia locul în dreapta mea.

— Dacă ţi-a plăcut...

— O.K.

...atât doar că vii prea aproape şi mă uit mai mult la avionul tău decât la ţintă, mai târziu o să-ţi dai singur seama de asta. Gazul, 1.300 de litri, reduc spre 900-1000 kilometri pe oră, croazieră, în coborâre blândă spre casă. Ceasul mare, cu patru cadrane cuprinse în rama eloxată: n-a durat nici trei minute toată vânzoleala. Până acasă – indicatorul inerţial, încă 150-160 km, zece minute de zbor paşnic, atunci de unde lehamitea surdă, clocind răutăcios în mine ca o neîmplinire?!

— A fost ca la război!

Pe marginea ecranului radiolocatorului se plimbă o muscă. O muscă autentică, îşi mişcă picioarele subțiri, negre pe fosforescența verzuie, se opreşte, se curăță cu labele dinapoi pe aripi, îşi reia plimbarea, se iradiază dacă se plimbă mult pe acolo.

— A fost ca la război!

Mihăiță rânjeşte, a scos masca de oxigen, a lăsat-o să atârne de marginea căştii, îmi arată dinții mari prin plexiglasul cupolei, grozav de fericit. Mi se face ciudă pe dinții albi, mârâi ceva apăsând emisia şi privind peste umăr, crunt. Mihai închide gura, nedumerit. Colcăie în mine galben şi usturător ca fumul de sulf, război, asta s-o crezi tu, acolo e altfel, cerul patriei, eroism şi restul, vorbeşte cu piloți care au făcut războiul, „închideam ochii şi apăsam pe trăgaci, erau atâția", jos deveneau eroi sau proscrişi, vânătoarea inamică, antiaeriană, mizeria aerodromurilor de campanie şi încă altele, pe care nici măcar nu le putem, bănui, pentru că nu le-am trăit. Eu am cunoscut piloți de război, am învățat că cerul patriei se ține albastru, simplu, cu sânge, să nu ți se pară cuvinte mari, pentru asta ne-am spart capul şi coastele de fierăraia din cabină trei minute amețitoare – SĂ NU SE MAI REPETE – paradoxul dureros al profesiei, sclipim cer pe aripi, sub aripi avem grinzi pentru rachete şi lansatoare, şi lacăte de bombă BMY – 250 – e necesar, responsabilitate – dar nu vorbe, ci aici, la 6-7 minute de zbor până acasă, în cabina supersonicului, cu manşa grea încărcată de butoane roşii, cu clapeta trăgaciului lucind sumbru, cu aparate perfecționate de ochire astupând parbrizul – cât mai perfecționate, pentru că toate aceste minuni distrugătoare sunt acționate de o matematică simplă – eu ori el – veche, de început de omenire, de când cu bâte, sulițe, arcuri.

Mă scutur, mă aşed în chingi, 8000 de metri în coborâre, de ce nemulțumirea sălcie, încordare crescândă, ghem încâlcit de oțeluri gata să plesnească, strângându-se, umflându-se pe măsură ce manevram în spatele țintei şi ținta îmi scăpa, încordare grea care n-a dispărut ca de obicei când, în sfârşit, am apăsat pe trăgaci... Pun botul MIG-ului pe virajul trei, piloții de război, scot trenul, virajul patru, flaps, frâne, radiofarul apropiat, pista. Degajez, în timp ce rulez pe bretelă cu motorul la relanti mă gândesc că, oricum, sângele despre care se zice că ține cerul patriei albastru, are acelaşi gust de metal fierbinte pe care l-am simțit când trăgeam filmul. De asta îi spun lui Mihăiță când coborâm din microbuz, simt că e esențial ce spun mergând lângă el pe aleea îngustă spre celula de alarmă, nu mai e pic de cocleală când vorbesc, Mihai rânjeşte, încuviințând din capul roşcovan:

— Totuşi, a fost ca la război.

*

„Boss", abia după ce repetă îmi dau seama că țeposul coechipier pe mine m-a strigat aşa, asta-i, ridic din umeri ieşind de sub cărucior, copacii sfrijiți de lângă celula de alarmă ridică şi ei din umeri, o rafală puternică de vânt vine, îi apleacă zgribulindu-i, câteva frunze uscate, prea uscate de vara asta fierbinte, se smulg şi se rotesc aiurea într-un nor de praf cenuşiu-albastru, ca o amintire.

Mihăiță zboară bine, e gata-gata să intre în mine o singură dată, la o schimbare de eşalonare, trag de manşă, avionul lui trece pe dedesubt înclinat la cuțit, zbârnâind încordat, încercând să se oprească. A fost vina mea, nu se fac manevre cu ochii coechipierului în soare, înclin concesiv din aripi, hai, ia-ți locul în formație. Coborâm lin bordul-normal, viteza – 900 kilometri pe oră. Scot frânele, reduc brutal motorul la relanti, avionul lui Mihăiță lunecă pe lângă mine încercând zadarnic să se oprească. Văd sclipirea

scurtă a retrovizorului, Mihai a întors oglinda, mă caută. În coborâre, la 5000 de metri, intrăm în nori, adică MIG-ul lui Mihăiță străpunge dintr-o parte în alta ceva bizar ce s-ar vrea nor dar nu reuşeşte să fie, şi apare din nou profilat pe fondul stâlpilor de abur. Zburăm printre coloane albe de stâncă, marmură de vis, răsucită în volute fierbând înăbuşit, pădure împietrită între cer şi pământ, nori ciudați, ori aici e locul unde cerul se sprijină de pământ? N-am mai văzut, turnuri de 4-5000 de metri înălțime, groase abia cât două-trei lungimi de fuselaj, le tulburăm încremenirea cu zborul nostru. Evit instinctiv, printr-un viraj la cuțit, un contrafort de rocă vânătă, deriva înaltă a MIG-ului din față sclipeşte fulgerat prin dreptul cabinei. Mihai înclină avionul ocolind o coloană nemişcată, începem un fel de v-ați-ascunselea, goană bezmetică, printre trunchiuri imense, virând scurt, întorcând avioanele chinuit, pe coadă, cu palonierul până în fund, încercând în ultima clipă să evităm întâlnirea. Tubul Pitot zgârie dâre adânci în carnea dură, albă, vârfurile planurilor şterg şi se afundă în stâncă, mă adun în mine aşteptând sunetul scrâşnit al metalului izbind piatra. Ne fugărim prin pădurea incredibilă, îmi joacă în parbriz bolovani ciclopici, aruncați unul peste altul, înclin, trag manşa în burtă, avionul geme şi se repede, pe un plan, vălul roşu al suprasarcinei pe ochii arşi, orbi holbați, în orbitele uscate, palonier, limba glisadei zboară tremurând într-un colț al cadranului, se striveşte cupola cabinei de altă coloană, ocolesc în ultima clipă, viraj, mâna atârnă grea agățată de manşă, îmi curg ochii în obraji, obrajii în mască, masca mă apasă pe gât, se prăvălesc pe umeri, îngropând în scaun, tonele de metal argintiu ale avionului. Redresare, zbor orizontal, îmi umple parbrizul o poartă imensă de cetate, stâlpii grei, penumbra de sub bolțile reci, n-o să pot trece cu avionul drept, înclin. MIG-ul îşi joacă întunericul şi lumina pe planurile boante când pătrundem sub lespedea grea, cenuşie, care acoperă cerul şi ne striveşte. Izbucnim dincolo gata să luăm în bot o stâncă imensă, tubul Pitot frânt, strălucitor, botul scrâşnind pe granit, piatra imensă, cabina în țăndări, gheizerul înghețat de lumină pe albastrul încremenit al gândurilor, viraj, VIRAJ! şi mă ghemuiesc în chingi simțind izbitura. Stânca se pulverizează sub burta nituită, mi-e gura uscată, coloana grea, masivă, clătinându-se între cer şi pământ. Se prăvăleşte peste mine, ridic brațul, fulgeră izbitura în frunte, între ochi, îmi curge țeasta sub cască, lungi şiroaie de sânge... Apă, smulg masca de pe față, mă ustură sarea strânsă în marginea moale de piele subțire. Mihai se repede, văd avionul fulgerând o clipă departe, prin desimea pădurii de piatră, se repede vertical în sus, între două coloane înalte, ştergând cu burta un povârniş amețitor – şi se pierde, scânteind în albastru. Am scăpat, nu, gaura neagră, îngustă, mă lamineză tăcută cu tonele de stâncă de abur, mă amestecă cu avionul, cu focul, cu duralul – dincolo nimic. Bâjbâi într-un văl de ceață groasă, vrajă rea coborâtă peste mine şi peste avion – giroorizontul. Mă izbeşte lumina, ochii, soarele orbind între doi pereți prăvăliți din înalt. Zbor într-un defileu strălucitor, am trecut dincolo – dincolo de ce? aşa ceva nu rezistă, nu poate, fi, înțelegi? – N-AR REZISTA! – în lumea de dincolo pe pistă, aprozar, autobuz – se resping, nu se pot aduna în aceeaşi existență, îmi scapără creierul scântei sub cască, zbor în vis, asta-i, asta trebuie să fie – zbor în vis, şi pereții imenşi de marmură albă, atârnați din nimic, prăvăliți spre nimic, dezgolind deasupra o fâşie îngustă de albastru strălucitor, topit, albastru, mai albastru, şi iar, topit în propria lui lumină. Pereții defileului se dau în lături, dispar într-o prăpastie de lumină, MIG-ul țâşneşte în senin sclipindu-şi burta la soare, şandelă repezită spre cerul albastru, cu tubul Pitot sprijinit de punctul în care axa planetei intersectează bolta.

*

... Au venit azi nişte tipi să cunoască activitatea noastră eroică şi neobişnuită, arhitecți de pe şantierul combinatului. Zet m-a pus să îmbrac costumul de suprasarcină şi să prezint un avion, arătam foarte eroic cu încâlceala aceea de tuburi, fermoare, şireturi şi copci strălucitoare, printre junii în blugi şi tricouri colorate. Fiecare cu treaba lui, îmi spun, ei lasă în urmă ziduri solide, cu uşi şi ferestre, oamenii se nasc, mănâncă, iubesc, bolesc şi mor între zidurile alea, iar în dreptul intrării e agățată o tăbliță cu numele arhitectului, eventual şi anul construcției. Dacă tipul e vanitos, literele sunt aurite cu dichis. Eu n-o să las nimic în urmă, zborul, aer, traiectoriile se şterg, dacă după fiecare avion ar rămâne urma trecerii sale, cerul s-ar acoperi de o dantelărie bizară, care n-ar lăsa lumina soarelui să pătrundă. E ceva o... o meserie, în sfârşit, ca a mea te vrea total, nu lasă decât foarte puțin, am treizeci şi doi de ani. Dumnezeule, când s-au adunat 32?! n-am făcut încă nimic aşa, solid, la care să vină grămadă oamenii şi să se închine uluiți, ca la turnul înclinat din Pisa. Se pare că nici nu voi face; iar dacă ăsta e riscul meu ca pilot de vânătoare, sunt gata să mi-l asum încă o dată, şi încă, şi încă...

*

Ne desprindem, 10 grade în urcare, trenul, flapsul, dar aşa, urmărind manevrele numai din ochi, becurile confirmă: escamotat. Îmi las mâinile pe genunchi fără să fi atins manşa, Mitică virează spre poligon, proiectilele reactive aer-sol, urâte şi negre, adulmecă de sub planuri cu capetele obtuze, îmbrăcate în aramă. Ținta albă marcată cu var pe pământul cenuşiu, frământat, plin de cratere şi gropi, avionul se înclină pe aripă, 4000 de metri, reduce motorul. Prea lent, mă îndrept în scaun lipindu-mă țeapăn de spătarul înalt, ştiu ce o să urmeze. Dubla şovăie, cabrează mult, prea mult, se răstoarnă pe aripa stângă. Se opreşte o clipă aproape pe spate, îşi pleacă botul, începe să lunece, din ce în ce mai repede, spre pământ. În cabina din față cercul luminos al colimatorului încadrează ținta, dubla se leagănă moale, nu încă, nu trage, tremură, vibrează puternic, se poticneşte şi sare, ştiam, cu înclinarea, asta la viteză mică...

— Nu trage!

Pământul s-a mutat, haotic, între genunchii mei, îl văd pe deasupra capului cu cască albă din prima cabină, pe deasupra botului, vârful nichelat al tubului Pitot lasă o urmă argintie în apa mâloasă a fluviului.

— Redresează! Redresează!

Manşa e grea, tragem amândoi de ea, „ultimul moment” aproape, a trecut când intervin; trecem jos, sub o sută de metri, la verticala țintei, şi mă abțin de la comentariile necesare.

— Ia înălțime.

Din nou viraj, strâns, angajare pe țintă, dar în ritmul ăsta n-o să termine niciodată, o să rămână iar agățat în partea de sus a traiectoriei, la dispoziția oricărui amator de tir antiaerian.

Dubla cade pe spate, atârnăm în chingi, cădem mai repede decât avionul, suprasarcină negativă, adică intestinele apăsând pe stomac, stomacul pe plămâni, plamânii golindu-se de aer, strângându-se, încercând să iasă pe gură, casca rezemată de cupolă, corpul

sprijinindu-se şi încercând să pivoteze în jurul gâtului încordat, sufocat în strânsoarea costumului de suprasarcină. Nu facem corp comun cu avionul, astea sunt momentele cele mai dificile, agățat de manşă, căzând spre pământ cu cele zece tone ale aparatului deasupra, mâna se încordează, se crispează, tot ce mai rămâne instinct, spune să trag manşa, să lipesc din nou avionul de mine, dar în limită de viteză asta înseamnă săritură, tremurul repezit, saltul diliu pe o aripă, pământul rotindu-se aiurea, aproape, mult prea aproape, amestecat cu cer, cu soare, cu frânturi din tabloul de bord, manşa zbătându-se înnebunită între picioare, palonierul izbit duşmănos de mişcările bezmetice ale direcției, geamătul neputincios al metalului ostenit de forțe ostile, încă nu deplin cunoscute. Dubla curge, se lasă peste noi lichefiată, liniştea nefirească care însoțeşte limita de viteză e înlocuită treptat cu vuietul aerului în jurul fuselajului. La 600 de kilometri pe oră trag în sfârşit manşa înscriind avionul pe o curbă strânsă, forța centrifugă apasă în scaun lipindu-mă de metal; abia acum respir uşurat. Există undeva un articol de regulament, prevede sec că instructorul răspunde pentru tot ce se întâmplă în zborul cu dubla; avionul şi restul. Maître încearcă să pună colimatorul pe țintă, mişcari: mici, fine, dar nu mai are nici un rost.

— Să nu tragi! Ce-a fost asta?

— Atac!...

— Te dă jos.

Asta-i argumentul, te dă jos. Dubla se chinuie într-un viraj de luptă scârțâit, ca la şcoală, Dumnezeule, cu ce băbuță ai învățat aviație?!

— Lasă-l la mine.

Contactele pe cabina a doua, avionul freamătă, se clatină, se aşează drept pe aripile scurte şi boante. Motorul în plin, la peste 800 de kilometri pe oră viraj cu MIG-ul aproape răsturnat, viraj strâns, botul sub orizont, 5-6 g, asta înseamnă că cele 70 de kilograme ale mele atârnă acum 3,5 chintale, cât un elefant mai mic, trebuie să judec cu un creier în care curge sângele dens ca mercurul, şi, mențin botul dublei pe orizont cu muşchi grei, osteniți de propria greutate, tescuiți sub apăsarea costumului de kapron. În ochii holbați sub cască, negrul bordului se amestecă cu hăul din mine, numai cercul văruit al țintei, alb, soarbe tăcut; explodează mut difuze greutăți de întuneric, pe piept, pe umeri, pe coapse, trebuie cu viteză unghiulară maximă, şi vocea chinuită, strivită de cerul gurii, horcăind din prima cabină: „O.K, boss". Nu mai puțin de 800 kilometri la oră, aşa se fac virajele astea spre pământ, prăbuşire abruptă, ținta crescând în vizor, acul altimetrului fluturat, meşterind cifrele, dar nu încă, nu trage, încă puțin – răbdare – reuşeşte să ai răbdare în timp ce avionul se prăbuşeşte spre pământ cu 800-850-900 de kilometri pe oră, să-ți calculezi lucid şansele, să introduci corecția, să încadrezi ținta, s-o aştepți apropiindu-se, crescând, umflându-se, mărindu-se nemăsurat în vizor...

— Trage!

A zvâcnit scurt, ne prăvălim spre sol, două panglici de fum cenuşiu, dârele rachetelor plecate, 1000 de kilometri pe oră la două sute de metri înălțime, asta înseamnă nici trei secunde de zbor, manşa, botul avionului înfigându-se ascuțit în pământ drept în mijlocul unei intersecții de drumuri prăfuite. Şovăie, numai târziu, aproape prea târziu, se hotărăşte să urce spre orizont. Altimetrul sub zero, înclin, nu mult, 15-20 de grade, manşa în burtă, din nou explozia greutăților tăcute de întuneric incandescent, neliniştitor, cerul albastru întunecându-se ca un fund de ocean, acolo unde soarele nu ajunge niciodată, urcăm pe verticală, vălul negru dispare treptat, roşu, albastru – albastrul cerului de sub noi, cu pământul deasupra capului întorc avionul pe față într-o jumătate de tonou, asta se

cheamă immelman oblic, nu ştiu precis cu câți de „m” şi câți de „l”, şi nu-i moft de profesionist. Maître, e necesar, pentru că altfel te dă jos...

— Cum a fost?

— Prost, în dreapta şi prea în față.

— Amândoi.

Răsucim avionul pe aripă, soarele bate scurt în planurile boante, lucirea tâmpă a ogivelor îmbrăcate în aramă; motorul redus, ne repezim spre pământ cu capul înainte şi cu avionul peste noi, strâns, ghemotoace negre de plumb fierbinte aleargă prin vine, prin muşchi; panglica fluviului curgând printre paloniere, botul sub țintă, aşteaptă. AŞTEAPTĂ! – corecția, lucid, acul altimetrului, viteza, iar altimetrul – acum! Cer, pământul rămâne în urmă cu cercul alb al țintei, forțaj, albastru, numai albastru, tubul Pitot înfipt o clipă în soare şi zburăm aşa, ducând globul incandescent de căldură aurie şi fremătătoare în botul rânjit al avionului. Goana cifrelor albe pe cadranele negre, semitonou, pământul se leagănă, se roteşte jumătate de cerc, aşezându-se firesc şi liniştitor sub noi.

— Cum a fost?

— În cerc.

Şi iar viraj nebun, răsturnat, botul sub țintă, redu, corecție, aşteaptă, aşteaptă-te pe tine, acum – trage! – şi iarăşi, şi iarăşi toată tencuiala căzută, rămasă în urmă, jos, numai noi, tripletă nebună, căutându-ne, găsindu-ne – aici, de aici ne tragem puterea de a spune: „dacă nu faci aşa, te doboară!” – unicul argument valabil, dealurile gonind bezmetice sub aripă, două sute de metri, trei secunde de prăbuşire, „foc!” buclele generoase ale fluviului împletindu-se cu cerul dincolo de cupola cabinei, şi strigătul lui Maître:

— Boss, lasă-mă pe mine, boss!

Îl las, atârn în chingi, mă izbesc cu casca de cupolă manevrele încă necizelate din prima cabină. Plecăm acasă într-un târziu, după ce s-a aprins becul roşu care avertizează că nu mai avem gaz decât pentru 15 minute de zbor. Aterizăm din priză directă, ultimii, fără să mai facem turul de pistă. După ce coborâm din avion Maître se întoarce spre mine, pe față îi joacă un zâmbet nătâng, nestăpânit, nu ştie de el, nu-l simte, aşa cum nu simte că e ud, ud leoarcă de sudoarea care a trecut prin salopeta subțire de milaneză, prin țesătura de kapron a costumului de suprasarcină, şi pătează urât combinezonul albastru de zbor.

*

...la banchetul acela fastuos, trist ca un prohod, când toți am venit în mare ținută, cu decorații zornăindu-ne pe piept şi împiedicându-ne în stiletele noi, atunci primite. Era banchetul, de adio, se pensiona colonelul cu privirea tristă, albastră, tulbure, atunci mi-am spus prima oară că decât un aviator pensionat... L-am urmărit tot timpul cât a făcut turul de adio, ultimul tur de pistă din viața lui, nu viața de aviator, viață în general – mă dureau ochii de încordare în amurgul portocaliu, trebuia să se întâmple ceva, nu s-a întâmplat; nu s-a oprit planeta în loc, un pilot pensionat, răsturnare a firescului, a convingerilor mari şi mici care ne alcătuiesc, fier fierbinte înfipt fiecăruia în spate.

A coborât din avion zăbovind o sută de ani pe fiecare treaptă a scării subțiri, nu s-a răsucit spre aparat, nu i-a mângâiat fuselajul cu degete tremurânde, îngălbenite de nicotină, nu l-a spălat cu lacrimi zgârcite de bărbat de sus până jos, aşa cum au povestit unii mai târziu, eram acolo şi am văzut, a ridicat doar mâna ca pentru a spune ceva, a

deschis gura, a şovăit o clipă, s-a strâmbat, s-a suit în microbuz şi nimeni n-a îndrăznit să scoată un sunet, necum aclamațiile pentru care eram adunați acolo, făcând cerc în jurul scăriței proptite de avion. Ultima oară ! Erau cuvinte care mi se ciocneau în cap cu zgomot de erupție, „ultima oară” şi „niciodată”, încă nu reuşeam să realizez ce se întâmpla, sunt lucruri care trebuie trăite ca să poată fi înțelese. Nimic nu părea mai jalnic decât un pilot care s-a dat jos din avion ultima oară – nimic nu ERA mai jalnic decât pilotul coborât din avion ultima oară – dar ultima oară, adică niciodată n-o să se mai lege în scaun, paraşuta, oxigenul, n-o să-şi mai ermetizeze cabina, NICIODATĂ – gesturile familiare, gesturi-simbol, orice strungar mai poate strunji un şurub nostalgic, orice arhitect mai poate desena o căsuță de camping sau un zgârie-nori dacă are chef, dar colonelul – niciodată. S-a topit discret când banchetul era în toi, am observat mulți, toți, cred, au respectat retragerea lui de elefant bătrân...

*

Pe pânza întinsă de apă cenuşie, grea şi nemişcată ca mercurul, avionul lui Chioru pune o pată mată de culoare. MIG-ul atârnă încremenit în rama cabinei mele, roşu sub lumina asfințitului, numai casca a rămas albă sub cupola de plexiglas. Tăiem în tăcere aerul dens, ceața lichidă, portocalie, se scurge pe aripi, de-a lungul fuselajelor, se topeşte stins în spatele avioanelor. Zburăm plan la plan, nemişcați, sudați unul de altul, la câțiva metri de suprafața încremenită a lacului, golf vechi despărțit de mare printr-o limbă îngustă de nisip. Zburăm de mult aşa, dintotdeauna, atârnați prin nu ştiu ce minune deasupra întinderii cenuşii, cuprinşi în globul de sticlă roşie al amurgului; acul vitezometrului lunecă şovăitor spre 1000 de kilometri pe oră, parcă fără să creadă... încremeniți, suspendați în lumina puțină, avionul lui Chioru de un portocaliu mat, marginea zimțată a țărmului bănuit, neagră în roşul soarelui apus, apa de sub noi netedă, posacă, cenuşie. Burta, avionului-cap se apropie de marginea de jos a cabinei mele, coboară încet, îl urmez, valurile mici, unduite greu pe apa densă, marcând cu o trenă de spumă fină, dantelată, uscată, fărâmicioasă, zborul prin nemişcare. Apăs emisia, spun cu voce răguşită, adică încerc să spun, se opreşte în gâtlejul aspru, în cerul gurii, se zbate uscat ca iasca, nu ştiu dacă Chioru aude şoapta mea:

— Nu mai jos.

Copleşeşte plutirea rapidă deasupra planetei străine, totul e mort, casca albă a lui Chioru înțepenită, sudată de speteaza înaltă a scaunului de catapultare, nu se mişcă, nu se răsuceşte, apăs din nou emisia cu degete de pe a căror încheieturi se sparge şi curge o crustă fină de piatră:

— Nu mai jos.

Botul rânjit al avionului-cap adulmecă apa, valurile mărunte îşi țes dantela fragilă chiar sub inelul negru al difuzorului. Gonim aşa incapabil să mă smulg, portocaliul avionului-cap a devenit mai sobru, bătând în cenuşiu, se confundă cu apa, casca înțepenită în apărătoarea de cap a devenit mai albă, țărmul negru s-a apropiat, înalt, începe să acopere orizontul, MIG-urile zboară prinse în aceeaşi bucată uriaşă de chihlimbar sângeriu, zbor mut, la câteva palme de suprafața apei, valuri mărunte se ridică sub fuselaje şi se potolesc lățindu-se undeva în spate.

— Nu coborî mai jos.

De data asta n-am apăsat emisia. Degetele nu se pot îndoi sub crusta de piatră, buzele nu se mişcă, reci. În faţă malul a crescut sumbru, aplecat deasupra apei deodată viorie, deodată adâncă, deodată transparentă, văd la nivelul cabinei plaja minusculă de la picioarele falezei. A mai fost o faleză, a mai fost un amurg, pescăruşii apăreau după colţul masivei stânci de argilă, decor de teatru ieftin, cu aripile larg întinse, numai mişcările leneşe, savante, ale vârfurilor de aripi, arătau că păsările acelea trăiau de fapt viaţa lor de zburătoare. Erau mari, pistruiaţi, nişte pescăruşi ciudaţi, mult mai târziu am aflat că fusese o specie rară...

— Forţaj!

A şuierat brusc în căşti şi mâna împinge singură maneta de gaze, în poziţia de forţaj. Zvâcnim, trecem cu avioanele mult cabrate peste pragul de piatră măcinată de vreme, boturile supersonicelor se înfig în albastrul care începe să fie noapte, bubuitul motoarelor sparge şi croieşte o brazdă adâncă în liniştea încremenită a veacurilor Istriei.

*

Am fost de serviciu la start în noaptea în care a catapultat Zet. Fatty – perpetuu navigator – plecase să se însoare, nimeni nu bănuia că tăcutul mamut cu păr negru pe piept s-ar putea însura vreodată, aşteptam să vedem cu ce domniţă-elefăntiţă se va întoarce. A fost o noapte liniştită, senină, luna mare, rotundă, palidă ca o liceeană în al cărei caiet s-a găsit prima scrisoare de dragoste; nu intraţi cu ghetele de zbor în sufletul elevilor de liceu... Zet a catapultat din decolare, de fapt la douăzeci şi cinci-treizeci de secunde, după decolare, flacăra forţajului a coborât brusc, frângându-se, conducătorul de zbor a strigat în microfon, nu ţin minte ce, nu era nimic de strigat, eram toţi adunaţi în ochi, iar ochii erau departe, dincolo de cristalul cu luciri întunecate al zebrei; sorbeau flacăra frântă prăvălită brutal, agitându-se spasmodic, avertizând: A horcăit scurt radioul. Zet încerca să raporteze, a trosnit sec în difuzor, ca atunci când se rupe o creangă de brad uscată, prea uscată. Apoi a răsărit luna, întâi o geană măruntă de luminii pâlpâitoare a şovăit pe marginea orizontului, a crescut curbându-se către cerul negru, s-a umflat brusc, pe discul mat, portocaliu s-a profilat un copac, ca un ţipăt, cu crengile contorsionate patetic, agăţate de flăcări. Dansau şi se încolăceau şerpi negri de fum pe sfera de flacără mată, şerpi groşi, veninoşi, cei mai veninoşi. Apoi globul de foc, petrol arzând de-a valma cu avionul, şi încă, cu o mână de gânduri înnebunite, s-a desprins de pământ, a urcat după o traiectorie bizară, răsucită în zig-zag-uri fantastice, s-a spart tăcut, golindu-se în el însuşi. Şi doar atunci mi-am dat seama că luna răsărise de mult, în partea opusă, spre fluviu, ceea ce sorbeam cu ochii goi era explozia avionului lui Zet. Copacul negru, îmbrăţişând cerul cu crengile contorsionate, mi s-a plimbat multă vreme prin creier, sub pleoape, ajungea să închid ochii, doar târziu am scăpat de ramurile arse, după alte nopţi de zbor – mă rog – nici atunci, a dispărut definitiv după o noapte cu Irina. Dumnezeule, ce noapte, cu fruntea sprijinită de pieptul cald, dar aşa, încercând să mă ascund şi dându-mă gol, fără nici o ruşine. Asta a fost însă mai târziu – atunci, în noaptea aceea, a coborât în zebra cu pereţi de cristal o apă neagră, grea, tulbure, în care ne mişcam agale, cu gesturi moi. Ghiceam feţe grave şi curioase sub căşti albe îngrămădite dincolo de uşă, nimeni nu intra – lege de aerodrom. Trebuiau aduşi ceilalţi la aterizare, erau din cei mici, cu multă grijă, ca pe vase pântecoase cu nitroglicerină, turnate în sticla cea mai fină, spărgându-se în mii de ţăndări la cea mai mică lovitură, nimeni nu ştie ce se răsuceşte, se încordează şi

stă să plesnească în pilotul care a văzut din aer prăbuşirea. Eu habar n-am, nici nu-mi doresc să aflu.

...„Venim să aterizăm la dumneavoastră, şaisprezece bucăţi”, când a fost asta, anul trecut, în dublă cu Emil, zona trei, învârteam un viraj pe stânga la verticala lacurilor, era vară, era cald, viraj larg, leneş, „ce dracu-a făcut Emil – de unde şaisprezece? Sunt programaţi?”

Am ridicat din umeri, nu erau.

— Redu, am spus, n-am aşteptat, am redus motorul la economic, şaisprezece avioane de la un vecin, încă zece douăsprezece decolate de la noi... Nu ne băgăm, am adăugat, lasă-i să aterizeze, aveam gaz pentru încă patruzeci de minute. Nu întreba nimeni „de ce”, plutea în aer. Noi doi eram într-o poziţie bună, în ajun plouase, ploaia curăţase aerul, de la trei mii de metri se contura perfect litoralul, dacă luam înălţime spre est-nord-est puteam vede pista de la vecini, pista neobişnuită, prelungită cu o coadă albă spre nord, să poată ateriza şi avioane din cele mai mari, Jumbo-Jeturi ticsite cu turişti blonzi. Am luat înălţime spre est-nord-est, nu mult, n-a fost nevoie, seara plouase, ploaia curăţase totul, de la cinci mii două sute de metri distingeam clar pata întunecată şi norul gri-negru de fum întinzându-se şi sluţind albul pistei aceleia prelungită spre nord. Dar noi eram la cinci mii două sute de metri, şi încă, la treizeci de kilometri, sud-vest – erau unii care trecuseră prin norul acela de fum, li se întunecase o clipă cabina în volutele negre cu luciri roşii, slabe sub soarele puternic de vară.

...A troznit ceva scurt, am tresărit întorcând capul, se frânsese creionul gros, bine ascuţit, din mâna conducătorului de zbor. A dat pe gât paharul cu apă de lângă el – paharul acela pe care nu-l bea nimeni niciodată – şi a continuat să dirijeze calm aterizarea celor din aer. Mă ardea un gând crud, la război cad mulţi, la război e firesc, sunt pregătit să-i văd căzând, în orice clipă şi eu... Am dat din mână, secundele se lungeau devenind păstoase, nici un cuvânt repezit, nici un gest necontrolat, simţeam tensiunea crescând, apăsa un val surd pereţii de cristal, cum naiba nu plesnea cristalul, totul se desfăşura atât de calm şi ordonat. După ce ultimul avion a aterizat, colonelul a aruncat frântura de creion, s-a lăsat să lunece în scaun, a întins picioarele sub pupitrul lung cu aparatură radio, a scrâşnit nişte dumnezei care au cutremurat turnul, de beton şi sticlă.

— Lumina.

M-am uitat la ceas, trecuseră douăsprezece minute de la decolarea lui Z. Colonelul a oftat, s-a ghemuit ca pentru un salt, a întins mâna după telefonul roşu, al cărui receptor e prins de aparat cu fir gros, alb, răsucit în spirală.

Pe urmă simt mâna cuiva strângându-mi braţul, Mihăiţă, ăsta-i Mihăiţă, numai el strânge aşa, fără măsură, doare mâna de strânsoare, prin mâneca groasă a combinezonului de zbor. Ne oprim fără să credem, ce ar fi de crezut, cu ochii ţintă la silueta-greoaie, pune o pată albă pe cenuşa câmpiei luminate de lună, silueta aceea. Aşa alb, argintat uşor în penumbra cutelor, luceşte numai, mătasea de paraşută, ştiu bine, de la lansările de noapte, în noaptea asta n-a fost nici o lansare...

— Ce-aţi încremenit?

Încremenit, ăsta e cuvântul, şi încă pe veci, prinşi cu capul, cu umerii, cu genunchii, într-un zid cald şi bun. Vocea groasă, imposibil de confundat, continuă:

— Credeţi că sunt vreo stafie?

Ne repezim în goană, coborâm taluzul şoselei împiedicându-ne, îmbrâncindu-ne, gâfâind; Zet râde la noi de dincolo de mormanul de mătase, o clipă mă furnică şi se zbate înnebunitor gândul că pământul ăsta pe care se petrec atâtea minuni s-ar putea răci vreodată.

— Măi, când m-am născut eu a murit moartea!

*

Am o strângere de inimă, de ce, când Chioru se opreşte în spatele hangarului şi face un gest teatral prezentând larg bucățile de tablă arsa, frânturi de longeroane, cadre contorsionate, rupte, nervuri despicate, lise din dural frânte, ca nişte bețe de chibrit. Avionul lui Zet s-a înfipt în pământ, s-a înfipt ca o scobitoare într-o bucată de caşcaval, n-a ricoşat, s-a dus adânc, l-au scos cu excavatorul, compactizat bizar din cauza izbiturii. Ampenajul a rămas întreg, deriva masivă, conul paraşutei de frânare, unul din stabilizatoare, şi, ciudat, aşa rămăşițe frânte, păstrează întreg aerul semeț, amenințător, farmecul de linie îndelung gândită şi perfect cizelată, aer de avion. Au rămas întregi jambele groase, gențile roților – cauciucurile au ars – şi cam atât; ocolim mormanul de metal convertit brutal în fiare vechi, mormăi câte o denumire, un reper, atunci când recunoaştem – ni se pare că recunoaştem – sub carcasa strâmbă, calcinată, chinuită, un agregat sau un dispozitiv cunoscut.

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

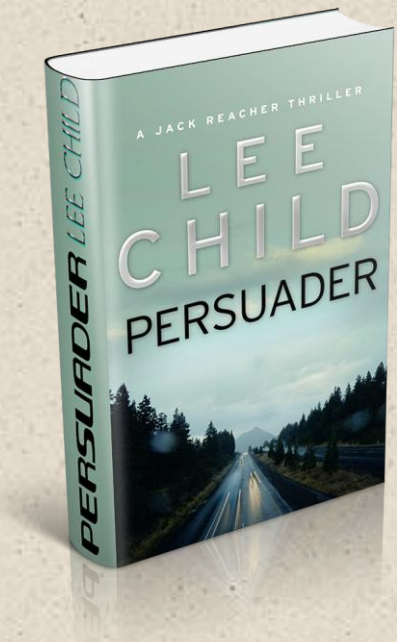

Foileton
Traducerea: Dewlight

Nu iartă şi nu uită. Asta e procedura standard de operare a lui Jack Reacher. Iar Francis Xavier Quinn este cel mai rău individ pe care l-a întâlnit vreodată. Unul care a făcut lucruri cu adevărat de neiertat. Atât de rău... Reacher era bucuros să îl ştie mort. Asta, până în ziua în care l-a văzut, în viață şi sănătos, urcându-se într-o limuzină la Boston Symphony Hall.

Fără regrete. Fără explicații. Reacher, martor la o încercare brutală de răpire a unui tânăr elev îngrozit dintr-un campus din New England, ia legea în propriile mâini. În felul lui. Numai că un polițist moare şi Reacher nu rămâne să explice ce s-a întâmplat. Oare şi-a pierdut simțul dreptății, nu mai ştie să facă diferența între bine şi rău? Doar pentru că, de data asta, e ceva personal?

Aşa începe al şaptelea roman a lui Lee Child. Un roman care se citeşte pe nerăsuflate şi în care eroul lui, Jack Reacher, se întoarce mai pragmatic şi mai decis ca niciodată.

CAPITOLUL 4

Timpul trecea. Eram conştient de asta. Eram supus unui fel de test, şi avea să dureze cel puțin zece ore prețioase ca să-l duc la bun sfârşit. Zece ore pe care nu le aveam. Iar camionul se conducea ca naiba. Era vechi şi nărăvaş, se auzea o bolboroseală constantă de la motor şi transmisia se tânguia. Suspensia era moale şi uzată, iar vehiculul parcă plutea şi se zvârcolea. Oglinzile retrovizoare erau masive, boltite peste uşi şi îmi ofereau o imagine destul de bună la mai mult de zece metri în spatele meu. Eram pe I-95, mergând spre sud, în linişte. Am fost destul de sigur că nu mă urmăreşte nimeni. Destul de sigur, dar nu 100% sigur.

Am încetinit cât de mult am putut, m-am răsucit şi am pus piciorul stâng pe pedala de accelerație, apoi m-am lăsat în jos şi am scos pantoful drept. Mi l-am aşezat în poală şi am extras dispozitivul de e-mail cu o singură mână. L-am ținut strâns apăsat pe marginea volanului, conducând şi tastând în acelaşi timp: *urgent întâlnire pe I-95 primul refugiu sud de ieşirea Kennebunk imediat aduceți ciocan de lipit şi plumb.* Apoi am apăsat *send* şi am aruncat dispozitivul pe scaunul de lângă mine. M-am încălțat la loc, am pus piciorul drept pe pedală şi m-am îndreptat în scaun. Am verificat din nou oglinzile. Nimic. Aşa că am făcut puțină matematică. Din Kennebunk la New London era o distanță de 320 de kilometri, poate un pic mai mult. Patru ore, cu puțin peste optzeci de kilometri pe oră. Două ore şi cincizeci minute, cu o sută zece kilometri la oră, o sută zece fiind, probabil, cea mai mare viteză pe care aş putea-o obține cu hârbul ăsta. Deci, aş

avea o marjă de maxim o oră şi zece minute pentru a face ceea ce am decis că trebuie să fac.

Am condus mai departe. Am mers constant cu cincizeci, pe banda din dreapta. Eram depăşit de toată lumea. Nu a rămas nimeni în spatele meu. Nu eram urmărit. Nu ştiam dacă era de bine sau de rău. Alternativa putea să fie şi mai rea. Am trecut pe lângă ieşirea spre Kennebunk, după douăzeci şi nouă minute. Am văzut primul refugiu semnalizat, un kilometru mai târziu. Promitea mâncare, alimente şi toalete, peste zece kilometri. Cei zece kilometri mi-au luat opt minute şi jumătate. Era o rampă domoală care făcea la dreapta şi urca pe o pantă, printr-un desiş de copaci. Nu era un punct de observare grozav. Frunzele erau mici, dar erau atât de multe încât aveam o vizibilitate redusă. Nu vedeam refugiul propriu zis. Am continuat să urc şi am ajuns. Era un loc larg cu locuri de parcare în diagonală, pe ambele părți, şi un grup de clădiri joase din cărămidă, pe dreapta. Dincolo de clădiri era benzinăria. Erau o duzină de maşini parcate lângă toalete. Una dintre ele era Taurus-ul lui Susan Duffy. Era ultima maşină din stânga. Ea şi Eliot stăteau lângă maşină.

Am condus încet pe lângă ei, le-am făcut semn să aştepte şi am parcat patru locuri mai încolo. Am oprit motorul şi am aşteptat, cu recunoştință, în tăcerea bruscă, pentru o clipă. Am pus dispozitivul de e-mailuri înapoi în toc şi mi-am înnodat şireturile. Apoi am încercat să mă comport ca o persoană normală. Am întins brațele, am deschis uşa şi am ieşit afară, țopăind în jur pentru un moment, ca un tip care îşi relaxează picioarele amorțite şi savurează aerul proaspăt de pădure. M-am învârtit de câteva ori, făcând două rotații complete, în timp ce scanam întreaga zonă, apoi m-am oprit şi am rămas cu ochii pe rampa de acces. Nu venea nimeni. Auzeam traficul redus de pe autostradă. Era în apropiere, destul de gălăgios, dar faptul că mă aflam în spatele copacilor m-a făcut să mă simt izolat. Am numărat şaptezeci şi două de secunde, ceea ce reprezintă timpul necesar pentru a parcurge doi kilometri, cu puțin peste optzeci de kilometri pe oră. Nimeni nu a urcat pe rampă. Şi nimeni nu se auzea pe o distanță de cel puțin doi kilometri. Aşa că am mers direct spre locul unde Duffy şi Eliot mă aşteptau. El era în haine de stradă şi nu se simțea confortabil în ele. Ea avea o pereche de blugi uzați şi aceeaşi jachetă de piele în care o văzusem şi înainte. Arăta spectaculos în ele. Nu au pierdut timp cu nimicuri, ceea ce mi-a convenit de minune.

— În ce direcție mergi? a întrebat Eliot.

— New London, Connecticut.

— Ce e în camion?

— Nu ştiu.

— Nu eşti urmărit, a spus Duffy, mai degrabă afirmând, decât întrebând.

— S-ar putea să existe un dispozitiv electronic, am spus.

— Unde ar putea să fie?

— În partea din spate, dacă sunt isteți. Ai adus ciocanul de lipit?

— Nu încă, a spus ea. Este pe drum. De ce ai nevoie de el?

— E un sigiliu de plumb. Trebuie să-l refacem.

Se uită la rampă, temătoare.

— A fost prea din scurt.

— Să verificăm întâi zonele la care putem ajunge, a zis Eliot. În timp ce aşteptăm ciocanul.

Am mers înapoi la camionul albastru. M-am aşezat pe pământ şi m-am uitat sub maşină. Totul era acoperit cu noroi vechi şi cu scurgeri de ulei.

— Nu este aici, am spus. Ar trebui o daltă pentru a ajunge la metal.

Eliot l-a găsit în interiorul cabinei, la aproximativ cincisprezece secunde după ce a început să caute. Era fixat pe căptuşeala de sub scaunul pasagerului, cu o bandă dublu adezivă. Era o cutiuță groasă de o jumătate de centimetru. Avea ataşat un fir de douăzeci de centimetri lungime, care era, probabil, antena de transmisie. Eliot a strâns dispozitivul în pumn, a ieşit din cabină şi s-a uitat la rampa de acces.

— Ce-i? a întrebat Duffy.

— Este ceva ciudat, a spus el. Chestia asta are o baterie mică şi nimic mai mult. Putere mică, rază de interceptare mică. Nu poate fi recepționat la mai mult de trei-patru kilometri. Deci, unde e tipul care îl urmăreşte?

Rampa era goală. Eram ultimul care o urcase. Am stat acolo cu ochii lăcrimând în vânt rece, fără să ne uităm la nimic. Traficul şuiera prin spatele copacilor, dar nimeni nu a urcat pe rampă.

— De când eşti aici? a întrebat Eliot.

— Patru minute. Poate cinci.

— Nu are sens, a spus. Asta înseamnă că omul a stat la opt sau zece kilometri în spatele tău. Dar el nu poate detecta chestia asta de la opt sau mai mulți kilometri.

— Poate că nu e nimeni, am spus. Poate că au încredere în mine.

— Şi de ce au pus chestia asta acolo?

— Poate că nu au pus-o. Poate că era acolo de ani de zile. Poate că au uitat de ea.

— Prea mulți de poate.

Duffy se întoarse la dreapta şi se uită la copaci.

— Poate au oprit pe breteaua autostrăzii. Adică, exact la acelaşi nivel cu parcarea.

M-am întors în acelaşi timp, eu şi Eliot, şi ne-am uitat în aceeaşi direcție. Avea sens. Nu ar fi fost o tehnică de supraveghere inteligentă să intri în refugiu şi să parchezi chiar lângă țintă.

— Să aruncăm o privire, am spus.

Era o fâşie îngustă de iarbă îngrijită şi apoi o zonă la fel de îngustă pe care cei care gestionau autostrada tăiaseră pădurea şi plantaseră arbuşti cu coaja subțire. Apoi, erau doar copaci. Autostrada trecea printre ei la est şi refugiul era aşezat la vest, între ele fiind un desiş de cincizeci de metri, care ar fi putut fi acolo de la începutul timpului. Greu de trecut prin el. Era format din viță de vie, mărăcini încâlciți şi ramuri mici. Totuşi eram în aprilie. Să treci prin el în iulie sau august ar fi fost imposibil.

Ne-am oprit chiar înainte de copacii mai mici de pe margine. Am înaintat cât am putut şi ne-am uitat la stânga şi la dreapta. Nu era nimeni parcat acolo. Nu se vedea nimic, în nici o direcție. Traficul era foarte rar. Eliot ridică din umeri, ca şi cum nu înțelegea, şi ne-am întors înapoi.

— Nu are sens, a spus el din nou.

— N-au oameni suficienți, am spus.

— Nu, sunt pe Route One, a spus Duffy. Trebuie să fie. Acesta merge în paralel cu I-95, până pe coasta. Din Portland, spre sud. Nu este, probabil, la mai mult de 3 kilometri depărtare, pe tot parcursul lui.

Ne-am întors din nou spre est, ca şi cum am fi putut vedea printre copaci o maşină oprită pe dealul unui drum paralel îndepărtat.

— Eu aşa aş face, a spus Duffy.

Am dat din cap. Era un scenariu foarte plauzibil. Fără mari dezavantaje tehnice. Poziționați lateral, cu până la 3 kilometri, semnalul lor putea fi oscilant, totuşi. Pe de altă parte, tot ce voiau să ştie era în ce direcție mă îndrept.

— Este posibil, am spus.

— Nu, este foarte probabil, a zis Eliot. Duffy are dreptate. Este de bun simț. Nu vor să-ți stea în cârcă, atâta timp cât este posibil.

— Oricum, trebuie să presupunem că sunt acolo. Cât este Route One paralel cu I-95?

— Pe tot parcursul, a spus Duffy. Mult mai departe decât New London, Connecticut. Se despart în jurul Bostonului, dar apoi se apropie din nou.

— Bine, am spus. M-am uitat la ceas. Sunt aici de nouă minute. Suficient timp ca să merg la toaletă şi să beau o ceaşcă de cafea. Trebuie să punem dispozitivul la loc.

I-am zis lui Eliot să pună transmițătorul în buzunar şi să conducă Taurusul lui Duffy spre sud, constant, cu optzeci de kilometri pe oră. I-am spus că o să-l prind din urmă undeva lângă New London. M-am gândit că o să-mi fie mai greu să recuperez

transmițătorul mai târziu. Eliot plecă şi am rămas singur cu Duffy. Ne-am uitat cum dispare maşina ei spre sud, apoi ne-am rotit spre nord şi am privit rampa de intrare. Aveam la dispoziție o oră şi un minut şi aveam nevoie de ciocanul de lipit. Timpul trecea.

— Cum e acolo? a întrebat Duffy.

— Un coşmar.

I-am povestit despre zidul de granit, înalt de doi metri şi jumătate, despre sârma ghimpată, despre poartă, despre detectoarele de metal de la uşi şi despre camera fără gaura cheii în interior. I-am spus despre Paulie.

— Vreun semn de la agentul meu? a întrebat.

— Abia am ajuns acolo.

— E în casă. Trebuie să fie.

N-am spus nimic.

— Trebuie să faci unele progrese, a spus ea. Cu fiecare oră petrecută acolo este mai periculos pentru tine. Şi pentru ea.

— Ştiu.

— Cum e Beck? a întrebat ea.

— Suspicios.

I-am spus despre amprentele de pe pahar şi modul în care Maxima a dispărut. Apoi i-am spus despre ruleta rusească.

— Ai jucat?

— De şase ori, i-am spus, şi m-am uitat la rampă.

Se uită la mine.

— Eşti nebun. Şase la unu, ar trebui să fii mort.

I-am zâmbit.

— Ai jucat vreodată?

— Nu. Nu-mi forțez norocul.

— Gândeşti ca majoritatea oamenilor. Beck, la fel. A crezut că şansele sunt de şase la unu. Dar sunt aproape 600 la 1. Sau şase mii. Dacă pui un glonț greu într-un armă bine întreținută, de genul Anaconda, ar fi un miracol dacă cilindrul s-ar opri cu glonțul în partea de sus. Impulsul dat de rotație îl duce întotdeauna în partea de jos. Mecanismul de precizie, un pic de ulei şi gravitația te ajută. Nu sunt un idiot. Ruleta rusească este mult mai sigură decât cred oamenii. Şi a meritat riscul, pentru a obține angajarea.

S-a liniştit.

— Ți-ai făcut vreo opinie? a întrebat.

— Arată ca un importator de covoare, am spus. Există covoare peste tot.

— Dar?

— Dar nu este, am spus. Îmi pun pensia la bătaie. L-am întrebat despre covoare şi el nu a spus prea multe. Părea că nu este foarte interesat de ele. Majoritatea oamenilor sunt bucuroşi să vorbească despre afacerile lor. Pe cei mai mulți dintre ei, nu-i mai poți opri.

— Primeşti pensie?

— Nu.

Chiar atunci un Taurus identic cu a lui Duffy, cu excepția culorii, a apărut în gura rampei. A încetinit pentru un moment, în timp ce şoferul privea în jurul parcării, şi apoi a accelerat puternic, direct spre noi. La volan era bătrânul, cel pe care-l lăsasem prăbuşit în rigolă, lângă poarta colegiului. A oprit lângă camionul meu albastru, a deschis uşa şi s-a clătinat în timp ce ieşea, exact în acelaşi mod în care o făcuse când a ieşit din Caprice-ul de poliție împrumutat. Avea un sac mare alb cu roşu, de la Radio Shack, în mână. Încărcat cu cutii. L-a ținut în sus, a zâmbit şi a păşit înainte ca să-mi strângă mâna. Avea o cămaşă curată, dar costumul era acelaşi. Am putut vedea pete acolo unde a încercat să curețe sângele fals. Mi-l imaginam, lângă chiuveta din camera sa de motel, cu un prosop în mână. Nu se descurcase prea bine. Părea că a fost neglijent cu sticla de ketchup la cină.

— Faci comisioane, deja? m-a întrebat.

— Nu ştiu încă ce m-au pus să fac. Avem o problemă cu un sigiliu de plumb.

A dat din cap.

— Mi-am imaginat. Când primeşti o lista de cumpărături ca asta, ce altceva ar putea fi?

— Ai experienţă?

— Sunt un lup bătrân, a spus el. Am făcut-o de zece ori într-o zi, mai demult. Camionul era oprit, şi noi trebuia să îl spargem înainte ca tipul să-şi fi comandat supa.

S-a lăsat pe vine şi a golit sacul Radio Shack pe asfalt. Înăuntru era un ciocan de lipit şi o bobină cu plumb. Plus un cablu pentru a alimenta ciocanul de la bricheta maşinii sale. Asta însemna că trebuia să ţină motorul în funcţionare, aşa că a pornit maşina şi a apropiat-o un pic, astfel încât cablul să ajungă.

Sigiliul era de fapt o bandă de plumb cu bucle de mari dimensiuni, turnate, la fiecare capăt. Buclele fuseseră topite împreună, cu un fel de dispozitiv de încălzit, astfel încât acestea fuzionaseră într-o mică bilă în relief. Bătrânul a lăsat capetele topite în pace. Era clar că mai făcuse acest lucru înainte. A conectat ciocanul şi l-a lăsat să se încălzească. A scuipat pe el pentru a verifica dacă s-a încălzit. Când a fost mulţumit, a apucat ciocanul cu mâneca hainei şi a atins sârma acolo unde era mai subţire. Firul s-a topit şi s-a rupt în două. A tras de el, aşa cum ai deschide o cătuşă mică. Apoi s-a aplecă în maşina lui şi a pus sigiliul pe bord. Am apucat mânerul uşii şi l-am apăsat.

— Bine, a spus Duffy. Deci, ce avem?

Aveam covoare. Uşa a scârţâit, lumina zilei a inundat interiorul şi am văzut cam două sute de covoare, toate frumos rulate, legate cu sfoară şi aşezate în poziţie verticală. Erau de diferite dimensiuni, cele mai înalte lângă cabina maşinii şi cele mai mici lângă uşă. Formau un soi de scară, înspre noi, ca o veche formaţiune de roci bazaltice. Erau rulate cu faţa înspre interior, astfel încât tot ce am văzut era suprafeţele din spate, aspre şi lipsite de strălucire. Sfoara cu care erau legate era veche şi îngălbenită. Se simţea un miros puternic de lână şi un miros mai slab de vopsea vegetală.

— Ar trebui să le verificăm, a spus Duffy.

Era dezamăgită.

— Cât timp avem? a întrebat bătrânul.

M-am uitat la ceas.

— Patruzeci de minute.

— Atunci luăm câteva prin sondaj, a spus el.

Am tras afară câteva din teancul din faţă. Erau rulate strâns. Nu erau băgate în tuburi de carton. Erau pur şi simplu rulate şi legate strâns cu sfoară. Unul dintre ele avea franjuri. Mirosea a vechi şi a mucegai. Nodurile erau vechi şi aplatizate. Am încercat să le desfacem cu unghiile, dar nu am reuşit.

— Ar trebuie să tăiem sfoara, a spus Duffy. Şi nu putem face asta.

— Nu, a spus bătrânul. Nu putem.

Sfoara era aspră şi părea ciudată. Nu mai văzusem de mult genul asta de sfoară. Părea făcută dintr-un fel de fibre naturale. Iută, poate, sau cânepă.

— Deci, ce facem? a întrebat bătrânul.

Am scos un alt covor. L-am cântărit în mâini. Cântărea atât cât ar trebui să cântărească un covor. L-am strâns. Nu a opus rezistenţă. L-am lăsat jos, pe asfalt, şi l-am lovit în mijloc. S-a înfundat un pic, exact cum ar face un covor bine strâns.

— Sunt doar covoare, am spus.

— Nu-i nimic în ele? a întrebat Duffy. Poate că acelea înalte din spate nu sunt toate înalte. Poate că sunt aşezate pe altceva.

Am scos covoarele unul câte unul şi le-a pus pe asfalt, în ordinea în care trebuia să le punem înapoi. Ne-am creat un drum, în zigzag, prin spaţiul de încărcare. Cele înalte erau exact ceea ce păreau a fi, covoare înalte, rulate strâns, legate cu sfoară, aşezate în poziţie verticală. Nu era nimic ascuns. Am coborât din camion şi am stat acolo în frig,

înconjurat de o mulțime de covoare, uitându-ne unul la altul.

— Este o încărcătură falsă, a spus Duffy. Beck s-a gândit că o să intri.

— Poate, am spus.

— Sau, poate a vrut să scape de tine.

— În timp ce el face ce?

— Te verifică, a spus ea. Se asigură că eşti cine spui că eşti.

M-am uitat la ceas.

— E timpul să reîncărcăm covoarele. Va trebui să conduc ca un nebun.

— Voi veni cu tine, a spus ea. Până când îl vom prinde din urmă cu Eliot, vreau să spun.

Am dat din cap.

— Perfect. Trebuie să vorbim.

Am pus covoarele înăuntru, lovindu-le şi împingându-le până când au fost aranjate cu grijă în pozițiile lor originale. Apoi am tras uşa în jos, rulând-o pe role, şi bătrânul a început să lipească. A introdus sigiliul rupt şi a apropiat capetele rupte. A încălzit ciocanul de lipit şi a umplut capătul rupt cu o bucată de plumb. Bucata reparată avea o altă culoare şi era mult prea mare. Sârma sigiliului arăta ca un şarpe care a înghițit un iepure.

— Nu vă faceți griji, a spus el.

A folosit vârful de fier al ciocanului, ca pe o pensulă mică şi a netezit sârma, făcând-o din ce în ce mai subțire. Din când în când scutura vârful, pentru a scăpa de excesul de material. Lucra cu multă atenție. I-a luat trei minute, dar când a terminat sigiliu arăta ca înainte. A lăsat plumbul să se răcească un pic şi apoi a suflat puternic. Argintiul sigiliului s-a transformat instantaneu în gri. Era cea mai bună reparație pe care am văzut-o. În mod sigur, a fost mai bine decât aş fi putut-o face eu.

— Bine, am spus. Foarte bine. Dar trebuie să mai faci încă o dată acelaşi lucru. Trebuie să aduc un alt camion înapoi. Va trebui să-l verificăm şi pe acela. Ne întâlnim în primul refugiu după Portsmouth, New Hampshire.

— Când?

— Ne vedem peste cinci ore, începând de acum.

Am plecat împreună cu Duffy, îndreptându-ne spre sud, cât de repede putea să ne ducă vechiul camion. Asta însemna maxim 120 de kilometri pe oră. Avea o formă de cărămidă şi rezistența vântului zădărnicea orice încercare de a merge mai repede. Dar o sută douăzeci a fost bine. Aveam câteva minute avans.

— I-ai văzut birourile?

— Nu încă, am spus. Trebuie să le verificăm. De fapt, trebuie să verificăm întreaga lui operațiune din port.

— Lucrăm la asta. Trebuia să vorbească tare. Zgomotul motorului şi gemetele cutiei de viteze erau de două ori mai puternice la o sută douăzeci decât erau la optzeci. Din fericire, Portland este mai liniştit. Este doar al patruzeci şi patrulea cel mai aglomerat port din SUA. Aproximativ 14 milioane de tone de importuri într-un an. Cam un sfert de milion de tone pe săptămână. Beck are cam două sau trei containere pe săptămână.

— Vama i-a verificat importurile?

— Nu mai mult decât îi verifică pe alții. Rata lor de succes este de aproximativ două procente. Dacă el aduce o sută cincizeci de containere pe an, poate trei dintre ele vor fi verificate.

— Deci, cum o face?

— Ar putea risca foarte puțin, limitând transporturile rele la doar, să zicem, un container din zece. Aceasta ar reduce rata de căutare la 0,2 procente. Ar putea s-o țină aşa ani de zile.

— Este deja pe piață de ani. Probabil că mituieşte pe cineva.

Ea a dat din cap, fără să spună ceva.

— Poți aranja o verificare suplimentară? am întrebat.

— Nu fără un motiv serios. Nu uita că nu lucrăm oficial. Avem nevoie de probe solide. Posibilitatea unei greşeli din partea noastră ne face să lucrăm pe un teren minat, oricum. Am putea aborda un om din sistem mituit.

Am mers mai departe. Motorul urla şi suspensia obosită ne legăna neplăcut. Mergeam cu viteză. Acum mă uitam în oglinzile retrovizoare după poliţişti, nu dacă suntem urmăriţi. Presupuneam că documentele DEA ale lui Duffy ne vor scuti de buclucuri, dar nu voiam să pierdem timpul necesar pentru ca ea să aibă o astfel de conversaţie.

— Cum a reacţionat Beck? a întrebat. Care e prima ta impresie?

— A fost nedumerit. Şi un pic suspicios. Asta a fost prima mea impresie. Ai observat că Richard Beck nu este păzit la şcoală?

— E mediu sigur.

— Nu chiar. Poţi răpi un puşti dintr-un colegiu, cu mare uşurinţă. Lipsa gărzilor înseamnă lipsa unui pericol iminent. Cred că chestia cu gărzile de corp, pentru călătoria spre casă, a fost doar ca să liniştească un copil paranoic. Cred că a fost doar un moft. Nu cred că bătrânul Beck chiar a crezut că era într-adevăr necesar, altfel el ar fi angajat gărzi să-l păzească şi la şcoală. Sau l-ar fi retras din şcoală.

— Deci?

— Deci, cred că a fost un fel de afacere consumată undeva în trecut. O urmare a primei răpiri, poate. Prin urmare, nu era nevoie de gărzi la colegiu. Asta justifică resentimentele lui Beck, ca şi cum cineva ar fi rupt, dintr-o dată, o înţelegere.

— Aşa crezi?

Am dat din cap.

— A fost surprins, nedumerit şi supărat. Marea lui întrebare a fost *cine*?

— E o întrebare evidentă.

— Dar aceasta a fost o întrebare de genul *cum-îndrăznesc-să-facă-asta*. Exprimând o supărare extremă. Ca şi cum cineva a călcat serios pe bec. Nu a fost doar o interogaţie. A fost contrariat.

— Ce i-ai spus?

— I-am descris camionul. I-am descris pe oamenii tăi.

A zâmbit.

— Suntem în siguranţă.

Am clătinat din cap.

— Are un angajat pe nume Duke. Fără prenume. Fost poliţist. Şeful securităţii sale. L-am văzut în dimineaţa asta. A fost treaz toată noaptea. Părea obosit şi nu făcuse duş. Haina costumul lui avea cute, în partea de jos, la spate.

— Şi?

— Înseamnă că a condus toată noaptea. Cred că s-a dus să se uită la Toyota. Pentru a verifica numărul de înmatriculare din spate. Unde ai ascuns-o?

— I-am lăsat pe cei din poliţia statală s-o ia. Pentru ca totul să pară real. Nu am putut s-o iau înapoi la garajul DEA. Este undeva, într-o parcare a poliţiei.

— Unde conduce plăcuţa de înmatriculare?

— Hartford, Connecticut, a spus ea. Am arestat o bandă mică de traficanţi Ecstasy.

— Când?

— Săptămâna trecută.

Am condus mai departe. Autostrada devenea mai aglomerată.

— Prima noastră greşeală, am spus. Beck va afla. Şi apoi se va întreba de ce nişte dealeri nesemnificativi de Ecstasy încearcă să-l răpească pe fiul său. Apoi, el va fi foarte curios cum nişte dealeri mărunţi de Ecstasy din Connecticut au vrut să-i răpească fiul la o săptămână după ce au fost închişi.

— La naiba, a spus Duffy.

— Şi e chiar mai rău, am spus. Cred că Duke a verificat şi Lincoln-ul. Are o buşitură în faţă şi toate geamurile sparte, dar nu are nicio gaură de glonţ. Şi nu arată ca şi cum o grenadă adevărată a explodat în interiorul ei. Lincoln-ul este dovada vie că toată chestia

asta a fost o înscenare.

— Nu. Lincoln-ul este ascuns. Nu a fost împreună cu Toyota.

— Eşti sigură? Pentru că primul lucru pe care Beck mi l-a cerut în această dimineaţă a fost să-i spun istoria mitralierelor Uzi. A fost ca şi cum mi-a cerut să mă auto-învinovăţesc. Două Uzi Micro, încărcătoare de douăzeci de cartuşe, patruzeci de cartuşe trase şi nici o singură urmă pe maşină?

— Nu, a spus ea din nou. În niciun caz. Lincoln-ul este ascuns.

— Unde?

— Este în Boston. Este în garajul nostru, deşi, conform documentelor oficiale se află în clădirea morgii. Este considerată o probă. Se presupune că gărzile de corp sunt împrăştiate peste tot, în interior. Vrem ca lucrurile să pară reale. Totuşi ne-am gândit la această alternativă.

— Cu excepţia plăcuţei de la Toyota.

Arăta dezumflată.

— Dar Lincoln-ul este în regulă. Este la sute de kilometri distanţă de Toyota. Acest tip, Duke, ar fi trebui să conducă toată noaptea.

— Cred că a condus toată noaptea. De ce era aşa de încordat Beck în legătură cu Uzi-urile?

A înţepenit.

— Trebuie să abandonăm, a spus ea. Din cauza Toyotei. Nu din cauza Lincoln-ului. Lincoln-ul e în regulă.

M-am uitat la ceas. Am verificat şoseaua. Duba urla. Trebuia să-l ajungem pe Eliot în curând. Am calculat timpul şi distanţa.

— Trebuie să abandonăm, a spus ea din nou.

— Şi agentul tău?

— Dacă vei fi ucis nu o ajută.

M-am gândit Quinn.

— Vom discuta mai târziu, am spus. Deocamdată rămân.

Am trecut pe lângă Eliot, opt minute mai târziu. Taurus-ul său mergea constant pe banda din interior, cu optzeci de kilometri la oră. Am trecut în faţa lui şi mi-am ajustat viteza la viteza lui. Am mers împreună spre Boston şi am tras în primul popas pe care l-am văzut în sudul oraşului. Era aglomerat. Am stat nemişcat lângă Duffy, privind rampa de acces timp de şaptezeci şi două de secunde şi am văzut patru maşini venind după mine. Niciunul dintre şoferii lor nu mi-a acordat vreo atenţie. Câteva dintre maşini aveau pasageri. Au făcut toate lucrurile normale care se fac într-un popas, căscând prin uşile deschise, uitându-se în jur, folosind toaletele şi mergând la restaurant.

— Unde este camionul următor? a întrebat Duffy.

— Într-o parcare din New London, am spus.

— Cheile?

— În interior.

— Deci vor fi oameni prin preajmă, de asemenea. Nimeni nu lasă un camion singur, cu cheile în el. Te vor aştepta. Nu ştim ce li s-a spus să facă. Ar trebui să luăm în considerare abandonarea misiunii.

— Nu voi cădea într-o capcană, am spus. Nu e stilul meu. Şi camionul următor ar putea să aibă ceva mai bun în el.

— Bine. Îl vom verifica în New Hampshire. Dacă vei ajunge atât de departe.

— Îmi împrumuţi Glock-ul tău?

Am văzut-o atingându-l în hamul de sub braţ.

— Pentru cât timp?

— Atâta timp cât am nevoie de el.

— Ce s-a întâmplat cu Colt-urile?

— Mi le-au luat.

— Nu pot. Nu pot renunţa la arma mea de serviciu.

— Eşti deja adânc implicată.

Se opri.

— La naiba, a spus ea.

Şi-a scos Glock-ul din toc şi mi l-a dat. Era cald de la corpului ei. L-am ținut în palmă şi am savurat sentimentul. A scotocit în poşetă şi a scos două încărcătoare de rezervă. Le-am pus într-un buzunar şi arma în celălalt.

— Mulțumesc, am spus.

— Ne vedem în New Hampshire. Vom verifica camionul. Şi apoi vom decide ce facem.

— Bine, am spus, deşi eu decisesem deja.

Eliot s-a apropiat, scoțând transmițătorul din buzunar. Duffy s-a dat la o parte şi el a fixat transmițătorul la loc, sub scaun. Apoi s-au îndepărtat împreună spre Taurus-ul guvernamental. Am mai aşteptat puțin şi am plecat.

Am ajuns la New London fără nicio problemă. Era un oraş învechit şi murdar. Nu mai fusesem acolo înainte. Nu avusesem niciodată un motiv pentru a merge acolo. Este un oraş al Marinei. Cred că se construiesc submarine acolo. Sau undeva în apropiere. În Groton, poate. Indicațiile pe care Beck mi le dăduse m-au scos de pe autostradă şi m-au dus într-o zonă industrială părăsită. Clădiri din cărămidă veche, umedă, afumată şi putredă. Am tras pe marginea drumului, la aproximativ doi kilometri de locul în care presupuneam că se află parcarea. Apoi am manevrat dreapta-stânga, încercând să întorc maşina pe drum. Am parcat şi am verificat arma lui Duffy. Era un Glock 19. Nu mai vechi de un an. Era complet încărcat. Încărcătoarele de rezervă erau pline, de asemenea. Am ieşit din camion. Am auzit zgomotul făcut de coşurile cu aburi. Un feribot se apropia. Vântul răvăşea gunoiul de-a lungul străzii. O prostituată a ieşit pe o uşă şi mi-a zâmbit. Era un oraş al Marinei. Nu putea mirosi un PM, aşa cum o fac surorile ei din alte locuri.

Am dat colțul şi am văzut parcarea pe care o căutam. Terenul cobora spre mare şi avea denivelări. Am văzut camionul care mă aştepta. Era identic cu cel în care mă aflam. Aceeaşi vechime, acelaşi tip. Aceeaşi culoare. Stătea părăsit, exact în centrul parcării, un pătrat gol din cărămidă pisată şi buruieni. Câteva clădiri vechi, demolate de vreo douăzeci de ani, erau în apropiere şi nimic nu fusese construit în loc.

Nu mă aştepta nimeni, deşi existau o mie de ferestre murdare în jur şi, teoretic, toate ar fi putut avea în spate lor observatori. Dar eu nu am simțit nimic. Pre-sentimentul este mult mai rău decât de a şti, dar uneori e tot ce ai. Am stat pe loc până când mi s-a făcut frig şi apoi am luat-o înapoi spre camion. Am condus pe străzile din jur şi am intrat în parcare. Am garat bară la bară cu geamănul camionului meu. Am scos cheia din contact şi am aruncat-o în buzunarul uşii. O ultimă privire în jur şi am ieşit. Am băgat mâna în buzunar şi am strâns arma lui Duffy, ascultând cu atenție. Nimic, doar pietrişul spulberat şi sunetul îndepărtat al oraşului. Eram în siguranță, dacă cineva nu încerca să mă doboare cu o puşcă cu rază lungă de acțiune. Şi, doar cu un Glock 19 în buzunar meu nu puteam să mă apăr eficient.

În noul camion era frig. Uşa era descuiată, iar cheia era în buzunar. Mi-am aranjat scaunul şi am fixat oglinzile. Am scăpat, ca din neglijență, cheia pe podea şi am verificat sub scaune. Niciun transmițător. Doar câteva ambalaje de gumă şi cocoloaşe de praf. Am pornit motorul. M-am îndepărtat de camionul pe care tocmai îl abandonasem, am ocolit în jurul parcării şi m-am îndreptat înapoi spre autostradă. Nu am văzut pe nimeni. Nimeni nu a venit după mine.

Noul camion se conducea un pic mai bine decât cel vechi. Mai puțin zgomotos şi mai rapid. Poate că nu fusese folosit la fel de mult. Înghițeam kilometri, îndreptându-mă spre nord. Priveam înainte prin parbriz de parcă aş fi văzut casa singuratică, aflată pe degetul de stâncă, mai mare cu fiecare minut. Mă atrăgea şi mă respingea simultan, cu aceeaşi forță. Stăteam acolo, imobil, cu o mână pe volan şi cu pleoapele deschise. În Rhode Island era linişte. Nimeni nu mă urmărea. În principiu, Massachusetts însemna un lung ocol în jurul Bostonului şi apoi un sprint pe un drum plin de gropi spre nord-

est, pe lângă văgăuni ca Lowell, în stânga mea şi locuri drăguțe ca Newburyport, Cape Ann şi Gloucester, departe, pe dreapta. Nu eram urmărit. A urmat New Hampshire. Treizeci de kilometri pe I-95, cu Portsmouth ca ultima oprire. Am trecut şi am început să mă uit după semne pentru un refugiu. L-am văzut pe primul tocmai la intrarea în Maine. Îmi spunea ca Duffy, Eliot şi bătrânul în costum mă aşteptau la doisprezece kilometri.

Nu era doar Duffy, Eliot şi bătrânul. Aveau o unitate canină DEA cu ei. Presupun că dacă le dai serviciilor guvernamentale suficient timp să se gândească, vor veni cu ceva la care nu te aştepți. Am intrat într-o parcare identică cu cea din Kennebunk şi am văzut cele două Taurus-uri parcate la capătul rândului, lângă o dubă cu ventilator pe acoperiş. Am parcat la patru locuri de la ei şi am început rutina prudentă de aşteptare şi urmărire, dar nimeni nu a venit după mine. Nu mă îngrijora banda de urgență a autostrăzii. Copacii mă făceau invizibil de pe autostradă. Erau copaci peste tot. Maine are o mulțime de copaci, asta e al naiba de sigur.

Am ieşit din camion şi bătrânul şi-a tras maşina în apropiere, începând direct să facă chestia lui cu ciocanul de lipit. Duffy m-a apucat de cot.

— Am dat câteva telefoane, a spus ea. A ridicat Nokia ca să-mi dovedească. Veşti bune şi veşti proaste.

— Prima, vestea bună, am spus. Înveseleşte-mă.

— Cred că chestia cu Toyota ar putea fi în regulă.

— Ar putea să fie?

— E complicat. De la Vama Statelor Unite avem programul de transport a lui Beck. Toate chestiile îi vin din Odessa. E în Ucraina, la Marea Neagră.

— Ştiu unde este.

— Pare plauzibil ca punct de origine pentru covoare. Vin în nord, prin Turcia, de peste tot. Dar Odessa este un port de heroină, din punctul nostru de vedere. Tot ce nu vine aici direct din Columbia trece prin Afganistan şi Turkmenistan, peste Marea Caspică şi Caucaz. Deci, dacă Beck foloseşte Odessa, e un grangure al traficului de heroină, iar în cazul în care el aduce heroină înseamnă că nu cunoaşte niciun dealer de Ecstasy. Nici în Connecticut, nici nicăieri. Nu poate fi nicio conexiune. Nu are cum. Cum ar putea să fie? E o cu totul altă afacere. Aşa că trebuie s-o ia de la zero ca să găsească ceva. Adică, plăcuța de înmatriculare a Toyotei îi va furniza un nume şi o adresă, desigur, doar că informațiile nu înseamnă nimic pentru el. O să-i ia câteva zile înainte să afle cine sunt şi să le ia urma.

— Aceasta este vestea bună?

— E destul de bună. Crede-mă, sunt în lumi separate. Şi câteva zile este tot ce ai, oricum. Nu putem ține acele gărzi de corp mai mult.

— Care e vestea proastă?

Se opri pentru o secundă.

— Nu e imposibil ca cineva să fi aruncat o privire la Lincoln.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic concret. Doar că securitatea garajului nu a fost atât de bună pe cât ar fi trebuit să fie.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu putem spune cu siguranță că nu s-a întâmplat ceva rău.

Am auzit rolele uşii camionului zornăind. Uşa s-a oprit cu zgomot şi, o secundă mai târziu, l-am auzit Eliot că ne chemă urgent. Ne-am apropiat, aşteptându-ne să găsim ceva interesant. În schimb, am găsit un alt transmițător. Era aceeaşi cutie mică de metal, cu aceeaşi antenă de douăzeci de centimetri. Fusese lipit în interiorul remorcii, aproape de uşa de acces, la înălțimea capului.

— Excelent, a spus Duffy.

Spațiul de încărcare era încărcat cu covoare, exact la fel cum văzusem mai înainte. Ar fi putut fi aceeaşi dubă. Erau rulate strâns şi legate cu o sfoară dură, aşezate în

picioare, în ordinea descrescătoare a înălțimii.

— Le verificăm? a întrebat polițistul în vârstă.

— Nu avem timp, am spus. Dacă cineva urmăreşte transmițătorul îşi va da seama că ar trebui să stau aici maxim zece minute, nu mai mult.

— Dă drumul câinelui înăuntru, a spus Duffy.

Un tip pe care nu-l mai văzusem a deschis partea din spate a dubei DEA şi a ieşit cu un câine în lesă. Era un animal mic, zvelt şi slab, înhămat cu un harnaşament special. Avea urechi lungi şi o expresie nerăbdătoare. Îmi plac câinii. Uneori mă gândesc să-mi iau unul. Ar putea să-mi țină companie. Acesta însă, m-a ignorat complet. Şi-a lăsat stăpânul să-l conducă la camionul albastru, aşteptând să i se spună ce să facă. Tipul s-a ridicat în remorcă şi a pus câinele pe scara formată din covoare. A pocnit din degete, a dat un fel de comandă şi i-a scos lesa. Câinele a alergat în sus şi în jos şi de la stânga la dreapta. Picioarele sale scurte nu-l ajutau să se deplaseze cu uşurință între diferitele niveluri. Dar a acoperit fiecare centimetru pătrat, apoi s-a întors de unde începuse, stând acolo cu ochii luminoşi, coada mişcându-se rapid şi gura deschisă într-un zâmbet umed care spunea: deci unde e acțiunea?

— Nimic, a spus stăpânul său.

— Încărcătură legală, a spus Eliot.

Duffy a dat din cap.

— Dar de ce se întoarce în Nord? Nimeni nu exportă covoare înapoi la Odessa. De ce ar face-o?

— A fost un test, am spus. Pentru mine. Şi-au imaginat că o să mă uit, sau poate că nu.

— Hai să refacem sigiliul, a spus Duffy.

Noul tip scoase câinele afară iar Eliot s-a întins şi a tras uşa în jos. Bătrânul şi-a luat ciocanul de lipit, începându-şi treaba şi Duffy m-a tras deoparte.

— Decizia ta?

— Tu ce ai face?

— Aş abandona, a spus ea. Lincoln-ul reprezintă o problemă. Te-ar putea ucide.

M-am uitat peste umărul ei şi l-am privit pe bătrân lucrând. Aproape terminase.

— Au înghițit povestea mea. Nu aveau cum să n-o facă. A fost o poveste grozavă.

— Poate că, între timp, au văzut Lincoln-ul.

— Nu văd de ce ar fi vrut să-l vadă.

Bătrânul terminase. Se aplecase, gata să sufle peste lipitură, gata să schimbe culoarea într-un gri tern. Duffy a pus mâna pe brațul meu.

— De ce a întrebat Beck despre Uzi?

— Nu ştiu.

— Gata, a zis bătrânul.

— Decizia ta? a întrebat Duffy.

M-am gândit la Quinn. M-am gândit cum privirea lui mi-a cercetat chipul, nici repede, nici încet. M-am gândit la cicatricile gloanțelor de .22, ca doi ochi în plus, acolo, în partea stângă a frunții.

— Mă întorc, am spus. Cred că este destul de sigur. M-ar fi curățat în această dimineață dacă ar fi avut dubii.

Duffy n-a spus nimic. Nu m-a contrazis. Doar şi-a luat mâna de pe brațul meu şi m-a lăsat să plec.

CAPITOLUL 5

Mi-a dat drumul, dar nu mi-a cerut arma înapoi. Poate a fost ceva subconştient. Poate că a vrut să mi-o lase. Am pus-o în spate, la betelia pantalonilor. Stătea mai bine acolo decât Colt-ul cel masiv. Am ascuns încărcătoarele de rezervă în şosete. Apoi am pornit la drum şi am ajuns din nou în

parcarea de lângă docurile din Portland la exact zece ore după ce pornisem. Nu mă aştepta nimeni acolo. Cadillac-ul negru lipsea. Am intrat şi am parcat. Am lăsat cheia în buzunarul lateral al uşii şi am ieşit din maşină. Eram obosit şi uşor surd după 800 de kilometri pe autostradă.

Era ora şase seara şi soarele coborâse în spatele oraşul, în stânga mea. O briză rece şi umedă sufla dinspre mare. Mi-am închis nasturii hainei şi am mai aşteptat un minut pentru cazul în care eram urmărit. Apoi am luat-o la picior. Încercam să par fără rost. M-am îndreptat spre nord uitându-mă la clădirile din faţa mea. Parcarea era delimitată de clădiri joase. Arătau ca nişte remorci fără roţi. Păreau ieftine şi erau prost întreţinute. Locurile de parcare erau mici şi murdare. Pline de maşini. Locul era aglomerat şi fără pretenţii. Părea un loc unde chiar se petrec activităţi comerciale reale. Fără sedii fanteziste, fără marmură, fără sculpturi, doar o mulţime de oameni obişnuiţi lucrând din greu pentru banii lor, în spatele ferestrelor nespălate, acoperite cu jaluzele rupte.

Unele dintre birouri îşi anexaseră, pe lateral, depozite mici. Structuri moderne făcute din materiale metalice prefabricate. Aveau platforme de încărcare din beton, înalte până la nivelul taliei.

Am găsit Cadillac-ul negru a lui Beck după aproximativ cinci minute. Era parcat pe un dreptunghi de asfalt crăpat, pe partea laterală a unui depozit, lângă o uşă de birou. Uşa părea că aparţine unei case din suburbii. Avea un design colonial, realizată din lemn de esenţă tare. Nu fusese niciodată vopsită, era gri şi granulată din cauza aerului sărat. Avea o plăcuţă înşurubată pe ea: Bizarre Bazaar. Scrisul era de mână, ca în anii şaizeci. Ca şi cum ar promova un concert la Fillmore West, ca şi cum Bizarre Bazaar deschidea un concert a lui Jefferson Airplane sau Gratefull Dead.

Am auzit o maşină apropiindu-se, apoi aşteptând în spatele clădirii adiacente. Era o maşină mare, care mergea încet. Am auzit cauciucurile late trecând prin gropile pline cu apă. Era un Lincoln Town Car, negru lucios, identic cu cel distrus lângă poarta colegiului. Trecuseră, probabil, împreună de pe linia de asamblare. A trecut încet pe lângă Cadillac-ul lui Beck, a dat colţul şi a parcat în spatele depozitului. Un tip pe care nu-l mai văzusem înainte a ieşit de pe scaunul şoferului. S-a întins şi a căscat de parcă ar fi condus şi el 800 de kilometri pe autostradă. Era de înălţime medie, solid, cu părul negru, tuns scurt. Faţă slabă, ten ciupit. Era încruntat, părând frustrat. Arăta ameninţător. Totuşi, cumva, lipsit de importanţă. Ca şi cum ar fi avut un rang mai jos în ierarhie, şi, că era mai periculos din cauza asta. S-a aplecat în maşină şi a scos un scanner radio portabil. Avea o antenă lungă, cromată şi un difuzor care se văita şi ţipa de câte ori un transmiţător se afla într-un perimetru de doi sau trei kilometru.

A dat colţul şi a împins uşa nevopsită. Am rămas unde eram. Am recapitulat ultimele zece ore în minte. În ceea ce priveşte supravegherea prin radio, m-am oprit de trei ori. Fiecare oprire a fost suficient de scurtă pentru a fi plauzibilă. Supravegherea vizuală ar fi fost o chestiune complet diferită. Dar am fost destul de sigur că, în niciun moment, nu a existat vreun Lincoln negru la vedere. I-am dat dreptate lui Duffy. Tipul şi scanner-ul său au fost pe Route One.

Am mai stat un minut. Apoi m-am îndreptat spre uşă. Am deschis-o. Un culoar în unghi drept făcea imediat la stânga. Ducea la o mică zonă deschisă, plină cu birouri şi fişete. Goală. Niciunul dintre birouri nu era ocupat. Dar fuseseră până de curând. Asta era clar. Trei dintre birouri erau pline cu un fel de lucruri pe care angajaţii le lăsa în urmă, la sfârşitul unei zile de muncă. Documente pe jumătate terminate, ceşti de cafea curate, notiţe, căni primite cadou, pline cu creioane, cutii de şervetele. Erau radiatoare electrice pe pereţi şi aerul era foarte cald, mirosind vag a parfum.

În partea din spate a zonei deschise era o uşă închisă şi glasuri scăzute se auzeau în spatele ei. Am recunoscut-o pe a lui Beck, şi a lui Duke. Vorbeau cu un al treilea om, care am ghicit că era tipul cu echipamentul de urmărire. Nu am putut auzi ce îşi spuneau. Era ceva agitaţie în tonul lor. Dezbăteau ceva. Nu erau voci ridicate, dar sigur nu discutau despre petrecerea anuală a companiei.

VP MAGAZIN

M-am uitat la lucrurile de pe birou şi pereți. Am văzut două hărți fixate pe panouri. Una era cu tot mapamondul. Marea Neagră era cumva în centrul ei. Odessa se afla aşezată la stânga Peninsulei Crimeea. Nu era nimic marcat pe hartă, dar mi-am putut imagina traseul unui mic vapor, prin Bosfor, Marea Egee, Marea Mediterană, trecând prin Gibraltar, şi apoi, la viteză maximă peste Atlantic către Portland, Maine. O călătorie de două săptămâni, probabil. Poate trei. Cele mai multe nave sunt destul de lente.

Cealaltă hartă era a Statele Unite. Zona Portlandului era greu de distins din cauza unor pete de uzură şi grăsime. Am bănuit că oamenii au pus degetele acolo ca să calculeze distanțe şi timpi. Mâna complet întinsă a unei persoane scunde ar putea reprezenta o zi de mers cu maşina. În acest caz Portland-ul nu era cea mai bună locație pentru un centru de distribuție. Era departe de orice.

Hârtiile de pe birouri nu-mi spuneau nimic. În cel mai bun caz aş fi putut înțelege detalii legate de date şi încărcături. Am văzut liste cu prețuri. Unele prețuri erau destul de ridicate. Lângă prețuri erau trecute nişte coduri. Puteau să fie pentru covoare. Puteau să fie pentru altceva. În aparență, locul arăta exact ca un birou de transport maritim obişnuit. M-am întrebat dacă Teresa Daniel a lucrat aici.

Am mai ascultat vocile încă puțin. Acum, am auzit furie şi îngrijorare. M-am retras pe coridor. Am scos Glock-ul din pantaloni şi l-am băgat în buzunar, ținând degetul pe trăgaci. Glock nu are siguranță. Are un fel de declanşator pe trăgaci. Este o mică bucată de metal care armează trăgaciul când o apeşi. Am apăsat-o puțin. Voiam să fiu pregătit. M-am gândit că-l voi împuşca pe Duke primul. Apoi pe tipul cu aparatul de radio. Apoi, pe Beck. Beck era, probabil, cel mai lent şi întotdeauna îl laşi pe cel mai lent la sfârşit.

Mi-am băgat şi cealaltă mâna în buzunar. Un tip cu o singură mână în buzunar arată înarmat şi periculos. Un tip cu ambele mâini în buzunare arată relaxat şi calm. Neamenințător. Am respirat adânc şi am intrat înapoi în cameră, zgomotos.

— Hei! am strigat.

Uşa biroului din spate s-a deschis repede. S-au aglomerat în uşă pentru a privi afară. Beck, Duke şi tipul cel nou. Nu aveau arme.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat Duke. Părea obosit.

— Uşa era deschisă.

— De unde ai ştiu?

Îmi țineam mâinile în buzunare. Nu puteam spune că am văzut plăcuța, pentru că Duffy îmi spusese care e numele companiei sale, nu el.

— Maşina ta e parcată afară, am spus.

A dat din cap.

— Bine.

Nu m-a întrebat cum mi-am petrecut ziua. Tipul cu scanerul trebuie să i-o fi descris deja. Acum, el doar stătea acolo, uitându-se la mine. Era mai tânăr decât Beck. Mai tânăr decât Duke. Mai tânăr decât mine. Avea în jur de treizeci şi cinci. Încă mai arăta periculos. Avea pometi plați şi ochii plictisiți. Precum cel puțin o sută de băieți răi pe care i-am arestat în armată.

— Ți-a plăcut excursia? l-am întrebat.

Nu a răspuns.

— Te-am văzut intrând cu scanerul. Am găsit primul microfon. Sub scaun.

— De ce te-ai uitat? a întrebat el.

— Obişnuința, am spus. Unde era al doilea?

— În spate. Nu te-ai oprit pentru masa de prânz.

— Sunt lefter, am spus. N-am primit niciun ban, încă.

Nu a zâmbit.

— Bine ai venit în Maine, a spus el. Nimeni nu îți dă bani aici. Trebuie să-i câştigi.

— Nu mă deranjează.

— Eu sunt Angel Doll, a spus, aşteptându-se ca numele lui să mă impresioneze. N-a fost cazul.

— Eu sunt Jack Reacher.

— Ucigaşul de poliţişti, a spus el, cu o voce cavernoasă.

M-a privit lung apoi a întors privirea. Nu ştiam unde să-l potrivesc în schemă. Beck era şeful, Duke era capul securităţii, dar acest tip neînsemnat părea foarte relaxat, vorbind pe deasupra capetelor lor.

— Suntem într-o şedinţă, a spus Beck. Poţi aştepta afară, lângă maşină.

I-a însoţit pe cei doi înapoi în cameră şi mi-a închis uşa în nas. Asta mi-a spus că nu era nimic în valoare în zonă. Aşa că m-am îndreptat spre ieşire, verificând sistemul de securitate pe drum. Era destul de rudimentar, dar eficient. Mici elemente de contact la uşă şi la toate ferestrele. Nişte chestii mici, dreptunghiulare. De la ele porneau fire de mărimea şi culoarea spaghetelor, ascunse sub nişte şipci de plastic. Firele se uneau într-o cutie de metal montată pe perete, lângă un avizier. Avizierul era plin de hârtii îngălbenite. Tot felul de informaţii legate de siguranţa angajaţilor, stingătoare de incendii şi căi de evacuare. Cutia sistemului de alarmă avea o tastatură şi două lumini mici. Una roşie, cu o etichetă sub ea, aprinsă, şi una verde, ne-etichetată, stinsă. Nu avea senzori de mişcare. Era doar un sistem rudimentar de alarmă.

N-am aşteptat lângă maşină. M-am plimbat un pic, până am luat pulsul locului. Întreaga zonă părea că este destinată unor operaţiuni similare. Exista un drum de acces complicat pentru camioane. Am presupus ca funcţiona ca un sistem cu sens unic. Containerele erau tractate din docurile aflate în nord şi descărcate în depozite. Apoi, camioane de livrare erau încărcate la rândul lor, şi plecau spre sud. Depozitul lui Beck nu era ascuns. Se afla chiar în mijlocul unui rând de cinci depozite. Dar nu avea o rampă de încărcare afară. Şi nicio platforma de încărcare. În schimb avea o uşă cu role. Momentan era blocată de Lincoln-ul lui Angel Doll, dar era suficient de mare pentru a încăpea un camion înăuntru. Confidenţialitatea era asigurată.

Nu exista niciun fel de sistem de securitate extern. Nu erau garduri de sârmă. Nici poartă, nici bariere, nici gardienii în gherete. Doar suprafaţa murdară şi largă de câteva zeci de hectare, plină de clădiri aşezate alandala, bălţi şi unghere întunecate. Am presupus că exista un gen sau altul de activităţi la orice oră. Cât de intense, nu ştiam. Dar, probabil, suficient pentru a masca anumite activităţi clandestine.

M-am înapoiat la Cadillac, sprijinindu-mă de aripă atunci când cei trei au ieşit afară. Beck şi Duke au ieşit primii iar Doll a rămas în pragul uşii. Încă aveam mâinile în buzunare. Eram încă gata să-l împuşc pe Duke primul. Dar nu a existat nicio agresiune făţişă. Nimic nu mi-a dat de bănuit. Beck şi Duke s-au îndreptat spre maşină. Păreau obosiţi şi preocupaţi. Doll a rămas unde era, în prag uşii, ca şi cum el ar fi fost stăpânul.

— Să mergem, a spus Beck.

— Nu, stai, a zis Doll. Trebuie să vorbesc cu Reacher.

Beck s-a oprit din mers, fără să se întoarcă.

— Cinci minute, a spus Doll. Doar atât. Închid eu.

Beck nu a spus nimic. Nici Duke. Păreau iritaţi, dar nu au obiectat. Ţinând mâinile în buzunare m-am îndreptat spre el. Doll s-a întors şi m-a condus prin secretariat în birourile din spate. Apoi printr-o altă uşă, într-o cabină cu pereţi de sticlă, în interiorul depozitului propriu-zis. Am văzut un motostivuitor şi rafturi din oţel încărcate cu covoare. Rafturi erau înalte de şase metri şi pline de covoare strâns rulate şi legate cu sfoară. Cabina avea o uşă de personal spre exterior şi un birou metalic cu un calculator pe el. Scaunul de la birou era uzat. I se vedea căptuşeala galbenă, murdară, prin fiecare cusătură. Doll s-a aşezat pe el, s-a uitat la mine şi şi-a schimonosit gura în forma aproximativă a unui zâmbet. Stăteam pe o laterală a biroului şi mă uitam în jos la el.

— Ce este? i-am spus.

— Vezi acest computer? a spus el. Are conexiuni în toate Departamentele de Circulaţie din ţară.

— Deci?

— Deci, eu pot verifica plăcuţe de înmatriculare.

N-am spus nimic. A scos un pistol din buzunar. O mişcare elegantă, rapidă şi fluidă. Un pistol mic, dar bun. Era un PSM sovietic, un mic pistol automat construit să fie cât mai uşor şi subțire posibil, astfel încât să nu te incomodeze în haine. Foloseşte un tip de muniție rusească specială, greu de obținut. Are o piedică de siguranță în partea din spate. Doll stătea drept pe scaun. Nu-mi aduc aminte dacă este o poziție sigură sau amenințătoare.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— Vreau să verific ceva cu tine. Înainte de a face totul public şi a avansa şi eu o treaptă sau două.

S-a lăsat tăcerea.

— Şi cum ai face asta? l-am întrebat.

— Spunându-le un lucru pe care ei nu-l ştiu încă. Poate voi câştiga şi eu un bonus frumos. Poate voi primi cei cinci mii pe care ți i-au promis ție.

Am apăsat siguranța Glock-ului în buzunarul meu. Am aruncat o privire în stânga mea. Puteam vedea totul, cu claritate, prin fereastra biroului. Beck şi Duke stăteau în picioare lângă Cadillac. Erau cu spatele la mine, aproximativ la doisprezece metri. Prea aproape.

— Am scăpat de Maxima pentru tine, a spus Doll.

— Unde?

— Nu contează. Apoi a zâmbit din nou.

— Ce este? am spus din nou.

— Ai furat-o, nu? La întâmplare, dintr-un mall.

— Şi?

— Avea plăcuțe de Massachusetts, a spus el. Erau false. Un astfel de număr nu a fost niciodată eliberat.

Greşeli, care vin să mă bântuie. N-am spus nimic.

— Aşa că am verificat CIV, a spus el. Codul de identificare al vehiculului. Toate maşinile îl au. Pe o plăcuță mică de metal, în partea superioară a bordului.

— Ştiu.

— Computerul mi-a spus că este vorba de o Maxima. Până aici totul e bine. Dar a fost înmatriculată la New York pe numele unui băiat rău care a fost arestat în urmă cu cinci săptămâni. De către Guvern.

N-am spus nimic.

— Vrei să explici toate astea?

Nu am răspuns.

— Poate că mă vor lăsa pe mine să te curăț, a spus el. Mi-ar făcea plăcere.

— Eşti sigur?

— I-am mai curățat şi pe alții înainte, a spus el, ca şi cum ar avea ceva de dovedit.

— Câți?

— Destui.

M-am uitat prin fereastra biroului. Am lăsat Glock-ul şi am scos mâinile din buzunarele, goale.

— Baza de date a New York-lui trebuie să fie învechită, am spus. Era o maşină veche. Poate că statul a vândut-o cu un an în urmă. Ai verificat codul de autentificare?

— Unde?

— Partea de sus a parbrizului, în dreapta. Trebuie să aibă numerele corecte şi să fie actualizat. Am fost polițist militar. Am verificat baza de date a New Yorkului de mai multe ori decât tine.

— Nu-mi plac PM-ii, a spus el.

M-am uitat la arma.

— Nu-mi pasă cine nu-ți place. Eu îți spun doar cum funcționează chestiile astea. Şi eu am făcut aceeaşi greşeală. De mai multe ori.

El a tăcut pentru o clipă.

— Prostii.

Acum am zâmbit.

— Atunci dă-i bătaie. Fă-te de râs. Mie nu-mi pasă.

A rămas nemişcat pentru o vreme. Apoi, şi-a schimbat arma din mâna dreapta în cea stângă şi a apucat mouse-ul. Încerca să mă supravegheze cu un ochi în timp ce butona şi derula ceva pe ecran. M-am mutat un pic, aparent interesat de ce este pe ecran. Pagina de căutare a bazei de date a apărut. M-am mai mutat un pic, chiar în spatele lui. A introdus ceea ce trebuia să fi fost numărul de înmatriculare originar al Maxima, din memorie. A apăsat *căutare*. Ecranul a început să afişeze informaţiile. M-am mutat din nou, mai aproape, gata să-i dovedesc că a greşit.

— Unde caut? a întrebat el.

— Chiar acolo, am spus, începând să arăt ceva pe monitor. Dar am făcut-o cu ambele mâini şi cu toate cele zece degete şi n-am ajuns până la ecran. Mâna dreapta s-a oprit pe gâtul lui. Mâna stângă i-a luat arma din mână. A scăpat-o pe podea şi a sunat exact ca un kilogram de oţel care loveşte o bucată de placaj acoperită cu linoleum. Stăteam cu ochii pe fereastra biroului. Beck şi Duke erau în continuare cu spatele la mine. I-am pus ambele mâini în jurul gâtului şi am strâns. S-a zbătut sălbatic. S-a luptat. Mi-am intensificat strânsoarea. Scaunul s-a răsturnat sub el. L-am strâns mai tare. Mă uitam pe fereastră. Beck şi Duke erau în picioare acolo. Cu spatele la mine. Aburul respiraţiei lor se ridica în aer. Mâinile lui Doll au început să-mi zgârie încheieturile. Am strâns şi mai tare. Limba i-a ieşit afară. Apoi a făcut un lucru inteligent, şi-a luat mâinile de pe încheieturi şi a încercat să ajungă la ochii mei. Mi-am tras capul pe spate, i-am pus o mână sub maxilar şi pe cealaltă în spatele capului. I-am smucit maxilarul spre dreapta, i-am apăsat capul în jos şi spre stânga, rupându-i gâtul.

Am ridicat scaunul de pe jos şi l-am împins în spatele biroului. Am luat arma şi am scos încărcătorul. Era plin. Opt cartuşe de 5.45 milimetri sovietice. Sunt aproximativ de aceeaşi mărime ca .22, mai lente, dar cu un impact puternic. Forţele de securitate sovietice ar fi trebuit să fie suficient de fericiţi cu ele. Am verificat camera pistolului. Mai exista un cartuş în ea. Piedica era ridicată. Am reasamblat arma, am armat-o şi am blocat siguranţa. Apoi l-am pus în buzunarul stâng.

I-am percheziţionat hainele. Avea chestiile obişnuite. Un portofel, un telefon mobil, un portmoneu pentru bani, cu puţin bani în el, o grămadă mare de chei. Am lăsat totul la locul lui. Am deschis uşa personalului şi am verificat ce se întâmplă afară. Beck şi Duke nu se mai vedeau, trecând după colţul clădirii. Dacă eu nu-i vedeam, nici ei nu mă puteau vedea. Nu mai era nimeni în jur. M-am dus la Lincoln-ul lui Doll şi am deschis uşa şoferului. Am găsit butonul de deschidere al portbagajului. Portbagajul a făcut un clic şi capacul s-a ridicat câţiva un centimetri. M-am întors şi am târât cadavrul de guler. Am deschis complet portbagajul şi l-am îndesat înăuntru. L-am lăsat uşor în jos, apoi am închis şi uşa şoferului. M-am uitat la ceas. Cele cinci minute trecuseră. Trebuia să curăţ mizeria mai târziu. M-am întors prin cabina de sticlă, prin birou, prin secretariat, prin uşa din faţă, în afara clădirii. Beck şi Duke m-au auzit şi s-au întors. Lui Beck părea că-i este frig şi era deranjat de întârziere. M-am gândit: de ce au stat aici ca să mă aştepte? Duke tremura un pic, avea ochii obosiţi şi căsca. Arăta exact ca un tip care nu a dormit timp de treizeci de şase ore. M-am gândit că asta îmi conferă trei avantaje.

— Conduc eu, am spus. Dacă vrei.

A ezitat şi n-a spus nimic.

— Ştii că pot conduce. M-ai pus să conduc toată ziua. Am făcut ceea mi-ai cerut. Doll ţi-a spus deja.

N-a spus nimic.

— A fost un alt test? l-am întrebat.

— Ai găsit microfonul.

— Te gândeai că n-o să-l găsesc?

— Poate ai fi acționat altfel dacă nu ai fi găsit microfonul.

— De ce aş fi făcut-o? Am vrut doar să mă întorc aici, rapid şi în siguranță. Am fost expus, timp de zece ore. Nu a fost amuzant pentru mine. Am mai mult de pierdut decât tine, indiferent în ce ai fi tu băgat.

A rămas tăcut.

— Cum facem? am spus, nepăsător.

El a ezitat o fracțiune de secundă, a expirat adânc şi mi-a dat cheile. Acesta era primul avantaj. E ceva simbolic în predarea unui set de chei. Este vorba despre încredere şi apartenență. M-am apropiat de cercul lor. M-a făcut să fiu mai puțin un străin. Era o legătură mare de chei. Erau cheile de la casă, cheile de la birou, precum şi cheile de la maşină. Poate o duzină de chei în total. O mulțime de metal. Un simbol important. Beck a ascultat întreaga discuție dar n-a făcut niciun comentariu. Doar s-a întors şi s-a aşezat în partea din spate a maşinii. Duke s-a aruncat în scaunul pasagerului. Am urcat pe scaunul şoferului şi am pornit motorul. Mi-am aranjat haina, astfel încât ambele arme aflate în buzunare se odihneau în poala mea. Eram gata să le folosesc dacă ar fi sunat un telefon mobil. Era o şansă de cincizeci la sută că următorul apel primit să fie de la cineva care a găsit corpul lui Doll. Prin urmare, primul apel pe care l-ar fi primit ar fi fost ultimul lor apel.

Dar telefonul nu a sunat cât a ținut drumul. Am condus liniştit şi încetişor. Am luat-o spre est, către Oceanul Atlantic. Era deja întuneric beznă când am ajuns. Am intrat pe promontoriul în formă de palma şi am luat-o spre degetul de stâncă, care era îndreptat spre casă. Luminile s-au aprins pe partea de sus a zidului. Sârma ghimpată strălucea. Paulie aştepta să deschidă poarta. S-a uitat urât la mine, în timp de conduceam pe lângă el. L-am ignorat, am accelerat în sus, pe alee, şi m-am oprit chiar lângă uşă. Beck a ieşit imediat. Duke s-a scuturat, ca să se trezească şi l-a urmat.

— Unde las maşina? l-am întrebat.

— În garaj, dobitocule. Este pe laterală.

Acesta era al doilea beneficiu. Urma să fiu cinci minute singur.

Am parcurs din nou aleea circulară din fața casei şi m-am îndreptat spre partea de sud a casei. Garajele se aflau într-o mică curte împrejmuită. Probabil că era fostul grajd, de pe vremea când casa a fost construită. Avea caldarâm de granit în față şi o cupolă ventilată pentru a lăsa mirosul să iasă. Grajdurile de cai fuseseră unite pentru a face patru garaje. Podul era transformat într-un apartament. Am presupus că mecanicul locuia acolo.

Garajul din stânga avea uşa deschisă şi era gol. Am băgat Cadillac-ul înăuntru şi am oprit motorul. Era întunecat. Rafturi pline cu toate prostiile pe care le găseşti într-un garaj. Erau cutii de ulei, canistre de benzină şi sticle vechi cu ceară de lustruit. Mai era un compresor electric pentru anvelope şi o grămadă de cârpe uzate. Am pus cheile în buzunar şi m-am ridicat din scaun. Aşteptam să aud sunetul unui telefon în casă. Nimic. M-am dus să verific cârpele. Am luat una de mărimea unui prosop. Era murdară de funingine şi ulei. Am folosit-o pentru a şterge o pată imaginară de pe aripa din față a Cadillac. Am privit în jur. Nu era nimeni acolo. Am înfăşurat PSM-ul lui Doll şi Glock-ul lui Duffy, împreună cu cele două încărcătoare de rezervă, în cârpă. Mi-am pus pachetul sub haina. Puteam să introduc armele în casă în acest fel. Era posibil. Puteam să mă duc la uşa din spate, să las detectorul de metal să piuie, să mă uit nedumerit şi apoi să scot legătura mare de chei. Să le țin ridicate ca şi cum aşa se explică totul. O manevră clasică de dezorientare. Ar putea funcționa. Era posibil. Depinde de cât de suspicioşi erau. Dar oricum, să scot armele din casă, din nou, ar fi fost foarte dificil. Presupunând că nu primeau, curând, niciun telefon care să-i alerteze, ar trebui să plec cu Beck sau Duke, sau cu amândoi, şi nu aveam nicio garanție că aş avea din nou cheile asupra mea. Deci, aveam de ales. Să-mi încerc şansa, sau să joc la siguranță? Decizia mea a fost să nu risc şi să las armele afară.

Am ieşit din curtea garajului şi m-am îndreptat spre partea din spate a casei. M-am

oprit la colțul zidului care împrejmuia curtea. Am stat un moment, apoi m-am întors la nouăzeci de grade şi am urmat peretele spre stânci, părând că vreau să arunc o privire la ocean. Era liniştit. O pată lungă de ulei venea dinspre sud-est. Apa părea neagră şi infinit de adâncă. M-am uitat la ea pentru o clipă, apoi m-am aplecat şi am pus armele învelite, într-o mică adâncitură la baza peretelui. Un tufiş de buruieni sfrijite creşteau lângă adâncitură. Trebuia să treci prin ele ca să găseşti armele.

M-am întors spre intrare, ghemuit în haina mea, încercând să arăt ca un tip care are nevoie de câteva minute de linişte. În jur era tăcere. Păsările plecaseră. Era prea întuneric pentru ele. Acum erau în siguranță în adăposturile lor. M-am întors şi m-am îndreptat spre uşa din spate. Am intrat prin antreu în bucătărie. Detectorul de metale a piuit. Duke, mecanicul, şi bucătăreasa s-au întors brusc şi s-au uitat la mine. M-am oprit şi am scos cheile. Le-am ținut în sus. Şi-au luat privirile de la mine. Am intrat şi am lăsat cheile pe masă, în fața lui Duke. El le-a lăsat acolo.

Al treilea avantaj, al epuizării lui Duke, deveni evident în timpul cinei. Abia putea să stea treaz. Nu a scos nici un singur cuvânt. Bucătăria era caldă şi plină de aburi şi am mâncat un fel de mâncare care te îmbia la somn. Am avut supă groasă, friptură şi cartofi. Din belşug. Farfuriile erau pline ochi. Bucătăreasa muncise ca pentru un batalion. Mai era o farfurie de rezervă, plină cu de toate, stând neatinsă pe tejghea. Poate cineva avea obiceiul de a mânca de două ori.

Am mâncat repede şi mi-am ținut urechile ciulite pentru a auzi telefonul. M-am gândit că puteam să înşfac cheile de la maşină şi să fiu afară înainte ca primul apel să se termine. În interiorul Cadillacului, înainte de al doilea apel. La jumătatea aleii, înainte de al treilea. Aş fi trecut prin poarta. Direct peste Paulie. Dar telefonul nu a sunat. Nu s-a auzit niciun sunet în casă, cu excepția oamenilor mestecând. Nu era cafea. Începeam s-o iau personal. Îmi place cafeaua. Aşa că am băut apă. Apă de la robinet, cu un gust pronunțat de clor. Menajera a venit dinspre sufragerie înainte să termin al doilea pahar. A venit spre locul unde stăteam, ciudată în pantofii ei demodați. Era timidă.

— Dl. Beck vrea să te vadă, a spus ea.

A fost doar a doua oară când am auzit-o vorbind. Avea un accent irlandez. Îşi ținea vesta strâns înfăşurată în jurul ei.

— Acum?

— Cred că da, a spus ea.

Mă aştepta în camera pătrată, cu masa de stejar, unde jucasem ruleta rusească pentru el.

— Toyota provine din Hartford, Connecticut, a spus el. Angel Doll a verificat plăcuța de dimineață.

— Nu au plăcuțe frontale în Connecticut, am spus, pentru că trebuia să spun ceva.

— Îi ştim pe proprietari, a spus el.

S-a lăsat tăcerea. M-am uitat direct la el. Mi-a luat o fracțiune de secundă ca să înțeleg.

— De unde îi ştii?

— Avem o relație de afaceri.

— Se ocupă tot cu covoarele?

— Natura relației noastre nu te priveşte pe tine.

— Şi cine sunt?

— Nici asta nu te priveşte, a spus el.

N-am spus nimic.

— Dar este o problemă. Oamenii pe care i-ai descris nu sunt proprietarii camionetei.

— Eşti sigur?

A dat din cap.

— Tu i-ai descris ca fiind înalți şi blonzi. Cei care dețin camioneta sunt spanioli. Mici şi bruneți.

— Deci, cine erau tipii pe care i-am văzut? am întrebat, pentru că trebuia să întreb

ceva.

— Sunt două posibilități. Prima, poate că cineva le-a furat camioneta.

— Sau?

— Doi, poate au angajați noi.

— Oricare este plauzibilă.

A clătinat din cap.

— Nu e prima. I-am sunat. N-a răspuns nimeni. Aşa că am întrebat prin jur. Au dispărut. Furtul camionului nu este un motiv pentru care ar trebui să dispară.

— Aşadar au oameni nou angajați.

El a dat din cap.

— Şi au decis să muşte mâna care îi hrăneşte.

N-am spus nimic.

— Eşti sigur au folosit Uzi? a întrebat el.

— Asta e ceea ce am văzut.

— Nu MP5K?

— Nu, am spus.

M-am uitat într-o parte. Nicio legătură. Nici pe departe. MP5K este un pistol mitralieră scurt Heckler & Koch, proiectat în anii 1970. Acesta are două mânere mari, turnate, din plastic scump. Pare foarte futurist. Ca un decor dintr-un film. Nu seamănă nici pe departe cu un Uzi.

— N-am niciun dubiu, am spus.

— Nu există posibilitatea ca răpirea să fi fost întâmplătoare?

— Nu, am spus. Un milion la unu.

El a dat din cap încă o dată.

— Deci ne-au declarat război. Şi au dispărut. Se ascund undeva.

— De ce ar face asta?

— Nu am nicio idee.

Tăcere. Nu se auzea nici măcar oceanul. Valurile veneau şi plecau, imperceptibil.

— Ai de gând să-i găseşti? l-am întrebat.

— Fii sigur.

Duke mă aştepta în bucătărie. Era furios şi nerăbdător. Voia să mă ducă sus şi să mă blocheze în cameră. Nu am protestat. O uşă încuiată este un alibi foarte bun.

— Mâine, şase şi jumătate, a spus el. La treabă.

Am ascultat atent ca să aud clicul de blocare al uşii şi am aşteptat să-i aud paşii îndepărtându-se. Apoi m-am ocupat de pantoful meu. Era un mesaj în aşteptare. De la Duffy: *Înapoi în siguranță?* Am tastat: *Adu o maşină la un kilometru de casă. Lasă-l cu cheia pe scaun. În tăcere, fără lumini.*

Am apăsat *send*. O scurtă întârziere. Am presupus că folosea un laptop. Aştepta în camera de motel cu el conectat şi pornit. Trebuia să facă: *Bing! Ai primit un mail!*

A revenit cu: *De ce? Când?*

I-am trimis: *Nu întreba. La miezul nopții.*

A urmat o întârziere prelungă. Apoi, a trimis: *OK.*

I-am trimis: *O iei înapoi la şase a.m., discret.*

A răspuns: *OK.*

I-am trimis: *Beck ştie proprietarii Toyota.*

Nouăzeci de secunde dureroase mai târziu a revenit: *Cum?*

I-am trimis: *ghilimele relații de afaceri închid ghilimele.*

A întrebat: *Mai specific?*

I-am trimis: *Nu a fost.*

Ea a răspuns cu un singur cuvânt: *Rahat.*

Am aşteptat. N-a mai trimis nimic. Probabil, discuta cu Eliot. Mi-i putea imagina, vorbind repede, fără să se uite unul la altul, încercând să ia o decizie.

I-am trimis: *Câți ați arestat în Hartford?*

Mi-a răspuns: *Pe toți, adică trei.*

Am întrebat: *Ce v-au spus?*

A răspuns: *Nu vorbesc deloc.*

Am întrebat: *Avocați?*

A replicat: *Nu avocați.*

Era un mod foarte greoi de a avea o conversație. Dar îmi lăsa o mulțime de timp ca să mă gândesc. Avocații ar fi fost fatali. Beck ar fi ajuns cu ușurință la avocații lor. Mai devreme sau mai târziu, va verifica dacă amicii lui sunt în arest.

I-am trimis: *Poți să-i ții izolați?*

Ea a trimis: *Da, două sau trei zile.*

I-am trimis: *Fă-o.*

A urmat o pauză lungă. Apoi: *Ce crede Beck?*

I-am trimis: *Că au declarat război şi au dispărut.*

Ea a întrebat: *Ce ai de gând să faci?*

I-am trimis: *Nu sunt sigur.*

A trimis: *Lăsăm maşina, sfat, foloseşte-o ca să pleci de acolo.*

I-am răspuns: *Poate.*

A urmat o pauză lungă. Apoi, a trimis: *Opreşte dispozitivul, economiseşte bateria.* Am zâmbit. Duffy era o femeie foarte practică.

M-am întins complet îmbrăcat pe pat, timp de trei ore, atent dacă sună vreun telefon. Nu am auzit niciunul. M-am trezit chiar înainte de miezul nopții, am rulat covorul oriental din spate, m-am întins pe podea cu capul lipit pe parchetul de stejar şi am ascultat. Este cea mai bună metodă de a auzi chiar şi cele mai mici sunete în interiorul unei clădiri. Am auzit sistemul de încălzire mergând. Am auzit vântul în jurul casei, gemând încet. Oceanul era liniştit. Casa era tăcută. O structură solidă din piatră. Fără scârțâituri sau trosnete. Nu se auzea nicio activitate. Nimeni nu vorbea, nimic nu mişca. Am presupus că Duke dormea adânc. Acesta era al treilea avantaj al epuizării sale. El era singurul care mă îngrijora. Era singurul profesionist.

Mi-am legat strâns şireturile şi mi-am luat jacheta. Eram încă îmbrăcat în denimul negru pe care mi-l adusese menajera. Am ridicat fereastra până sus şi m-am aşezat pe pervaz, cu fața la camera. M-am uitat la uşă, apoi m-am răsucit şi m-am uitat afară. Luna era o felie subțire, argintie. Câteva stele. Un pic de vânt. Nori gri, neregulați. Aerul era rece şi sărat. Oceanul se mişca lent şi continuu.

Am scos picioarele afară, în noapte, apoi m-am rostogolit pe burtă şi am bâjbâit cu degetele de la picioare până când am găsit o protuberanță pe cornişa de piatră care accentua fațada. Mi-am sprijinit picioarele pe ea, am prins pervazul cu ambele mâini şi mi-am întinse trupul cât am putut. Am ridicat o mână şi am tras fereastra până a mai rămas deschisă un centimetru. M-am deplasat lateral, căutând un burlan care ducea în jos de la jgheabul acoperişului. Era unul, la aproximativ un metru distanță. O conductă din fontă groasă, cam cincisprezece centimetri în diametru. Mi-am pus palma dreapta pe ea. Era stabilă. Dar eram cam departe. Nu sunt o persoană agilă. Pune-mă să particip la Jocurile Olimpice şi aş fi un luptător, un boxer sau un halterofil. Nicidecum un gimnast.

Mi-am tras mâna înapoi şi am înaintat în lateral, folosindu-mă de picioare, atât cât era posibil. Mi-am pus mâna stângă pe pervaz, până când am ajuns la colțul ramei ferestrei. Mi-am întins mâna dreapta şi am încolăcit conducta. Fonta era vopsită şi am simțit-o rece şi puțin alunecoasă din cauza rouăi de noapte. Mi-am pus degetul mare în față şi celelalte degetele în spatele conductei. Am verificat aderența. M-am întins un pic mai mult. Eram lipit de perete. Mi-am aranjat mâinile şi am tras cu putere. M-am împins cu putere în picioare pe protuberanța de piatră şi am sărit lateral, cu câte un picior pe fiecare parte a conductei. Am luat mâna stângă de pe pervaz şi am prins conducta cu ambele mâini. Prinderea era solidă. Picioarele mi se sprijineau pe perete. Eram într-o oarecare stabilitate, la cincisprezece metri deasupra stâncilor. Vântul îmi

răvăşea părul. Era frig.

Un boxer, nu un gimnast. Aş fi putut sta acolo toată noaptea. N-aveam o problemă cu asta. Dar nu era sigur cum să cobor. Mi-am încordat braţele, trăgându-mă spre perete. Mi-am lăsat mâinile să alunece în jos aproximativ cincisprezece centimetri. Apoi picioarele, pe o distanţă corespunzătoare. M-am folosit de greutatea mea. Părea să funcţioneze. Am făcut-o din nou. Alunecam în jos, câte cincisprezece centimetri o dată. Trebuia să-mi şterg fiecare palmă, pe rând, ca să fac faţă rouăi. Transpirasem, deşi era frig. Mâna dreaptă mă durea în urma luptei cu Paulie. Eram încă la doisprezece metri deasupra solului. Coboram cu greutate. Am ajuns la acelaşi nivel cu etajul al doilea. Era un progres lent, dar sigur. Cu excepţia faptului că puneam o sută zece kilograme de şoc într-o ţeavă de fier vechi, la fiecare câteva secunde. Conducta avea, probabil, o sută de ani. Iar fierul ruginește şi putrezeşte.

S-a mişcat un pic. Am simţit-o că tremură şi se zgâlţâie. Şi era alunecoasă. A trebuit să-mi blochez degetele în spatele ei pentru ca aderenta mea să fie sigură. Degetele îmi zgâriau piatră. Am re-început să alunec, câte cincisprezece centimetri o dată. Am început să cobor ritmic. Deja ajunsesem în dreptul ferestrelor de la primul etaj. Ţeava era mai solidă acolo. Poate era ancorată într-o bază de beton. Am alunecat în jos, mai repede. Mi-am dat drumul, până la sol. Am simţit stânca solidă sub picioare, ieşită în relief, la distanţă de perete. Mi-am şters mâinile pe pantaloni, apoi m-am oprit şi am ascultat. Eram bucuros că am ieşit afară din casă. Aerul era ca de catifea. Nu auzeam nimic. Luminile erau stinse peste tot. Am simţit că-mi îngheaţă dinţii şi am realizat că zâmbeam. M-am uitat la luna plină. Apoi m-am dus să-mi recuperez armele.

Erau încă acolo, în prosopul de baie, în spatele tulpinii de buruieni. Am lăsat PSM-ul lui Doll acolo unde era. Preferam Glock-ul. L-am desfăcut şi l-am verificat cu atenţie, din obişnuinţă. Şaptesprezece gloanţe în pistol, şaptesprezece în fiecare dintre încărcătoarele de rezervă. Cincizeci şi unu de gloanţe Parabellum de nouă milimetri. Dacă aş trage unul, ar trebui, probabil, să le trag toate. Răstimp în care cineva ar fi câştigat şi cineva ar fi pierdut. Am pus încărcătoarele în buzunare şi arma la centură şi m-am îndreptat spre capătul îndepărtat al garajului pentru a avea o imagine preliminară a zidului. Era încă luminat. Luminile străluceau puternic, albastru incandescent, ca pe un stadion. Ghereta era scăldată în lumină. Sârma ghimpată strălucea. Lumina forma o zonă de treizeci de metri adâncime, luminoasă ca ziua, în spatele ei lăsându-se întunericul absolut. Poarta era închisă şi încuiată. Totul arăta ca perimetrul exterior al unui penitenciar din secolul nouăsprezece. Sau al unui azil.

M-am uitat la ea până mi-am dat seama cum pot să ies, apoi m-am îndreptat spre curtea pavată. Apartamentul de deasupra garajelor era tăcut şi întunecat. Toate uşile de garaj erau închise, dar niciuna nu avea încuietori. Erau nişte chestii mari din lemn, de modă veche. Fuseseră instalate cu mult timp înainte ca cineva să se fi gândit să fure maşini. Patru seturi de uşi, patru garaje. În cel din stânga era Cadillac-ul. Fusesem deja acolo. Aşa că le-am verificat pe celelalte. În al doilea garaj era încă un Lincoln Town Car, negru, la fel ca a lui Angel Doll, la fel ca cea folosită de bodyguarzii. Strălucea, proaspăt ceruită şi uşile erau încuiate.

Al treilea garaj era complet gol. Nu era nimic în el. Era curat şi măturat. Am văzut urmele măturii în petele de ulei de pe podea. Câteva fibre de covor erau împrăştiate pe podea. Cel care făcuse curăţenie, le ratase. Erau scurte şi rigide. Nu le-am văzut culoarea în întuneric. Arătau gri. Arătau ca scoase de pe spatele unui covor. Nu-mi spuneam nimic, aşa că am mers mai departe.

Am găsit ce doream, în al patrulea garaj. Am deschis larg uşile încât să am suficientă lumină de la lună pentru a vedea ce fac. Vechiul Saab prăfuit, pe care menajera îl folosise ca să meargă la cumpărături era acolo, parcat lângă un banc de lucru. Era o fereastră murdară în spatele bancului. Afară se vedea lumina gri a lunii, reflectată pe ocean. Bancul de lucru avea o menghină înşurubată pe el şi era plin de instrumente vechi. Mânerele lor erau din lemn, înnegrite de vârstă şi de ulei. Am găsit o şurubelniţă

subțire. Era o țeapă de oțel teşită la capăt, înfiptă într-un mâner. Mânerul era masiv, din stejar. Țeapa avea aproximativ cinci centimetri lungime. Am pus-o în menghină, pe o adâncime de jumătate de centimetru. Am strânse puternic menghina. Am tras pe mâner şi am îndoit țeapa într-un unghi drept. Am slăbit menghina, am verificat rezultatul şi am pus-o deoparte, în buzunarul de la cămaşă.

Apoi am găsit o daltă. O chestie pentru prelucrarea lemnului. Avea o lama de jumătate de centimetru şi un frumos mâner cenuşiu. Nu cred că avea mai mult de şaptezeci ani. Am căutat în jur şi a găsit o piatră de tocilărie şi o cutie ruginită cu lichid de lubrifiere. Am împrăştiat lichid pe piatră şi am început să frec vârful dălții. A lucrat la ea până oțelul a devenit strălucitor. Unul din multe licee prin care am trecut, era o chestie de modă veche din Guam, în care calificativele erau date în funcție de cât de bine lucrai cu scule cu mâner, de genul instrumentelor de ascuțit. Toți aveam note bune. Era genul de activitate care ne plăcea. Existau în clasă cele mai bune cuțite pe care le-am văzut vreodată. Am întors dalta şi a făcut acelaşi lucru şi pentru cealaltă față. A rezultat o muchie perfectă. Ca un oțel Pittsburgh de înaltă calitate. Am şters-o pe pantalonii. Nu am testat muchia cu degetul. Nu țineam neapărat să sângerez. Ştiam că este extrem de ascuțită doar uitându-mă la ea.

Am ieşit în curte, m-am ghemuit în unghiul făcut de pereți şi mi-am încărcat buzunarele. Aveam dalta pentru cazul în care lucrurile trebuiau să rămână liniştite şi Glock-ul dacă situația devenea zgomotoasă. Apoi mi-am revizuit prioritățile. Casa întâi, am decis. Probabil n-aş mai găsi altă ocazie să mă uita în ea.

Uşa exterioară de la vestibulul bucătăriei era încuiată, dar mecanismul era rudimentar. Avea un sistem cu trei zăvoare în interior. Am introdus vârful îndoit al şurubelniței, ca pe o cheie, şi am căutat zăvoarele. Erau mari şi simple. Mi-a luat mai puțin de un minut pentru a intra. M-am oprit din nou şi am ascultat cu atenție. Nu voiam să fiu surprins de bucătăreasă. Poate lucra târziu, cocând o plăcintă specială. Sau poate că menajera intra că să facă ceva. Dar nu era decât tăcere. Am traversat veranda şi am îngenuncheat în fața uşii interioare. Acelaşi mecanism rudimentar. Nu mi-a luat mai mult timp. M-am ridicat în picioare şi am deschis uşa. Mirosea a bucătărie. Am ascultat din nou. Camera era rece şi pustie. Am pus şurubelnița pe podea, în fața mea. Dalta lângă ea. Am adăugat Glock-ul şi încărcătoarele de rezervă. Nu voiam să declanşez detectorul de metale. În noaptea liniştită ar fi sunat ca o sirenă. Am împins şurubelnița pe podea, strâns lipită de perete. Am împins-o prin uşa, în bucătărie. Acelaşi lucru şi cu dalta. Am ținut-o pe podea şi am împins-o înăuntru. Aproape toate detectoarele de metale comerciale au o zonă moartă în partea de jos. Asta pentru că pantofii bărbăteşti au metal în talpă. Acesta oferă pantofilor flexibilitate şi rezistență. Detectoarele de metale sunt făcute să ignore pantofii. Este logic, pentru că altfel ar piui de fiecare dată când un tip cu încălțăminte decentă ar trece prin ele.

Am împins Glock-ul prin zona moartă, urmat de cele două încărcătoare. Le-am împins cât de mult am putut. Apoi m-am ridicat în picioare şi am intrat prin uşă. Am luat tot echipamentul şi mi l-am îndesat în buzunare. Încă mă gândeam dacă să mă descalț sau nu. Este mai uşor să te strecori neauzit în şosete. Dar, când vine vremea, pantofi sunt arme eficiente. Loveşti cu piciorul încălțat pe cineva cu pantofii şi este scos din uz. Fără pantofi îți poți rupe un deget de la picior. Şi, este nevoie de timp pentru a te încălța. Dacă aş vrea să dispar rapid, nu mă încânta gândul să aleg desculț pe stânci. Sau să mă cațăr pe zid. Aşa că am decis să-i păstrez şi să merg cu atenție. Era o casă solid construită. Merita riscul. M-am apucat de treabă.

În primul rând am căutat o lanternă în bucătărie. Nu am găsit niciuna. Cele mai multe case, care sunt la capătul de linie al unei rețele de electrificare, au una la îndemână. Beck nu părea să fie genul acesta. Tot ce am putut găsi a fost o cutie de chibrituri. Am pus trei în buzunar şi am aprins unul. Folosindu-mă de lumina slabă am căuta legătura cea mare de chei, pe care o lăsasem pe masă. M-ar fi ajutat foarte mult, dar nu erau acolo. Nici pe masă, nici pe cârligul de lângă uşă, nicăieri. Nu am fost foarte

surprins. Ar fi fost prea frumos să le găsesc.

Am stins chibritul şi am ajuns pe întuneric în capul scărilor către subsol. M-am strecurat pe scări, în jos, aprinzând cu unghia un alt chibrit. Am urmat legătura de fire din tavan către tabloul cu siguranțe. Era o lanternă pe un raft, chiar lângă el. Amplasamentul clasic şi stupid pentru a păstra o lanternă. Asta în cazul când tabloul cu siguranțe este destinația ta şi nu punctul de pornire.

Lanterna era un Maglite mare şi negru. Şase baterii mari în interior. Le foloseam şi în armata. Garantau că este incasabilă, dar am constatat că depindea foarte mult ce loveşti cu ele şi cât de tare. Am aprins-o şi am stins chibritul. Am scuipat pe bățul ars şi l-am pus în buzunar. Folosind lanterna, am verificat tabloul cu siguranțe. Avea o uşă de metal gri, cu douăzeci de întrerupătoare în interior. Pe niciunul dintre ele nu scria *Gheretă.* Probabil că avea un circuit separat, ceea ce avea sens. N-avea niciun sens să tragi un cablu electric până la casa principală şi apoi să-l aduci înapoi la gheretă. Mai bine ca ghereta să aibă propria alimentare din linia electrică principală. Nu am fost surprins, dar am fost vag dezamăgit. Ar fi fost plăcut să pot stinge luminile de pe zid. Am ridicat din umeri, am închis tabloul şi m-am dus să verific cele două uşi pe care le-am găsit încuiate, în acea dimineață.

Acum nu mai erau încuiate. Primul lucru pe care îl faci întotdeauna înainte de a forța o încuietoare este să verifici dacă nu e deja descuiată. Nimic nu te face să te simți mai idiot decât să spargi o uşă descuiată. Ambele uşi s-au deschis cu uşurință, de cum am apăsat pe mâner.

Prima cameră era complet goală. Era, mai mult sau mai puțin, un cub perfect, cu latura de 2.5 metri. Am plimbat raza lanternei peste tot. Avea pereți de stâncă şi o podea de ciment. Fără ferestre. Arăta ca un depozit. Era perfect curată şi nu era nimic în ea. Absolut nimic. Nu erau fibre de covor. Nici măcar gunoi sau mizerie. Fusese măturată, aspirată şi curățată mai devreme. Era rece şi umedă. Exact cum te-ai aştepta să fie o pivniță din piatră. Simțeam mirosul caracteristic de praf al unui sac de aspirator. Şi mai era o urmă de ceva în aer. Un miros slab, oarecum apăsător, aproape imperceptibil. Îmi era vag familiar. Insinuant. Ceva ce ar fi trebuit să ştiu. Am intrat în interiorul camerei şi am stins lanterna. Cu ochii închişi, am stat în întuneric absolut şi m-am concentrat. Mirosul a dispărut. Ca şi cum mişcările mele au deranjat moleculele de aer, iar mirosul familiar pe care îl ştiam s-a difuzat în fundal umed şi rece al granitului subteran. M-am concentrat mai puternic, dar nu mi-am reamintit. Aşa că am renunțat. A fost precum se întâmplă cu amintirile. Să le forțezi este zadarnic. Şi nu aveam timp de pierdut.

Am aprins lanterna şi am ieşit pe coridorul subsolului, închizând uşa în linişte. M-am oprit şi am ascultat. Auzeam centrala termică. Nimic altceva. Am încercat camera de alături. Era goală, de asemenea. Dar, numai în sensul că nu era momentan ocupată. Avea lucruri în ea. Era un dormitor.

Era un pic mai mare decât depozitul. Avea aproximativ trei pe patru. Fasciculul lanternei mi-a dezvăluit pereții de stâncă, o podea de ciment, nicio fereastră. Era o saltea subțire pe podea. Avea aşternuturi mototolite şi o pătură veche peste ele. Nu erau perne. În cameră era frig. Simțeam miros de mâncare veche, parfum, sudoare şi teamă.

Am căutat cu atenție peste tot. Era mizerie. Dar n-am găsit nimic important până când nu am tras salteaua deoparte. Sub ea, zgâriat în cimentul podelei, un singur cuvânt: *Dreptate (Justice).* Scris cu majuscule tremurate. Literele erau inegale şi albicioase. Dar erau clare. Şi accentuate. Sub litere erau numere. Şase, în trei grupe de câte două. Lună, zi, an. Data de ieri. Literele şi numerele erau zgâriate mai adânc şi lat decât dacă ar fi fost făcute cu un ac, cui sau un vârf de foarfecă. Am presupus că au fost făcute cu dintele de la o furculiță. Am pus salteaua în poziția inițială şi m-am uitat către uşă. Era din stejar masiv. Groasă şi grea. Nu avea nicio gaură de cheie. Nu era un dormitor. Era o celulă.

Am ieşit afară, am închis uşa, am rămas nemişcat, ascultând cu atenție. Nimic. Am mai petrecut cincisprezece minute în subsol, fără să mai găsesc ceva, cu toate că nu m-

am aşteptat să găsesc. Nu m-ar fi lăsat să bântui pe acolo, dimineața, dacă ar fi existat ceva de ascuns. Aşa că am stins lanterna şi m-am strecurat înapoi în sus, pe scări, în întuneric. M-am întors la bucătărie şi a căutat până am găsit un coş mare de gunoi. Voiam un prosop. Cel mai bun lucru pe care l-am putut găsi a fost o bucată de material, uzată, folosită pentru ştergerea veselei. Mi-am împachetat lucrurile cu grijă şi le-am pus în buzunare. Apoi m-am întors în hol, gata să cercetez restul casei.

Aveam la dispoziție o mulțime de alegeri. Am început din față, pe acolo pe unde venisem, cu o zi înainte. Uşa mare de stejar era închisă. Am făcut un ocol larg, pentru că nu ştiam cât de sensibil era detectorul de metale. Unele dintre ele piuie de la un metru distanță. Scările erau din scânduri masive de stejar, acoperite cu covoare. Am păşit cu grijă, deşi nu eram îngrijorat din cauza zgomotului. Covoarele, draperiile şi lambriurile ar absorbi sunetul.

Am cercetat tot parterul. Un singur loc mi-a atras atenția. Pe partea de nord, chiar lângă sala în care mi-am petrecut timpul cu Beck, era o uşă încuiată. Era vizavi de sufragerie, pe un hol larg. Era singura uşă închisă de la parter. Prin urmare, aceasta era singura cameră care m-a interesat. Lacătul era o chestie mare, din alamă, de pe vremea când lucrurile erau fabricate cu mândrie şi aplomb. Avea tot felul de muchii filigranate cu atenție, pe partea lemnoasă. Capetele şuruburilor străluceau plăcut, după o sută cincizeci de ani de lustruire. Probabil că era contemporan cu casa. Probabil un meşteşugar bătrân din Portlandul secolului al XIX-lea l-a lucrat de mână. Mi-a luat cam o secundă şi jumătate pentru a-l deschide.

Camera era o ascunzătoare. Nu era birou, bibliotecă, cameră de zi. Am acoperit fiecare centimetru cu raza lanternei. Nu era niciun televizor. Nici birou, nici calculator. Doar o cameră, mobilată simplu, într-un stil de modă veche. Erau draperii grele de catifea, trase la fereastră. Un fotoliu mare, căptuşit cu piele roşie. Un dulap cu uşă de sticlă în fața lui. Şi covoare. Erau trei, aşezate pe podea. M-am uitat la ceas. Era aproape ora unu. Eram în libertate de aproape o oră. Am intrat în cameră şi am închis uşa uşor.

Dulapul avea aproape 1.8 metri înălțime. Avea două sertare pe toată lățimea, în partea de jos, şi uşile de sticlă, încuiate, deasupra lor. În spatele sticlei erau cinci mitraliere Thompson. Erau armele de gangsteri clasice, din anii 1920, cu încărcător tambur – genul de piese pe care le vezi în fotografii vechi, granulate, alb-negru, cu acoliții lui Al Capone. Erau aşezate de la stânga la dreapta, în picioare, pe nişte suporți din lemn personalizați, toate exact la acelaşi nivel. Toate identice. Păreau noi-nouțe. Arătau ca şi cum nu fuseseră folosite vreodată. Ca şi cum nu fuseseră niciodată atinse. Fotoliul era aşezat cu fața la dulap. Nu mai era nimic important în cameră. M-am aşezat în scaun, întrebându-mă de ce cineva ar vrea să-şi petreacă timpul holbându-se la cinci arme vechi, pline de vaselină.

Apoi am auzit paşi. O fâşie de lumină a apărut, la etaj, chiar deasupra capului meu. Trei paşi, patru, cinci. Mişcări rapide şi uşoare. Nu doar pentru că era noapte. Era o încercare de furişare. M-am ridicat de pe scaun. Am rămas nemişcat. Am stins lanterna şi am mutat-o în mâna mea stângă. Am luat dalta în mâna dreaptă. O uşă s-a deschis încet. Apoi, linişte. Ascultam cu atenție. Atent la fiecare sunet. Zgomotul de fond al sistemului de încălzire a crescut până la nivel de vuiet în urechile mele ciulite. Respirația îmi era asurzitoare. De sus nu se auzea nimic. Apoi, paşii au reînceput.

Se îndreptau spre scări. M-am încuiat în cameră. Am îngenuncheat în spatele uşii şi am ascultat scârțâitul scărilor. Nu era Richard cel care cobora. Nu era cineva de douăzeci de ani. Era ceva precaut în felul în care se mişca. Şi un fel de rigiditate. Paşii erau tot mai lenți şi mai silențioşi, cu cât se apropiau de parter. În hol, sunetul a dispărut cu totul. Mi-am imaginat pe cineva stând pe covoarele groase, înconjurat de draperii şi lambriuri, privind în jur şi ascultând cu atenție. Poate îndreptându-se spre mine. Am luat lanterna şi dalta din nou. Glock-ul era la centură. N-aveam avut nici un dubiu că puteam să ies din casă, în cazul unei lupte. Nicio îndoială. Dar să mă apropii de un Paulie în alertă, alergând pe câteva sute de metri de teren deschis şi prin luminile

ca de stadion, ar fi dificil. Şi, un schimb de focuri acum ar îngropa misiunea pentru totdeauna. Quinn ar dispărea din nou.

Încă niciun sunet din hol. Doar o tăcere zdrobitoare. Apoi am auzit cum uşa de la intrare se deschide. Am auzit huruit lanțului, clicul încuietorii de blocare şi sunetul benzii izolatoare de cupru de pe marginea uşii. Un moment mai târziu, uşa se închise din nou. Am simțit un mic tremur în structura casei când uşa de stejar greu a lovit rama. Detectorul de metale nu s-a declanşat. Oricine a trecut prin el nu a avut o armă. Sau chei de la maşină.

Am aşteptat. Duke cu siguranță a adormit rapid. Şi el nu este genul încrezător. M-am gândit că nu s-ar plimba pe timp de noapte, fără o armă. Nici Beck. Dar amândoi ar putea fi destul de inteligenți să stea acolo, în hol, şi să deschidă şi închidă uşa ca să mă facă să cred că au ieşit prin ea. Când de fapt ei n-au făcut-o. Când de fapt ei sunt încă acolo, cu arma trasă, cu ochii fixați în beznă, aşteptându-mă să mă arat.

M-am aşezat în fotoliul de piele roşie. Am scos Glock-ul de la curea şi l-am îndreptat spre uşă. Imediat ce ar fi deschis-o mai mult de zece milimetri aş fi tras. Până atunci, trebuia să aştept. Întotdeauna am fost bun la aşteptat. În cazul în care au crezut că ei mă vor aştepta pe mine, s-au înşelat.

Dar, o oră mai târziu, încă era linişte absolută în hol. Niciun fel de sunet. Nicio vibrație. Nu era nimeni acolo. Cu siguranță nu Duke. Ar fi adormit şi s-ar fi prăbuşit pe podea. Nici Beck, de asemenea. Era un amator. Este nevoie de un talent extraordinar să rămâi absolut nemişcat şi tăcut timp de o oră întreagă. Deci, chestia cu uşa nu a fost un truc. Cineva a ieşit neînarmat în noapte.

Am îngenuncheat şi am folosit şurubelnița din nou. Întins complet pe podea am ridicat mâna şi am deschis uşa. O altă precauție. Oricine ar fi aşteptat ca uşa să se deschide, ar avea ochii fixați la nivelul capului. I-aş vedea înainte de a mă vede ei. Dar nu mă aştepta nimeni. Holul era gol. M-am ridicat în picioare şi a încuiat uşa după mine. Am mers în tăcere pe scările către subsolul şi am pus lanterna înapoi la locul ei. Am pipăit drumul înapoi spre parter. M-am strecurat în bucătărie şi am împins echipamentul pe podea şi prin uşă. Am încuiat uşa în spatele meu, m-am lăsat pe vine, mi-am luat toate lucrurile şi am verificat vizual zona. N-am văzut nimic în afară de o imagine cenuşie, cu stânci golaşe şi oceanul liniştit.

Aplecat, am ajuns înapoi la peretele curții. Am găsit adâncitura de piatră, am înfăşurat dalta şi şurubelnița în prosop şi le-am lăsat acolo. Nu puteam să le iau cu mine. Am mers pe lângă peretele dinspre ocean al curții. Voiam să ajung la stânci, chiar în spatele garajului, la sud, invizibil dinspre casă.

Am făcut jumătate din drum. Apoi am înghețat.

Elizabeth Beck stătea pe stânci. Purta un halat de baie alb peste o cămaşă de noapte albă. Arăta ca o fantomă, sau un înger. Ținea coatele pe genunchi şi se uita în întuneric, spre est, ca o statuie.

Am rămas complet nemişcat. Eram la treizeci de metri de ea. Deşi eram îmbrăcat complet în negru, dacă s-ar fi uitat în stânga ei, aş fi fost vizibil, în lumina orizontului. Şi o mişcare bruscă m-ar da de gol. Aşa că am rămas nemişcat. Oceanul se umfla şi clipocea, liniştit şi leneş. Era un sunet liniştitor. O mişcare hipnotică. Ea se holba la apa. Cred că îi era frig. Am văzut o briză uşoară trecându-i prin păr.

M-am aplecat, încercând să mă contopesc în stâncă. Mi-am îndoit genunchii şi m-am ghemuit la pământ. Ea s-a mişcat. O mişcare involuntară din cap, de parcă s-ar fi trezit brusc. S-a uitat direct la mine. N-a părut surprinsă. S-a uitat direct la mine pentru un timp. Degetele ei lungi erau împreunate. Fața ei palidă era luminată de lumina lunii, reflectată de apă liniştită. Ochii îi erau deschişi, dar în mod clar nu am fost văzut. Sau eram suficient de aplecat şi ea a crezut că este o piatră sau o umbră.

Stătea aşa, de zece minute, cu ochii în direcția mea. A început să tremure de frig. Apoi şi-a mutat capul din nou, hotărâtă, şi s-a uitat departe de mine, spre ocean, în dreapta ei. Şi-a desfăcut degetele, netezindu-şi părul pe spate. Şi-a ridicat fața în sus, spre cer.

Apoi s-a ridicat încet. Era desculță. S-a cutremurat, ca şi cum îi era frig, sau era tristă. Ținându-şi brațele în lateral, ca un echilibrist, a păşit spre mine. Solul îi rănea picioarele. Se balansa, cu brațele ridicate şi păşea cu grijă. A ajuns la doi metri de mine. A făcut la dreapta, îndreptându-se spre casă. O priveam cum de îndepărtează. Vântul i-a ridicat halatul. Cămaşa de noapte îi era lipită de corp. A dispărut în spatele zidului. Un moment mult mai târziu, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. După o pauză, un mic zgomot m-a anunțat că a închis-o. M-am întins la pământ şi m-am rostogolit pe spate, uitându-mă în sus la stele.

M-am întins aşa, câtva timp, apoi m-am ridicat şi am parcurs ultimii metri până la marginea mării. Am scos sacul de gunoi pe care-l aveam cu mine şi m-am dezbrăcat de haine, împachetându-le frumos. Am înfăşurat Glock-ul în tricou, împreună cu încărcătoarele de rezervă. Şosetele le-am băgat în pantofii şi le-am înfăşurat cu un prosop mic. Le-am băgat pe toate în sac şi l-am legat, ținându-l de nod. Am alunecat în apă, trăgându-l după mine.

Oceanul era rece. Mă gândisem că va fi. Eram pe coasta statului Maine, în luna aprilie. Dar era rece. Era înghețat. A fost neplăcut şi am amorțit. Aproape am rămas fără respirație. Într-un secundă am înghețat până în măduva oaselor. Peste cinci metri, dinții îmi clănțăneau, nu mai ştiam unde să mă îndrept şi sarea îmi înțepa ochii.

Am înotat mai departe, până când am ajuns la zece metri în larg şi am putut vedea zidul. Strălucea în lumină. Nu puteam trece prin el. Nu puteam trece peste el. Aşa că a trebuit să-l ocolesc. Nu avem de ales. Trebuia să înot trei sute de metri. Eram puternic, dar nu rapid, în plus trăgeam un sac, aşa că îmi va lua peste zece minute. Cincisprezece, în cel mai rău caz. Nimeni nu moare de efort în cincisprezece minute. Nimeni. Nu eu, oricum. Nu în seara asta.

M-am luptat cu răceala şi umezeala şi am adoptat un ritm de înot. Trăgeam sacul cu mâna stângă, la fiecare zece lovituri de picior. Apoi o schimbam în dreapta pentru alte zece lovituri. Era un curent uşor. Venea mareea. Mă ajuta. Dar mă şi înghețа. Venea tocmai din Grand Banks. Era arctic. Pielea îmi era amorțită şi alunecoasă. Respirația era greoaie. Inima îmi bătea cu putere. Am început să mă îngrijorez cu privire la şocul termic. Îmi aduceam aminte ce am citit despre Titanic. Oamenii care nu au urcat în bărcile de salvare au murit într-o oră.

Dar nu aveam de gând să stau în apă o oră. Şi nu erau aisberguri în jurul meu. Ritmul pe care-l adoptasem funcționa. Am ajuns în dreptul peretelui. Pata de lumină cădea pe mine. Dar mă simțeam invizibil. Am trecut de zid. Eram la jumătatea drumului. Am ridicat încheietura brațului şi am verificat ceasul. Eram în apă de şase minute.

Am înotat încă şase. Am călcat apa, gâfâind, am lăsat sacul să plutească în fața mea şi m-am uitat înapoi. Eram mult în afara zidului. Am schimbat direcția şi m-am îndreptat spre mal. Am ajuns printre stâncile pline de muşchi, pe o plajă cu pietre. Am aruncat sacul în fața mea şi am ieşit din apă târându-mă în genunchi. Am stat în patru labe pentru un minut, gâfâind şi tremurând. Dinții îmi clănțăneau cu putere. Am dezlegat sacul. Am găsit prosopul. M-am frecat cu furie. Brațele mele erau albastre. Hainele mi se agățau de piele. Mi-am pus pantofii şi Glock-ul. Sacul şi prosopul umed, le-am împachetat şi le-a pus în buzunar. Apoi am luat-o la fugă, pentru că trebuia să mă încălzesc.

Am alergat timp de aproape zece minute înainte de a găsi maşina. Era Taurus-ul bătrânului, gri în lumina lunii. Era parcat cu spatele la casă, gata de plecare, fără nicio întârziere. Duffy era, fără îndoială, o femeie practică. Am zâmbit din nou. Cheia era pe scaun. Am pornit motorul şi m-am îndepărtat încet de casă. N-am aprins luminile şi nu am apăsat frână până când nu am ieşit de pe promontoriul în formă de mână şi nu am luat prima curbă. Apoi am aprins farurile, am dat drumul la căldură şi am apăsat puternic accelerația.

Cincisprezece minute mai târziu eram la docurile din Portland. Am parcat Taurus-ul

pe o stradă liniştită, lângă depozitul lui Beck. Restul drumului am mers pe jos. Era momentul adevărului. Dacă cadavrul lui Doll a fost găsit, locul va fi un vacarm iar eu m-aş topi, fără să mai fiu văzut din nou. Dacă nu a fost găsit, puteam să continui misiunea.

Plimbarea mi-a luat aproape douăzeci de minute. N-am văzut nimeni. Nici polițişti, nici ambulanțe, nici baraje de poliție, nici medici legişti. Am încercuit depozit lui Beck pe o rază largă. Am privit de-a lungul aleilor. Biroul era luminat. Dar aşa îl lăsasem. Maşina lui Doll era încă lângă uşa cu role. Exact unde o lăsasem.

M-am îndepărtat de clădire şi m-am întors spre ea dintr-un alt unghi, aflat în partea oarbă, spre care nu exista nicio fereastră. Am scos pistolul. Îl țineam ascuns, de-a lungul piciorului. Maşina lui Doll era cu fața către mine. Dincolo de ea, pe stânga, era uşa personalului spre depozit. După uşă era biroul. Am trecut pe lângă maşină şi prin uşa, m-am aruncat la podea şi m-am târât pe sub ferestre. Am ridicat capul şi m-am uitat înăuntru. Nu era nimeni acolo. Secretariatul era gol, de asemenea. Liniște, peste tot. Am răsuflat şi am pus arma deoparte. M-am întors la maşina lui Doll şi am deschis portbagajul. Doll era încă acolo. Nu plecase nicăieri. I-am luat cheile din buzunar. Am închis din nou capacul portbagajului şi am m-am dus din nou la uşa personalului. Am găsit cheia potrivită şi am încuiat-o.

Eram dispus să risc cincisprezece minute. Am petrecut cinci în cabina depozitului, cinci în birouri şi cinci în secretariat. Am şters tot ce am atins cu un prosop, ca să nu las amprente în urmă. N-am găsit nimic legat de Teresa Daniel. Sau de Quinn. Nu am găsit niciun nume. Totul era codificat, oameni şi mărfuri deopotrivă. Am plecat cu un singură certitudine. Bizarre Bazaar a vândut mai multe zeci de mii de produse în fiecare an, la câteva sute de clienți, în tranzacții cu valoare totală de mai multe zeci de milioane de dolari. Nu am aflat despre ce produse e vorba şi cine sunt clienții. Prețurile erau grupate pe trei niveluri: unele de aproximativ cincizeci de dolari, unele în jurul a o mie de dolari şi unele, mult mai mult decât atât. Nu exista niciun act sau factură legată de transport. Nici Fedex, nici UPS, nici poştă. În mod clar distribuția era făcută altfel, poate chiar de ei. Dar o hârtie de la firma de asigurări mi-a spus că firma deține doar două camioane de livrare.

M-am dus înapoi la biroul din depozit şi am închis calculatorul. M-am întors în holul de la intrare, am stins toate luminile, lăsând în urmă totul curat şi ordonat. Am încercat cheile lui Doll în uşa din față, până am găsit-o pe cea potrivită. M-am întors spre panoul sistemului de alarmă.

Doll era omul de încredere, ceea ce însemna că ştia cum să pornească alarma. Eram sigur că şi Duke o face, din când în când. Beck, de asemenea. Probabil unul sau doi dintre ceilalți angajați. O grămadă de oameni. Unul dintre ei ar trebuie să aibă o memorie proastă. M-am uitat la avizierul de lângă panou. Am răsfoit printre notele care erau fixate suprapus, câte trei, sau mai multe. Am găsit un cod de patru cifre scris în partea de jos a unei note veche de doi ani, cu privire la noile reglementările legate de parcare. L-am introdus pe tastatură. Lumina roşie a început să clipească şi panoul să țiuie. Am zâmbit. Niciodată nu dau greş. Parole de calculator, numere secrete, coduri de alarmă, cineva întotdeauna le scrie undeva.

Am ieşit pe uşa din față şi-am închis-o în urma mea. Țiuitul s-a oprit. Am mers după colț şi am intrat în Lincoln-ul lui Doll. Am pornit-o şi m-am îndreptat spre oraş. Am lăsat-o într-un garaj cu parcare, în centrul oraşului. Ar fi putut fi acelaşi cu cel în care Susan Duffy făcuse fotografiile. Am şters tot ce atinsesem, am încuiat-o şi am pus cheile în buzunar. M-am gândit să-i dau foc. Încă mai avea combustibil în rezervor şi eu mai aveam încă două chibrituri uscate. Să incendiezi maşini este distractiv. În plus ar creşte presiunea asupra lui Beck. Dar, în cele din urmă, am plecat. Era, probabil, decizia corectă. Ar dura aproape o zi pentru ca cineva să devină conştient că e parcată acolo. O altă zi pentru a decide ce să facă cu ea. Apoi, o altă zi pentru ca polițiştii să vină. Ei ar verifica plăcuța de înmatriculare până să ajungă la una din corporațiile fantomă a lui

Beck. Aşa că ar tracta-o de acolo, pentru investigații suplimentare. Ar deschide portbagajul, îngrijorați din cauza unei potențiale bombe sau din cauza mirosului, dar până atunci aş fi plecat de mult.

M-am întors la Taurus şi am condus până la un kilometru de casă. I-am întors complimentul lui Duffy şi am parcat maşina cu spatele la zid, gata de plecare. Apoi am trecut prin rutina anterioară, în sens invers. M-am dezbrăcat pe plaja cu pietricele şi am ambalat hainele în sacul de gunoi. Am intrat în mare. E abia aşteptam s-o fac. Era la fel de rece. Dar mareea se retrăgea. Mergea în aceeaşi direcție cu mine. Chiar şi oceanul coopera. Am înotat aceleaşi douăsprezece minute. Am trecut pe lângă zid şi am ieşit în spatele garajului. Tremuram de frig şi dinții îmi clănțăneau din nou. Dar mă simțeam bine. M-am uscat cât am putut de bine cu prosopul umed şi m-am îmbrăcat repede înainte să îngheț. Am lăsat Glock-ul, încărcătoarele de rezervă şi setul de chei a lui Doll în locul în care se afla deja PSM-ul, dalta şi şurubelnița. Am împachetat sacul de gunoi şi prosopul şi le-am ascuns sub o stâncă. Apoi m-am îndreptat spre burlanul meu. Încă aveam frisoane.

Urcarea mergea mai uşor decât coborârea. Țineam mâinile pe țeavă şi picioarele pe perete. Când am ajuns la acelaşi nivel cu fereastra mea, am apucat pervazul cu mâna stângă. Am sărit cu picioarele pe marginea de piatră. Am pus şi mâna dreaptă pe pervaz şi am împins fereastra în sus.

Camera era înghețată. Fereastra fusese deschisă câteva ore. Am închis-o bine şi m-am dezbrăcat din nou. Aveam hainele umede. Le-am pus pe radiator şi m-am dus la baie. Am făcut un duş lung, fierbinte. Apoi m-am încuiat în baie, cu pantofii mei. Era exact şase dimineața. Probabil că luau înapoi Taurus. Eliot şi cu bătrânul. Probabil că Duffy a rămas la bază. Am luat dispozitivul pentru de e-mail-uri şi am trimis: *Duffy?* Nouăzeci de secunde mai târziu, a răspuns: *Aici. Eşti bine?* I-am trimis: E*xcelent. Verifică aceste nume, oriunde poți, inclusiv cu PM Powell – Angel Doll, probabil asociat Paulie, amândoi posibil foşti militari.*

Ea a trimis: *Verific.*

Apoi am trimis întrebarea care era în mintea mea de cinci ore şi jumătate: *Care este numele real a lui Teresa Daniel?*

A urmat obişnuita întârziere de nouăzeci de secunde, apoi a venit răspunsul: *Teresa Justice.*

Va urma...

Expediții și Exploratori

Thor Heyerdahl

1914 - 2002

Thor Heyerdahl a fost un etnograf şi explorator norvegian cu realizări ştiinţifice în zoologie şi geografie. A devenit celebru datorită Expediţiei Kon-Tiki în care a navigat 4.300 mile (aproximativ 7.000 km) din America de Sud până în Insulele Touamotu.

1938 -	Fatu Hiva	- Hunt for Paradise
1947 -	Kon-Tiki	- The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas
1955 - ’56 -	Rapa Nui	- Aku-Aku: The Secret of Easter Island
1969 - ’70 -	Ra	- The Ra Expeditions
1978 -	Tigris	- The Tigris Expedition: In Search of Our Beginnings

Expedițiile RA

CAPITOLUL X

ÎN APELE AMERICANE

Benchetuiam la bordul lui „RA”. Cerul şi marea zîmbeau. Soarele tropical dogorea prova uscată, iar Atlanticul spăla liniştit pupa. În cabina de bambus era răcoare şi plăcut. Legasem cu o sfoară de peretele galben de bambus o hartă albastră a Atlanticului. Desenasem pe ea un şirag de cercuri mici. Ultimul, care era cel mai nou, indica zona în care am trecut meridianul de longitudine vestică de 40°; aşadar ne aflam în jumătatea americană a Atlanticului. Timp de cîteva zile Brazilia fusese cel mai apropiat punct fix al nostru, întrucît acum eram mai aproape de țărmul Americii de Sud decît de cel al Africii. Cum însă navigam aproape drept înspre vest, urma să traversăm cea mai sălbatică parte a oceanului şi în cazul acesta Indiile de Vest urmau să fie cel mai apropiat punct de debarcare.

Momentul trebuia sărbătorit. Bucătarul şef, italianul Carlo, îl folosea ca ajutor la bucătărie pe gurmandul Georges, care a pregătit cele mai minunate mîncăruri din proviziile pe care le aveam în oalele noastre de ceramică. După un aperitiv din măsline marocane, cîrnat sărat tăiat felii, icre de peşte uscat egiptean, ni s-au servit omlete enorme din ouă proaspete umplute cu miez de anghinare, ceapă, roşii întregi, bucăți de carne de berbec afumată, brînză de oaie pipărată şi tot felul de mirodenii, la alegere, de la *kamon*-ul egiptean pînă la plante specific marocane şi piper roşu. Ca desert am servit struguri, prune, migdale, cele mai grozave dintre toate, rații triple de *sello* marocan, dulce ca mierea, preparat de *madame* Aicha.

Cine avea nevoie de frigidere şi de deschizătoare de cutii de conserve? Nici unul dintre cei şapte reprezentanți ai celor şapte țări, ce stăteau înfruptînduse din acest bogat prînz faraonic, în timp ce barca noastră de papirus consemna momentul, navigînd cu toate velele ridicate în direcția cea bună, fără cart pe puntea de comandă.

Aveam o adevărată băcănie pe bord. Santiago, băcanul nostru mexican, ținea totul în ordine şi avea un singur client legal, pe Carlo. Numai Safi a fost prinsă şterpelind din provizii. Nefiind în stare să înțeleagă numerotarea de pe borcanele lui Santiago, avea un talent deosebit în a desface cu precizie dopul de la borcanele care conțineau nuci. Din carnetul lui Santiago ştiam că borcanele numerotate de la 1–6, de exemplu, conțineau ouă proaspete în soluție de var, că de la 15–17, ele erau pline cu roşii gătite şi puse în ulei de măsline, borcanele 33 şi 34 erau umplute cu calupuri de brînză de oaie pipărată, păstrată şi ea în ulei de măsline. Aicha pusese unt marocan în borcanele 51 şi 52, pe care l-a fiert şi l-a sărat după o rețetă berberă. Apa de băut, numerotată de la 70–160 a fost adusă dintr-un puț de lîngă Safir şi după cum se procedează şi în deşert, am pus în ea cuburi mici de răşină ca să nu se altereze; apoi am turnat-o în burdufurile din piele

de capră. În celelalte borcane, coşuri şi saci aveam miere, sare, mazăre, fasole, orez, felurite grîne şi făină, zarzavaturi uscate, *karkadé*, nuci de cocos, fasole-karubu, nuci, curmale, migdale, smochine, prune şi stafide. După două sau trei săptămîni coşurile noastre cu provizii de rădăcinoase, zarzavaturi şi fructe proaspete începuseră să se golească. De acoperişul chioşcului de bambus, care ieşea în afară în spatele acoperişului cabinei, am agățat carne sărată şi afumată, cîrnați, funii de ceapă, peşte uscat şi plase cu icre presate de peşte egiptean. Dedesubtul acestei băcănii aeriene erau aşezate coşuri de nuiele ce conțineau pîine uscată de diferite feluri preparată după vechi rețete egiptene, ruseşti sau norvegiene. Voisem să aflăm dacă o ambarcație de papirus putea fi folosită pe mare şi dacă noi putem să trăim izolați, hrănindu-ne cu adevărata mîncare egipteană. Pe de altă parte, am mai dorit să vedem dacă borcanele şi coşurile pot rezista unei asemenea călătorii şi dacă echipajul de pe o plută poate trăi fără conserve şi alimente congelate, în cazul că-l părăseşte norocul la pescuit. Desigur, n-am avut probleme privind umplerea bărcii de papirus cu alimente care puteau fi încărcate pe orice fel de navă maritimă, fără a cere condiții speciale.

Trecerea meridianului de 40° vest i-a dat lui Georges ocazia de a încălca regulile, destupînd una dintre cele două sticle de şampanie existente la bord, în timp ce Iuri ne-a servit o băutură de casă, tare de-ți făcea părul măciucă, în cupe ruseşti din lemn pictate de mînă. Abdullah refuză să bea. Se bătu pe burta vizibil umflată şi dispăru în dosul încărcăturii de borcane ca să se spele în „marea" noastră de pe bord, înainte de a-i mulțumi lui Allah.

Cînd se întoarse la prietenii săi pămînteni, el ceru o explicație în legătură cu linia trasă în creion pe hartă, datorită căreia el se ospătase atît de copios. Înțelegea faptul că noi potriveam mereu ceasurile din cauză că pămîntul este rotund şi că soarele nu lumina în acelaşi timp toate părțile sferei. Înțelegea de asemenea faptul că ceasul automat al lui Carlo mergea normal, deşi stătuse neîntors timp de cinci săptămîni într-o cutie la bord, deoarece cabina de bambus de pe „Ra" se mişca mai mult decît orice om care merge pe jos. Nu putea însă să înțeleagă de ce însemnam zilnic drumul nostru pe o hartă, pe care marea fusese împărțită prin linii drepte, ce se întretăiau. Deşi am trecut azi longitudinea de 40° vest, nu am zărit pînă acum nici măcar un capăt de linie pe apă, zicea el. Norman i-a explicat că pămîntul şi marea sînt împărțite în pătrățele imaginare, numerotate în aşa fel încît oamenii să-şi dea seama unde se află după aceste numere.

„Aha, zise Abdullah, pe uscat pătrățelele stau liniştite, dar pe mare ele se mişcă înspre vest, împinse de curent, chiar dacă nu le bate vîntul".

Norman îl întrerupse spunîndu-i că trebuie să ne imaginăm aceste linii pe fundul oceanului, că noi ne-am început călătoria în Safi, care este aşezat la 9° longitudine vestică şi că tocmai în momentul acela trecusem longitudinea vestică de 40°. În acelaşi timp, noi călătoream şi spre sud de la 32° latitudine nordică înspre 15° latitudine nordică. Ne aflam deci tot atît de departe înspre sud, cum era Abdullah cînd se afla acasă în Ciad.

Apoi Abdullah însuşi sublinie că cel mai vestic punct al Africii, Dakar, era la 18° longitudine vestică, şi că cel mai estic punct al Braziliei, Recife, este situat la 36° longitudine vestică, deşi noi ne aflam la 40° longitudine vestică şi trecusem de cel mai apropiat punct al Braziliei, ceea ce ne îndreptățea să sărbătorim faptul că străbătusem jumătate din Atlantic, aflîndu-ne acum în jumătatea americană. Pe punte ospățul continua. Iuri se cățără pe capacul lăzii de la bucătărie şi se încinse întrun dans rusesc viguros – pe cît permitea ruliul bărcii – cîntîndu-şi cîntece populare. Cînd ajunse la *Cîntecul luntraşilor de pe Volga* l-am acompaniat şi noi. Apoi Norman sări pe ladă cu

VP MAGAZIN

armonica sa şi dirijă corul, care cîntă *Jos în vale* şi alte cîntece de cowboy. Urmă Italia cu cîteva marşuri eroice alpine, Mexicul cu melodii revoluţionare atrăgătoare, Norvegia cu melodii vesele marinăreşti, iar Egiptul cu o muzică exotică, bună de acompaniat un dans lasciv. Ciadul primii toate onorurile, parte pentru că Abdullah era atît de natural în manifestările sale, şi parte, pentru că exista un contrast atît de absurd între permanenţa navei ca fundal şi africanul căţărat pe o ladă bătînd darabana pe fundul unei cratiţe, în timp ce intona vibrante melodii de junglă.

Din cînd în cînd cel de cart dispărea la pupă pentru a examina drumul la compas. Navigam sigur înspre vest, pe direcţia vîntului, cu o viteză medie de 50–60 mile marine, sau cu aproximativ l00 km pe zi. Timp de şase zile după ce am lăsat în urmă Insulele Capului Verde, îndepărtîndu-ne de ţărmul vestic al Africii, am întîmpinat multe dificultăţi privind controlul secţiunii afundate a pupei cu ajutorul resturilor cîrpite ale ramelor-cîrmă. Dar în mijlocul oceanului valurile au devenit mai prietenoase şi am ajuns la un statu-quo în marea ce ne înconjura. Atîta timp cît lăsam valurile să lunece libere pe barcă pînă la peretele cabinei, oceanul îşi lăsa curentul să poarte valurile şi oamenii spre vest în bună pace. Carlo era unul dintre aceia care suferea în tăcere privind la coada înălţată a lui „Ra", ieşind din mare la pupă, în singulara ei splendoare. Era umilitor să vezi pasărea noastră aurie, cîndva mîndră, plutind cu capul sus ca o lebădă şi cu o coadă de broască rîioasă. Dar într-o zi de sărbătoare ca aceasta trebuia să păstrăm doar imaginea de lebădă şi s-o uităm pe cea de broască de la pupa.

Pe la asfinţit am înjghebat o orchestră cu vasele de bucătărie ale lui Carlo. „Ra" scîrţîia domol iar noi acopeream cu „instrumentele" noastre zgomotul papirusului. Carlo n-a putut ajunge la lada de la bucătărie, aşa că ne-a servit cu pîine rusească şi cu miere. Pîinea era mai bună decît o prăjitură, dar ni s-a dat în bucăţi mari, negre, tari, ca de cărbune. Mîncasem mai multe bucăţi, cînd am auzit o pocnitură, şi singurul meu dinte cu coroană îmi zbură undeva pe papirus, în timp ce săteam ca un caraghios şi exploram ştirbitura cu vîrful limbii.

„Pîine rea", observă Norman cu o privire lungă ce-l ţintea în mod deosebit pe medicul navei. Iuri se aplecă şi ridică colţul de dinte rupt, pe care îl examină atent. „Dentist rău", pară el.

Petrecerea continuă cu hohote de rîs, cîntece şi muzică pînă cînd zeul soare Ra se afundă în mare, chiar în nasul omonimului său marin. Sfera cerească, strălucitoare, părea să ispitească la drum lebăda noastră „Ra", spre vest, tot spre vest. Această eternă mişcare spre vest trebuie să fi fost o ispită imensă pentru adevăraţii admiratori ai soarelui. Suliţi strălucitoare, pe care nici o coroană din giuvaeruri nu le putea avea, radiau ca o diademă, de la marginile nesfîrşite ale mării, spre cer. O încercare a mării tropicale de a emula luminile boreale: întîi în aur orbitor, apoi în roşu ca sîngele, portocaliu, verde şi violet, transpunîndu-se treptat în negru, în timp ce stelele clipitoare ieşeau la fel de încet din lumea lor invizibilă, precum soarele-rege dispărea. Maiestatea Sa a plecat. Mărunţii săi supuşi de pe cer au ieşit din nou ca să se alăture procesiunii către vest.

Stăteam pe spate pe saci goi din piele de capră, filozofînd. Afară din cabină nu erau limite pentru privirile noastre, nimic care să ne stingherească sau să ne tulbure gîndurile. Avusesem o zi frumoasă, eram sătui, am petrecut şi am rîs, acum voiam doar să ne uităm la stele şi să lăsăm gîndurile să lenevească sau să rătăcească încotro doreau.

„Eşti băiat bun Iuri", spuse Norman. „Mai sînt mulţi ca tine în ţara ta?"

VP MAGAZIN

„Încă doi, spuse Iuri. Ceilalți sînt mai buni. Dar la voi în țară a mai rămas vreun om cumsecade dacă tu ai plecat cu noi?”

„Mulțumesc pentru complimente, spuse Norman. Dacă crezi că sînt cumsecade vei avea la ce să te gîndeşti pană vom ajunge la capătul călătoriei”.

Era o discuție paşnică între doi oameni cu concepții diferite despre lume, care luă sfîrşit cu nedumerirea tuturor în privința unor neînțelegeri dintre diferite state şi a prieteniilor ce se leagă între oamenii simpli de pretutindeni, îndată ce se întîlnesc. Încotro şi cum va evolua civilizația viitorului? Egiptenii şi sumerienii, mayaşii ca şi incaşii au construit piramidele, au îmbălsămat mumii şi au considerat că se află pe drumul cel bun. Şi-au apărat ideile cu praştii, cu arcuri şi săgeți. Noi socotim că ei sau oprit la nivelul țelului vieții lor. Noi am construit rachete nucleare şi mergem în Lună. Unele interese politice sînt apărate cu bombe atomice şi cu rachete antirachete. Dar copiii noştri încep să protesteze.

Îşi atîrnă podoabe indiene în jurul gîtului, îşi lasă părul să crească şi cîntă la ghitară stînd pe duşumea. Se retrag în ei înşişi prin mijloace artificiale vrînd să străbată un drum mai lung decît de la Soare la Lună.

Devii filozof atunci cînd stelele şi planctonul strălucesc întro lume care este la fel cum a fost înainte de a fi văzut-o omenirea, înainte de a fi pipăit-o cu mii de milioane de degete. E mai uşor să accepți vederile celuilalt cînd stai împreună cu el la lumina stelelor, te cufunzi în mare sau înoți împreună cu el, decît atunci cînd te afli în limitele frontierelor naționale, cu nasul în ziar sau cu ochii pe ecranul televizorului, ascultînd cuvinte ticluite cu grijă. Pe bordul lui „Ra” n-a fost niciodată vreun duel verbal aprins, de natură religioasă sau politică. Fiecare cu părerea lui. Se presupunea că reprezentăm cele mai mari contraste, şi aşa şi era, dar am găsit că cel mai mic multiplu comun nu era chiar aşa de mic. Ne-a fost uşor să descoperim asta. Poate că sa întîmplat aşa, pentru că noi cei şapte de pe bord ne-am socotit ca o unitate în relațiile cu singurii noştri vecini comuni ce respiră prin branhii şi au interese şi ambiții total opuse alor noastre. În ciuda tuturor acestor aspecte, oamenii sînt al naibii de asemănători, chiar dacă unii au nasul ascutit, iar alții turtit.

În întuneric sa auzit un pleoscăit şi un peşte greu s-a izbit de papirus şi de peretele de bambus al cabinei. Un strigăt de fericire din partea lui Georges ne anunța că a prins cu harponul o doradă lungă de 60 cm. La lumina lămpii de pescuit am văzut peştişori mici ținîndu-se de barca noastră, înotînd înapoi în salturi cu toate aripioarele desfăcute deasupra capului. Se umflau cu apă şi apoi o trimiteau afară, în jeturi puternice care îi împingeau înapoi prin apă. Sistemul propulsiei prin jet. L-au adoptat ca un mijloc de a scăpa de urmăritorii lor. L-au adoptat înainte de a-l descoperi noi.

Caşalotul care ne vizitase se putea scufunda la o adîncime de aproape l00 m, unde presiunea este de o sută de ori mai mare decît în atmosferă, şi totuşi nu se dă cu capul de fund în întunericul absolut, pentru că are un radar. Şi l-a adaptat înaintea noastră.

Era plăcut să stai complet relaxat într-o tovărăşie prietenoasă, pe o mare calmă, şi să vezi exact acelaşi peisaj pe care l-au privit cutreierătorii mărilor şi cei ce au rătăcit prin deşerturi cu mii de ani înaintea noastră. Locuitorii oraşelor moderne, orbiți de luminile străzilor, au pierdut cerul înstelat. Astronauții încearcă să-l regăsească. Am aținit. Ne-am hotărît să mergem cu toții la culcare, cu excepția celui de cart. Am lăsat zile grele în urma noastră şi nu ştiam ce avea să ne mai aştepte. O altă furtună n-ar fi fost de loc o glumă. Pupa nu mai era în stare să ne mai protejeze, aşa că am întins o tendă peste peretele scund din spatele cabinei, dea lungul tribordului, după ce apa de la pupa a căzut în torente peste gîtlejurile celor ce dormeau cu capul lîngă acel perete. Mă

VP MAGAZIN

gîndeam cu simțăminte confuze la cele mai adînci impresii ale mele, ca şef, din ultimele zile, înainte de a ajunge în ape mai liniştite.

În prima noapte, după ce am fost jefuiți de amîndouă cîrmele, pe lîngă Insulele Capului Verde, Iuri şi Georges au descoperit o metodă provizorie prin care doi oameni puteau să guverneze destul de bine nava numai prin manevrarea scotelor velei. În fond problema importantă era să se mențină pupa în vînt, aşa încît vela să fie mereu plină, să nu fluture şi să nu se bată de catarg. Tot ce aveam de făcut era să navigăm în raport de starea vremii. Prima noapte după ce am depăşit Insulele Capului Verde, am fost împresurați de valuri uriaşe care izbeau în peretele din pupa al cabinei, pînă la tenda protectoare, revărsînduse apoi prin ambele borduri ale bărcii. Această canonadă neîntreruptă împotriva dormitorului nostru nu ne permitea să adormim cu uşurință, iar dacă adormeam eram sculați urgent, să ieşim pe punte şi să ne luptăm în toiul nopții cu pînza mare a velei, care arăta imensă cînd era smucită de vînt în întuneric, înfăşurîndune apoi în faldurile ei, ca şi cum am fi fost bătuți cu un bici picat din ceruri, care ne şfichiuia şi se răsucea peste noi. Valurile şi vela. Eram aruncați ca nişte păpuşi, proiectați peste amforele cu provizii şi rostogoliți de lîngă peretele cabinei şi de la parîme pînă în bordurile extreme ale bărcii, ca nişte boxeri amețiți de lovituri. Apă sărată se prelingea pe spinările şi fețele noastre, înapoi în sacii de dormit. Din nou afară. Paisprezece peşti zburători pe punte pentru dejun. Şapte dorade prinse una după alta. Nebunul de Georges! Abdullah nu putea să le mănînce pe toate. Lasă-le să ne însoțească înotînd, şi atunci le vom avea proaspete cînd ne vor trebui. Două i-au dispărut în balta de la pupa, una a înotat sub puntea de comandă şi alta sa ascuns sub verga cîrmei. A avut loc o luptă subacvatică între peşti şi om pînă cînd au fost prinşi direct cu mîna. Peştii erau nişte puternice legături alunecoase de muşchi. O mînă prinsă bine în jurul neînsemnatei cozi şi o alta prin branhii nu-i mai lăsa să treacă peste bord, odată cu apa care se scurgea afară din barca ce se legăna. Traversa pe care se sprijineau arborii punții de comandă a cedat. Un pocnet, şi toată puntea de comandă fu liberă. Parîmă, parîmă! Apă pînă peste cap. Minunată treabă. Acum e fixată. Te bucuri Carlo? E întocmai ca în Alpi. Nu te culca aici Georges. Te ducem noi la culcare. La dracu, cum mă dor brațele? Am adormit? Nu prea. Sîntem încă pe „Ra”? Da, papirusul scîrțiie. Afară sînt stele; sîntem departe de țărmul învăluit în ceață.

A fost greu să-mi amintesc de zilele ce au urmat după trecerea de Insulele Capului Verde. Şi timpul plutea împreună cu noi. În jurnalul de bord este notat că ziua de 20 iunie a fost cea mai dură dintre toate cele care trecuseră pînă atunci. La ziua de 2l iunie poți citi că noaptea a fost cea mai rea din cîte am văzut şi că nici ziua n-a fost mai bună. Dar fără velă, fără rame-cîrmă şi cu ancorele de furtună lăsate în pupa ca să micşorăm viteza şi să rezistăm valurilor, am parcurs totuşi în această zi o distanță de 3l mile marine, sau 57 de km, spre America, cea mai mică din toată călătoria. La 22 iunie capătul imens al scondrului de la pupa avea un efect atît de nestabil asupra drumului nostru încît Georges a trebuit să plonjeze cu ochelari de protecție şi să-l taie sub bila groasă de sub apă. Pe cînd trei dintre noi atîrnam, total sau parțial, peste bord, în amurg, o duzină de delfini cu pete albe şi negre s-a apropiat atît de mult jucîndu-se pe lîngă barcă, încît îi puteam atinge. Micile creaturi săreau pe legăturile de papirus şi se rostogoleau mai degrabă ca nişte baloane de săpun decît ca zeci de kilograme de muşchi puternici. Cu Georges în afara bordului şi cu valurile ce se ridicau ritmic pînă la pieptul lui Abdullah şi al meu, întîlneam cetaceele la ele acasă. Nu ne încurcau şi noi le lăsam să se joace liniştite în apele băii noastre comune. În ziua aceea am descoperit pentru prima dată că valurile ce izbeau peretele cabinei îşi făceau drum mai departe, pe

VP MAGAZIN

duşumeaua de răchită a cabinei, între lăzile de lemn pe care dormeam. Fundul lăzii în care Norman îşi ținea stația de radio era îmbibat cu apă. Cabina începuse să se aplece aşa de tare către tribord încît cîțiva dintre noi ne-am mutat saltelele de-a latul.

La 25 iunie a fost o vreme neobişnuită. A oscilat între frig şi căldură tropicală. O dată sau de două ori a venit un val de căldură aducînd un miros distinct de nisip uscat, aşa cum îl ştiam din Sahara. Dacă n-aş fi avut încredere în poziția noastră aproximativă, aş fi crezut că navigăm pe lîngă un țărm al deşertului. Abia mai tîrziu am aflat că nisip din Sahara cade în ploaie în mod regulat, în America Centrală. În noaptea aceea marea a fost mai agitată ca oricînd. A trebuit să ducem totul şi mai sus, la provă. Toate lăzile pe care dormisem în cabină erau scăldate în valuri, deşi „Ra" flexibilă sălta pe valurile haotice mai sigură ca oricînd, întocmai ca un covor fermecat.

În cele din urmă însă am intrat într-o zonă liniştită, cu o briză înviorătoare cu valuri regulate şi cu soare strălucitor. Alizeul bătea în mod constant dinspre nord-est şi fenomenele naturale se desfăşurau, mai mult sau mai puțin, conform aşteptărilor la această latitudine. Deoarece vremea s-a schimbat, primul rechin a venit patrulînd spre noi şi trecu atît de aproape de picioarele lui Georges, încît acesta a trebuit să şi le tragă repede pe punte, dar rechinul alunecă mai departe şi dispăru în urma noastră.

28 iunie a fost una dintre cele mai splendide zile pe care le-am petrecut pe „Ra" şi toți ne vedeam în linişte de treburile noastre. Georges stătea în uşa cabinei şi-l învăța pe Abdullah să citească şi să scrie în arabă. Alții îşi revizuiau lenjeria, se ocupau de undițe sau de jurnalele personale. Apoi am auzit un urlet sfîşietor scos de cumpătatul Norman. De cîtva timp el se afla la prova, în exteriorul bărcii, consolidînd pana cîrmei rupte, care susținea valoroasa placă de legătură cu pămîntul în emisiunile sale de radio, dar acum atîrna ca şi cum ar fi fost paralizat, cu fața contorsionată, incapabil să se replieze la bord. Toți ne-am gîndit la ceea ce consideram mai rău: rechin. Am alergat să-l tragem la bord. Nu-i lipsea nici un mădular, dar ticălosul atîrna acolo. Partea inferioară a corpului lui Norman era înfăşurată în filamentele scînteietoare ale unei fregate portugheze. Norman intrase în comă cînd l-am tîrît în cabină şi i-au fost date stimulente pentru inimă.

„Amoniac", spuse Iuri încordat. Nu avem amoniac. E singurul lucru care ajută să neutralizezi substanța iritantă care-i pătrunde în corp. Urina este plină de amoniac; toți, acum, nu-i de glumit!

Timp de două ore i-a făcut Iuri masaj lui Norman cu o cîrpă înmuiată într-o coajă de nucă de cocos plină cu urină în timp ce bolnavul se crispa în dureri şi convulsii pînă cînd se linişti şi adormi. Picioarele şi partea inferioară a corpului său erau acoperite cu semne roşii de înțepături.

Cînd Norman se trezi şi privi, de la picioarele sale, la toate nevinovatele băşici de spumă care pluteau ca de obicei, pe valurile strălucitoare, strigă ca un om beat: „Priviți, apa este plină de fregate mici". S-a potolit cu o cană de supă fierbinte de fructe uscate. În ziua următoare era încă nervos şi a țipat la Georges, care îl atinsese din greşeală. Dar spre seară şi-au strîns mîinile şi au stat împreună, cîntînd melodii vesele de cowboy.

La 30 iunie am ajuns iarăşi într-o zonă a oceanului acoperită cu reziduuri de petrol. Mergeam în aceeaşi direcție, dar cu ajutorul velei mari ne mişcăm mult mai repede. Totuşi nu părea că vom fi capabili să scăpăm de ele; de dimineața pînă seara am trecut pe lîngă nenumărate bucăți negre plutitoare. Apoi răsări o splendidă lună plină care se ridica în pupa, în siajul nostru. O noapte de neuitat, cu razele lunii luminînd galbenul papirusului şi roşul închis al velei. Stelele începură să pălească spre est la orizont. Nu

VP MAGAZIN

mai era mai şi nici iunie; era începutul lui iulie şi noi încă pluteam cu tone de încărcătură utilă rămasă la bord.

La 1 iulie apăru spre nord-vest, la orizont, o navă cu multe catarge şi bigi şi trecu la mică distanță de noi, îndreptîndu-se spre sud-est. Traversam ruta maritimă dintre S.U.A. şi sudul Africii. Stăteam toți pe punte, pe acoperişul cabinei sau pe treptele catargului ca să privim de aproape cu oarecare nostalgie acest fragment modest al secolului nostru, pînă cînd şi ultimul vîrf de catarg dispăru la orizont. Atunci am rămas din nou singuri cu marea. Mai singuri ca înainte. Georges stătea pe puntea de comandă, fredonînd melancolic. Apoi scoase un răcnet:

— Se întorc!

Era adevărat. Din orizontul în care chiar dispăruse, aceeaşi navă apăru din nou, îndreptînduse direct spre noi. Echipajul trebuie să fi discutat despre extraordinara „invenție" pe lîngă care trecuseră şi comandantul navei se hotărîse să se întoarcă şi să privească mai atent. Veneau direct spre „Ra". „Africa Neptune" New York, citirăm inscripția de la pupă cînd nava trecu pe lîngă „Ra" cu punțile pline de oameni ce ne făceau cu mîna.

„Aveți nevoie de ceva?" strigă Norman concetățenilor săi, înecîndu-se de rîs.

„Nu, mulțumim, dar poate putem face noi ceva pentru voi", veni răspunsul de pe punte.

„Fructe", strigă echipajul lui „Ra" în diferite limbi.

Dar „Ra" continua să înainteze şi era pe punctul să intre cu prova sa de papirus peste corpul de oțel al navei de transport. Strigătele noastre frenetice şi gesturile l-au făcut pe comandant să pornească elicea şi să iasă repede din drumul nostru. Nu era uşor să primeşti ceva la bord pe o astfel de mare agitată. Omonimul zeului mării făcu un ocol larg în jurul micuțului omonim al zeului soare şi cînd ne întretăie drumul pe care ne deplasam, aruncă în apă o sacoşa legată de o centură de salvare portocalie. Aceasta se îndepărtă, fiind inaccesibilă în clocotul de apă provocat de elice. Georges îşi pusese costumul de cauciuc, ca să se protejeze de fregatele portugheze, şi sări în apă legat de mijloc cu o frînghie lungă. Cînd l-am tras din nou pe punte, ne-a adus o captură de neuitat: treizeci şi nouă de portocale, treizeci şi şapte de mere, trei lămîi, patru grepfruturi şi un pachet de reviste americane, ude. Le-am făcut semne cu mîna şi le-am strigat mulțumirile noastre. Puntea se transformă brusc într-un adevărat curcubeu de cadouri de Anul nou. Fructe proaspete şi salată de fructe într-o lume a sării. Cocenii pentru Safi, sîmburii pentru Simbad.

A fost una dintre cele mai frumoase zile petrecute la bordul lui „Ra". Parapetul de papirus ridicat de Abdullah şi groteştile împletituri de parîme făcute de Carlo în toate părțile cabinei şi pupei dădeau impresia vagă că se țin de păr. Văzuți de pe nava oceanică ce se legăna în valuri arătam pesemne chiar bine. Chiar şi noi, cei de pe bordul ambarcațiunii din papirus, eram la fel de impresionați de rezistența şi de capacitatea de transport de necrezut ale papirusului. Barcă de hîrtie? Poate. Dar pînă acum doar părțile din lemn sau rupt. Papirusul s-a dovedit a fi un material de construcție de primă clasă. Rezistența lui în apa de mare a fost greşit apreciată de teoreticieni, indiferent dacă erau antropologi sau experți în papirus. De asemenea era greşit să crezi, cum făcusem şi noi de altfel, că bărcile antice de papirus, aşa cum erau reprezentate în picturile murale egiptene, erau ambarcații primitive. Singurul lucru pe care bărcile de papirus egiptene îl au comun cu o plută este faptul că amîndouă plutesc la fel de bine, chiar dacă ar avea fundul găurit. „Ra" şi „Kon-Tiki" au fost ambarcații tip plută, pentru că nu aveau carenă. Dar altfel, a compara barca de papirus „Ra" cu pluta din buşteni de balsa „Kon-Tiki" era

VP MAGAZIN

ca şi cum ai compara o maşină cu o căruță. Chiar şi un cal poate face o căruță să meargă, dar ca să conduci o maşină trebuie să fi urmat o şcoală şi să ai permis. Noi n-aveam nimic. Ne-am instalat într-o ambarcație egipteană sofisticată, fără să ne gîndim vreodată că era atît de specializată şi că, spre deosebire de o simplă plută, cei de pe ea trebuiau să cunoască bine ingenioasele manevre care o fac să plutească. Era făcută din cele mai bune materiale dar, la fel ca la o maşină, dacă cineva nu era instruit să folosească toate comenzile, putea să defecteze tocmai dispozitivul cel mai important, înainte de a descoperi prin experimentări, cum să-l pună în funcțiune. Noi învățăm neîntrerupt atît din greşeli, cît şi din succese.

La 4 iulie Georges mă trezi scuturîndu-mă, cu o expresie de nelinişte. I se păru că vede trombe de apă în mai multe puncte la orizont. Fîşii negre amenințătoare se zăreau între cer şi mare în zorile aprinse ale dimineții, dar nu erau decît averse izolate. În curînd, ploaia începu să toarne pe puntea de papirus şi pe acoperişul de bambus. Zgomotul neobişnuit al tunetului îi trezi şi pe ceilalți, şi toți ieşiră afară să-şi spele sarea de pe păr şi de pe trup. Era atâta apă în borcane încît n-avea rost să mai strîngem. Ploi torențiale izolate au continuat să cadă toată ziua şi a doua zi, şi următoarea. Valurile sau liniştit supuse parcă de ploaie, dar barca de papirus s-a udat complet. După trei zile de ploi torențiale era mai grea şi îmbibată cu apă. Alizeul bătea cînd şi cînd, jucîndu-se cu perdelele de ploaie. „Ra" înainta parcă, pe vîrfuri, scoțînd cîte un scîrțîit izolat. Era oare acesta calmul dinaintea furtunii?

Am avut multe ocazii să facem baie şi să admirăm de sub apă puterea şi rezistența snopului nostru de papirus. Dar, ceea ce ne-a indispus mult a fost faptul că de două zile navigam din nou printre sute şi mii de bucăți mici, negre, ce se îndreptau ca şi noi, spre America. Chiar în mijlocul oceanului lui Columb, pluteam printre ele şi mîinile ni se înnegreau cînd le atingeam. Unele erau acoperite de animale mici cu cochilii. Sute de crustacee ciripede pedunculate – anatife – (*Lepas*) şi un mic crab înspăimîntat şi-au făcut casă pe pîntecele lui „Ra". Din cînd în cînd vedeam bancuri mari de peşti zburători înotînd în fața noastră ca heringii. Erau timizi, dar micuțul nostru peşte-pilot şi *pampano* – primul dungat, al doilea cu pete – au devenit atît de îndrăzneți încît au început să ne ciupească şi să facă găuri în sacii cu peşte uscat pe care Carlo îi atîrnase peste bord ca să se îmbibe cu apă.

La 5 iulie, egipteanul Georges a văzut un curcubeu pentru prima dată în viața sa. Apusul de soare din ziua aceea a fost cel puțin tot aşa de viu colorat. Vopsele pentru sute de curcubee fuseseră întinse de pensule invizibile pe arcul ceresc spre care pluteam. Norman stătea ghemuit în cabină, lucrînd cu harta şi rigla pe o scîndură atîrnată de peretele de bambus. Ceilalți stăteam întinşi pe saltelele uscate aşteptînd să fie terminat calculul. Prin crăpăturile peretelui din față puteam vedea orgia de culori care păleau, în timp ce Carlo îşi aprindea lampa cu parafină, dispărînd apoi cu ea în sus, pe treptele catargului.

„Am străbătut pînă acum 2150 de mile marine sau 4009 km, spuse Norman în cele din urmă. Înseamnă că acum am trecut mult de jumătatea drumului. Distanța de aici pînă la Indiile de Vest este de 1300 mile sau 2425 km, ceea ce reprezintă mult mai puțin decît distanța pînă la Safi".

„Coada e cea care ne ține în loc, altfel am fi navigat şi mai repede, spuse Iuri. Ieri n-am făcut decît vreo 40 de mile".

„Ne scade viteza, dar şi mai rău este că ne face să ne abatem de la drumul normal. Astăzi am deviat cîte 30° spre nord sau spre sud față de drumul trasat, deşi am fost cu toții pe rînd la cîrmă. O eroare de 60° înseamnă multe mile pierdute".

VP MAGAZIN

„Şi am luat în calcul doar cea mai scurtă distanță dintre fiecare poziție de la amiază”, spuse Norman. Dacă pupa căzută nu ne-ar purta în zigzag, pînă acum am fi ajuns”.

„Cei care cunoşteau toate şiretlicurile papirusului ar fi terminat de mult traversada, fără probleme”, spuse Georges.

Papirusul scîrțîi liniştit şi se auzi un plescăit uşor în spatele cabinei, ca şi cum cineva ar fi făcut baie de după un paravan.

„Am crezut că marea este tot mai agitată cu cît te depărtezi de țărm, dar se întîmplă invers, murmură Santiago. Noi, antropologii, discutăm adesea cum au ajuns navigatorii primitivi în cutare sau cutare loc, cînd puteau de fapt să stea aproape de țărm, dar aici marea este cît se poate de agitată”.

„De-a lungul țărmului şi în jurul insulelor valurile şi curenții se adună în tot soiul de vîrtejuri şi interferențe periculoase”, am confirmat eu. „Aproape de țărm marea se agită mai uşor decît în larg, unde valurile se pot întinde pe toată lungimea lor. Chiar şi o furtună este mai primejdioasă aproape de țărm”.

„Greşeala constă în faptul că antropologii şi ceilalți oameni de ştiință discută în contradictoriu dacă bărcile de papirus şi plutele pot să traverseze oceanul sau nu, şi nu ajung la nici o concluzie. Dacă cineva încearcă practic să demonstreze aceasta, concluzia provoacă revoltă dusă pînă la furie, pretinzîndu-se lipsa de argumentație ştiințifică”.

Cu aceste reacții eram obişnuiți şi eu, şi Santiago. În ce mă privea, eu lucram independent şi nu-mi păsa, dar Santiago a obținut cu mare greutate permisiunea de la Universitate ca să se alăture unui lucru atît de neştiințific, cum este o călătorie pe o barcă de papirus. Papirusul poate fi încercat într-o cadă. Oamenii de ştiință în schimb lucrează în biblioteci, cabinete ale muzeelor, laboratoare nu pe Oceanul Atlantic jucîndu-se dea primitivii.

Singurul lucru important era că ne aflam pe mare cu barba şi nasul arse de soare, obținînd un răspuns complet diferit de cel cuprins în manuale. Un rezultat deosebit de cel obținut de un specialist care a pus tulpina de papirus într-un container cu apă. Dacă încerci o bucată mică de lemn de balsa în laborator, ea se scufundă într-o săptămînă sau două. Dar cînd procedezi aşa cum au făcut indienii doborînd copacii şi lăsîndu-i în apă cu seva în ei, neaşteptatul se produce şi poți face lemnul de balsa să plutească o sută şi una de zile şi să debarci în Polinezia. Acum experții în papirus au pus fragmente de tulpină de papirus într-un rezervor cu apă stătătoare, dar pe lîngă faptul că şi-a pierdut proprietatea de a pluti, pe țesutul plantei au început să apară băşici şi deci să putrezească. Două săptămîni, cel mult spun manualele. Trecuseră deja şapte săptămîni. Noi şi tone de încărcătură eram duşi de aceeaşi specie de papirus testată în laborator. De ce? Pentru că specialiştii au experimentat papirusul în fragmente izolate puse întrun rezervor cu apă stătătoare, în timp ce noi navigam pe o barcă de papirus adevărată, pe apa sărată şi în continuă mişcare a mării. Experiența a arătat constructorilor de bărci, din Egipt pînă în Peru, că trestiile de papirus absorb apă prin capetele lor poroase, tăiate, şi nu prin teaca fibroasă impermeabilă ce acoperă tulpina. Astfel, ei au folosit tehnici speciale ca să-şi construiască bărcile de papirus, compresînd capetele trestiilor, aşa că aproape nu permiteau apei să intre în tulpină. Papirusul şi bărcile de papirus sau dovedit a fi două lucruri complet diferite.

„Atîta timp cît țin parîmele, spunea Abdullah în fiecare zi, vom pluti. Dacă slăbesc, papirusul va absorbi apă. Dacă se rup ne ducem la fund”.

Nici nu trecuseră două luni şi eram atît de obişnuiți cu peisajul înconjurător încît deseori aveam impresia că ne aflam pe vremea celor care au creat aceste bărci de papirus şi le-au încărcat, aşa cum am făcut şi noi, cu borcane şi coşuri, burdufuri din

VP MAGAZIN

piele de capră şi colaci de parîmă, alimente sărate şi uscate, nuci şi miere. Navigatorii antici şi medievali trebuie să fi trecut prin aceleaşi stări de spirit prin care treceam şi noi acum. Nimic nu era nou, nimic nu părea ciudat. Aceleaşi probleme, aceleaşi bucurii. Şi barca galbenă de papirus plutind între cer şi mare era aceeaşi. Pe barca noastră de papirus ne aflam în afara timpului. Nici unul dintre noi nu era om de ştiinţă acum. Toţi eram doar nişte statistici într-un experiment ştiinţific, care începuse şi decurgea prin el însuşi. Treptat timpul începuse să-şi piardă dimensiunile. Aşa cum ni se părea că strămoşii noştri se adună în jurul nostru, secolele trecute se scurtau, imaginea timpului se distorsiona. Vikingii se aflau chiar dincolo de orizont, în Atlanticul de Nord. Columb venea în urma noastră. Curînd, constructorii de piramide deveniseră bunicii lui Georges, sau cel puţin el începuse să se simtă din ce în ce mai mîndru de strămoşii săi egipteni, pe care îi considerase înainte ca pe ceva ireal din cărţile vechi de şcoală.

„Dacă ţine pupa, m-aş duce bucuros prin Canalul Panama şi mai departe peste Pacific", obişnuia Georges să viseze cu ochii deschişi. „Dacă nu izbutim de data asta, voi construi o barcă nouă şi voi traversa oceanul din nou. Este evident că strămoşii mei au fost primii care au trecut Atlanticul, cel puţin într-o direcţie".

„Nu-i chiar aşa de sigur", spuneam Santiago şi cu mine, spre mirarea lui Georges. „Ceea ce este sigur e faptul că dacă ei ar fi încercat, ar fi reuşit. Barca de papirus este mult mai potrivită pentru călătorii pe mare decît şi-ar fi închipuit cineva. Dar nu numai egiptenii aveau bărci de papirus. Ele erau folosite dintr-un capăt al lumii civilizate pînă în celălalt. Din Mesopotamia pînă pe coasta Atlantică a Marocului"."De ce am copiat picturi de pe mormintele egiptene dacă nu voiam să-i copiem şi pe navigatorii egipteni?"

„Pentru că numai în Egipt am găsit reprezentări contemporane cu bărcile, care să indice detaliile de construcţie. Aceasta datorită religiei faraonilor şi climei specifice deşertului, care le-au păstrat pentru ca noi să aflăm atît de multe despre viaţa cotidiană din Egipt, cu patru sau cinci mii de ani în urmă".

Una dintre cele şaisprezece lăzi de lemn pe care obişnuiam să stăm în cabină era plină cu cărţi despre civilizaţiile străvechi ale lumii. Într-o lucrare despre Mesopotamia antică există o fotografie a unei lespezi de piatră din Ninive, ce reprezintă în relief bărci de papirus de mare în timp de război şi pace. Ruinele de la Ninive sînt departe de ţărm, la peste 800 km de gurile Tigrului şi la 600 km de portul fenician Byblos de pe ţărmul Mediteranei. Lucrătorii în piatră din Mesopotamia, soldaţii şi negustorii aveau legături şi cu Mediterana şi cu golful Persic. Lespedea de piatră din Ninive arată că navigatorii lor foloseau două feluri de bărci de papirus. Trei dintre bărcile de pe lespede sînt reprezentate ca snopi de trestie legaţi împreună în stilul egiptean, cu prova şi pupa în sus. Ele sînt pline cu oameni, şi valurile dimprejur reprezintă oceanul, deoarece un crab uriaş bine realizat, înconjurat de peşti ce înoată, domină centrul fotografiei. Două şiruri de războinici înarmaţi, urcaţi pe bordul navelor, urmăresc echipajele celor două bărci mari de papirus de pe mare. Unii sar peste bord, alţii înoată, iar a treia barcă de papirus se îndepărtează de la locul bătăliei navale cu navigatorii ei bărboşi ce se roagă, umili, soarelui. Un ţărm drept şi două insule mici, acoperite cu trestii înalte, înconjoară peisajul marin, şi alte trei bărci de papirus sînt ascunse printre trestii. La bordul celei aflate înspre insula cea mai îndepărtată, sînt arcaşi stînd în genunchi unul lîngă altul, gata de luptă, în timp ce pe ţărm şi pe insula mai apropiată scena este idilică: grupuri şi şiruri de bărbaţi şi femei stau în bărci de papirus, vorbind şi gesticulînd prietenește.

Acest basorelief ne spune o mulţime de lucruri. De exemplu, am observat diferenţa dintre bărcile din larg şi cele de la ţărm. La primele, şi prova, şi pupa sînt efilate şi curbate în sus ca şi la bărcile antice din Egipt şi Peru, în timp ce pupa bărcilor de la

VP MAGAZIN

țărm este lată şi dreaptă. Ea nu oferă protecție contra valurilor, dar bărcile acestea erau făcute anume ca să fie trase la țărm şi ridicate pentru a fi uscate zilnic, aşa cum sînt de altfel bărcile mici, de papirus, în Lumea Veche şi Lumea Nouă. Dacă în Mesopotamia bărcile mici de papirus au supraviețuit pînă în zilele noastre, cu greu şi-ar fi putut cineva închipui că au existat vreodată bărci de papirus în Egipt, dacă n-ar fi fost păstrate, pentru posteritate, în picturile din vechile morminte, cunoscînd că bărcile de papirus au dispărut din Egipt odată cu papirusul. Amîndouă tipurile de bărci reprezentate pe lespedea de piatră din Ninive au supraviețuit în Peru pînă în zilele noastre. Spaniolii le-au găsit de-a lungul țărmului regatului Inca; piese izolate mai sînt încă folosite, iar nenumăratele desene de pe veşmintele mumiilor, de pe vasele de ceramică şi basoreliefurile din perioada preincaşă timpurie, arată că amîndouă tipurile au rămas neschimbate față de cele din zilele cînd primii constructori de piramide sau stabilit pe țărm şi reprezintă bărci de papirus plecate la pescuit pe mare. Datorită artei realiste de pe ruinele de la Ninive, camerelor funerare din valea Nilului şi mormintelor cu mumii de pe țărmul estic al Perului ştim că bărci de papirus de aceeaşi formă, pline cu oameni, au fost cîndva un important factor cultural, comun civilizațiilor din Asia Mică, Africa de Nord şi America de Sud. Deoarece puternicele civilizații vechi au dispărut, bărcile mici de papirus, de ambele tipuri, au supraviețuit într-un fel de cerc situat în jurul Egiptului, Mesopotamia, Etiopia, Ciad, Sardinia şi Maroc, pe o parte a Atlanticului, şi, de asemenea, prin ariile culturale americane timpurii, cu Insula Paştelui ca o ramificație, de cealaltă parte a Atlanticului. Acum, noi înşine, împreună cu o maimuță şi un rățoi, pătrunsesem adînc în zona americană a Atlanticului, pe bordul unei ambarcații imaginate în Africa şi începeam să ne întrebăm dacă linia ce despărțea bărcile de papirus ale Lumii Vechi de cele ale Lumii Noi era atît de adevărată cît părea să fie pe hartă. A fost Atlanticul împărțit în două, pe la mijloc, pe unde am trecut nu de mult sau de-a lungul unuia dintre țărmurile sale?

În ceea ce priveşte ambarcațiile plutitoare, trebuie să tragem o linie de despărțire între ele, pe hartă, adică pe fundul mării, care este calm, sau la suprafață, care este într-o continuă mişcare de la un continent la altul? Eram noi oare primii, în atîtea mii de ani, care şi-au rupt mecanismul de cîrmă al navei lor primitive, la întîlnirea cu periculoşii curenți ai Oceanului Atlantic, la sud de Gibraltar?

Lui Georges, care pînă acum se interesase numai de judo şi de tehnica scufundării submarine, i s-a dezvoltat deodată un interes pasionat pentru lumea fantastică a antichității. Nu existau oare mărturii scrise care să arate că vechii egipteni au călătorit dincolo de Gibraltar?

Nu, nu erau. Dar fenicienii, care mii de ani au fost vecinii lor cei mai apropiați în zona estică a Mediteranei, au navigat în mod regulat dincolo de Gibraltar şi de-a lungul întregului țărm marocan, mai jos de Safi şi de capul Yubi. Fragmente de vase de lut cu inscripții feniciene şi alte relicve de pe vremea organizatei colonizări feniciene – cuprinzînd prepararea purpurei – apar acum în mod constant dea lungul țărmului vestic al Africii, mai la sud de punctul în care am început să ne îndepărtăm noi de continent. Doar cu cîțiva ani în urmă, nu se ştia încă nimic despre faptul că aceşti vestiți cutreierători ai mărilor din cel mai estic punct al Mediteranei au avut o importantă colonie de comerț pe insula Mogador, la sud de Safi. Acolo s-au găsit relicve feniciene şi chiar mai jos, pe țărmul *Rio de Oro*[1], la sud de Maroc. Arheologii moderni au descoperit că fenicienii au avut un sprijin puternic în populația guanches din insulele Canare pe

[1] Teritoriu din Sahara spaniolă avînd reşedința la Villa Cisneros.

VP MAGAZIN

care o foloseau ca post de trecere în siguranţă spre Capul Yubi şi Capul Bajador. Din cauza posturilor comerciale, avansate ei trebuiau să navigheze dincolo de aceste puncte primejdioase de care şi noi abia reuşisem să scăpăm cu barca noastră de papirus. Există un document scris al istoricului Herodot, după vizita sa în Egipt, în care arată că în timpul faraonului Necho, care a domnit prin anii 600 î.e.n., egiptenii au obligat o flotă feniciană să navigheze în jurul Africii. Fiindu-le încredinţată expediţia, se pare că au participat şi cîţiva dintre oamenii faraonului, deşi se menţionează în mod expres că bărcile şi oamenii au fost feniciene. Ei au navigat în jos pe Marea Roşie şi sau întors prin Gibraltar, după trei ani, deoarece s-au oprit de două ori ca să cultive cereale. Ei au relatat că în timp ce au înconjurat Africa, soarele s-a mişcat spre nord. Cu peste un secol mai tîrziu, una dintre cele mai mari călătorii feniciene înregistrate a fost cea condusă de Hannon, cu scopul de a stabili colonii de comerţ, dincolo de Gibraltar.

Şaizeci de galere, fiecare echipată cu vele, cu nu mai puţin de cincizeci de vîsle şi încărcată cu treizeci de mii de colonişti de diferite profesiuni au navigat în Atlantic fără de nici un adăpost. Uriaşa flotă a trecut pe lîngă colonia antică a Eternului oraş al Soarelui, şi a ancorat de şase ori de-a lungul ţărmului marocan ca să debarce colonişti. Au mers de-a lungul primejdioaselor ţărmuri mai departe decît noi, au ocolit capul Yubi şi au trecut de Insulele Capului Verde spre Senegal, ca să ajungă departe în sud, la rîurile din jungla tropicală a Africii de SudVest.

Se ştie că fenicienii au făcut negoţ chiar cu unele triburi din jungla Africii de Sud-Vest. Ei foloseau caravanele numidiene care traversau continentul ca să aducă fildeş şi aur, precum şi lei şi alte animale sălbatice cerute de nenumăratele circuri antice, care distrau spectatorii din toate oraşele mai importante din Siria şi Egipt şi spre vest, pînă la insulele din Mediterana şi pe ţărmul atlantic al Marocului. Cu secole înaintea erei noastre, toată Africa de Nord a fost astfel cuprinsă ca într-o pînză de paianjen de explorările şi drumurile comerciale de care întreprinzătorii fenicieni nu erau de loc străini. Dar cine erau aceşti fenicieni, despre oare noi ştim atît de puţin, ce descendenţă aveau şi cine i-a învăţat să navigheze? Datorită romanilor noi am moştenit cuvîntul „fenician” ca un sac potrivit în care punem tot ce a navigat în Mediterana înaintea romanilor.

Pe o plajă pustie, mai la sud de locul nostru de plecare, un dig unghiular făcut din zeci de mii de blocuri de piatră megalitice iese încă, proeminent, spre larg, străjuind un port minunat. Cantităţi fantastice de pietre extrase din cariere au fost tîrîte în mare de arhitecţi experimentaţi în construcţii portuare, care au ridicat un parapet atît de rezistent, încît valurile Atlanticului n-au izbutit să-l distrugă după mii de ani. Cine a avut nevoie de un port aşa de mare în acest dezolant punct nisipos, înainte ca arabii şi portughezii să-şi înceapă navigaţia în sud spre ţărmul atlantic al Africii?

De pe o înălţime de unde fluviul Lucus se varsă în Atlantic pe coasta de nord-vest a Marocului se văd ruinele uneia dintre cele mai puternice oraşe ale antichităţii, cu un trecut ce se pierde în negura timpurilor. Blocuri megalitice uriaşe, cîntărind multe tone, au fost transportate sus pe stînci şi puse una peste alta în ziduri uriaşe, de cîţiva metri înălţime, care pot fi văzute de pe mare. Blocurile sînt tăiate şi lustruite, iar îmbinările se potrivesc la milimetru cu tehnica specială, caracteristică pereţilor megalitici din Egipt,

Sardinia, Mexic şi Peru, chiar din zonele în care au fost folosite bărcile de papirus. Aici, pe fluviul Lucus care se arcuieşte în jos, spre mare, la picioarele anticelor ruine, şi numai aici, bărcile marocane de trestie, *madia*, au supravieţuit pînă în vremurile noastre. Cel mai vechi nume cunoscut al oraşului megalitic este *Maqom Semes*, Oraşul Soarelui.

VP MAGAZIN

Cînd l-au descoperit romanii, ei au scris că de istoria străveche a oraşului erau asociate legende fantastice. Ei l-au numit Lixus, Oraşul Etern, şi şi-au construit temple în vîrful vechilor ruine. Construcțiile şi coloanele par jalnic de mici în comparație cu blocurile colosale ale pereților pe care se sprijină templele. Istoricii romani au plasat chiar mormîntul eroului Hercule pe o insulă de pe fluviul ce curge la picioarele masivelor ruine şi avînd întinderea Atlanticului ca fundal. Artiştii romani au făcut un uriaş portret în mozaic al zeului mării, Neptun, cu cleşti de crab prin păr şi barbă. Apoi romanii au dispărut, şi au venit arabii, care s-au unit cu populația băştinaşă de pe cîmpiile înconjurătoare, au numit oraşul *Shimish*, „Soare", iar în poveştile lor, ultima regină care a domnit acolo era numită *Shimisa*, „Micul Soare".

Cei cîțiva arheologi care sau apucat să facă nişte neînsemnate săpături au descoperit că fenicienii au folosit numele de „Oraşul Soarelui" cu mult înainte de romani. Dar cine la fondat? Poate fenicienii. Dacă-i aşa, arta zidăritului la fenicieni era tot aşa de dezvoltată ca şi cea de pe ambele țărmuri ale Atlanticului. Patria fenicienilor se afla în capătul estic al Mediteranei, astăzi Libanul. Oraşul Soarelui nu a fost un port mediteranean, ci un port cu adevărat maritim la Atlantic, construit chiar la limita puternicului curent ce curge spre vest, printre insulele Canare şi sfîrşeşte în Mexic. Cît de vechi sînt zidurile? Nimeni nu ştie. Ele sînt acoperite pînă la o adîncime de 4,5 m cu urme detritice ale construcțiilor feniciene, romane, berbere şi arabe. Romanii au crezut în Hercule şi Neptun, dar nu în Zeul Soare, de aceea ruinele romanilor, de la suprafață, nu sînt îndreptate spre soare. Săpături recente, foarte adînci, chiar la baza zidului, au demonstrat că cele mai joase şi mai mari dintre blocurile uriaşe, acelea care erau deja acoperite cu detritus cînd au venit romanii, şi pe care aceştia n-au reuşit să le demoleze şi să le reconstruiască în templele lor, au fost fundațiile unor clădiri uriaşe care fuseseră orientate cu grijă după soare. Fenicienii, ca şi vecinii lor egiptenii, şi cele mai multe dintre civilizațiile străvechi mediteraneene, adorau soarele.

Oraşul Soarelui, Oraşul Etern, locul de veşnică odihnă al lui Hercule, mai vechi – după romani – decît Cartagina. De ce acest tribut unui îndepărtat port megalitic la Atlantic; de ce trebuie să se întindă dincolo de Gibraltar? Fondatorii Oraşului Etern au trăit, aparent, la multe mile marine de fenicienii din Asia Mică sau de indienii americani. Ca să țină legătura cu Asia Mică trebuie să fi fost adevărați maeştri ai navigației, călătorind pe lîngă țărmul primejdios al Africii de Nord, unde nu sînt curenți regulați şi vînt care să-i ajute în navigațiile lor spre Mediterana şi înapoi. Ar fi fost mult mai uşor pentru locuitorii Oraşului Etern să traverseze oceanul şi să-i învețe pe indieni tehnica zidăritului.

Nu trebuia decît să-şi ridice vîslele şi să se lase duşi de curent ca şi noi. Dacă fenicienii au întemeiat acest etern Oraş al Soarelui, navigatorii lor au luat, pesemne, cu ei, în călătoriile de colonizare, dincolo de Mediterana, preoți, arhitecți şi alți reprezentanți de elită. De fapt, fenicienii, vestiți oameni ai mării, sînt cunoscuți în lumea antică îndeosebi ca intermediari ai civilizației. Dacă au locuit în acest oraş de la Atlantic, ei ştiau, pesemne, totul despre tipurile de piramide antice ale Lumii Vechi – şi despre cele în trepte, şi despre cele cu fețele plane. Ştim că unele expediții feniciene de explorare au navigat după dorința faraonului Egiptului. Bărcile îngropate în jurul piramidelor egiptene erau din lemn fenician, cărțile feniciene erau din papirus egiptean, iar faraonul Ramses al II-lea îşi avea chipul, cu inscripții, sculptat în trei locuri pe stîncile de pe țărmul fenician. Pe timp de pace sau de război au existat legături strînse între cele două țări. De fapt, deoarece oamenii de ştiință moderni nu cred în capacitatea de a naviga, pe mare, a bărcilor de papirus, s-a presupus că egiptenii au folosit bărci

VP MAGAZIN

feniciene chiar şi la strîngerea tributului din insulele lor din Mediterana şi de pe coasta Siriei. Fenicienii au cunoscut şi mai bine piramidele de chirpici, în terase, din Asia Mică, ce se deosebeau de cele egiptene, pentru că aveau o scară îngustă ori o pantă ce urca prin mijlocul uneia sau mai multor părți laterale ale piramidei, în terase, pînă la un mic templu de piatră, din vîrf, la fel ca şi la piramidele construite pe țărmul american al Atlanticului.

„Dar şi noi, egiptenii am navigat pe mare", argumenta Georges citînd din Biblie fragmentul în care prorocul Isaia (l8, II) relata că țara i-a fost vizitată de trimişi egipteni ce au trecut marea cu bărci făcute din trestie. Într-o nouă ediție a Bibliei, King James specifica chiar faptul că aceste bărci de trestie erau făcute din papirus. Georges ne-a reamintit de asemenea că însuşi Moise (Exodul, 2, III) a fost lăsat de mama sa, în voia valurilor, pe Nil, într-o arcă de papirus dată cu smoală şi bitum. În Egipt, Georges îmi arătase pereții templului reginei Hatsepsut, de la Luxor, pe valea Nilului, acoperiți eu picturi din oare reieşea că ea a trimis o expediție pe Marea Roşie, spre Punt, în Somalia, formată din mai multe corăbii mari de lemn, ca să aducă tot felul de mărfuri şi copaci exotici, pentru a fi replantați în grădina reginei.

Ceea ce Georges nu ştia era că modeştii negustori au navigat cu bărci de papirus obişnuite şi mai departe decît faimoasa şi luxoasa flotă de corăbii din lemn a reginei. Eratostene, şeful uriaşei biblioteci egiptene de papirus din Alexandria – în estuarul Nilului – afirmase, înainte ca zeci de mii de manuscrise pe papirus, de neînlocuit, să ardă, că „bărci de papirus cu acelaşi fel de vele şi rame ca cele de pe Nil" au navigat pînă în Ceylon (astăzi Sri Lanka) şi la gurile Gangelui, în India. Istoricul roman Pliniu (Cartea, VI, XXIII, 82), citîndu-l mai tîrziu pe acest mare învățat de la biblioteca din Alexandria în descrierea geografică pe care o face Ceylonului arată că, în timp ce bărcilor de papirus le-au trebuit douăzeci de zile ca să navigheze de la Gange pînă la Insula Ceylon, corăbiile romane „moderne" străbat drumul în şapte zile. Această referință întîmplătoare, dar de o mare importanță, ne dă posibilitatea să deducem că vechile bărci de papirus înaintau pe ocean cu aceeaşi viteză pe care am avut-o şi noi înainte de a ni se afunda pupa, devenind o adevărată frînă. De fapt, măsurînd distanța dintre fluviul Gange şi Insula Ceylon, putem deduce, pe baza datelor rămase de la Eratostene, că bărcile de papirus, cu greement egiptean, ca a noastră, înaintau cu o viteză medie de 75 mile marine sau, aproximativ l40 km în douăzeci şi patru de ore, ceea ce este puțin mai mult de trei noduri.

Dar Oceanul Indian nu este Atlanticul. Poate că egiptenii au navigat şi dincolo de Gibraltar, dar nu s-a păstrat nici o mărturie care să dovedească aceasta. Totuşi, fenicienii cunoşteau stîncile şi plajele de pe țărmul de unde începusem noi călătoria. Ei au descoperit, treptat, secretele curenților locali.

Misterul ce înconjură primele călătorii făcute chiar pe oceanul care ne scălda pupa, ne trimitea peşti zburători la bord şi ne ducea, fără încetare, înainte, devine încă şi mai de contestat cînd stăm cu nasul în cărți savante, simțindu-ne ca antici cutreierători ai mărilor, citind despre noi şi timpul nostru. Uitîndu-mă în sus l-am văzut pe mexican turnînd apă dintr-un burduf de piele de capră într-o amforă; egipteanul se legăna prins cu o centură de salvare din papirus peste umeri, în timp ce maimuța îşi băgă caraghioasa mutriță în cabină şi-mi fură „nasometrul" cu care obişnuiam să determin înălțimea Stelei Polare.

„Oameni bărboşi plutesc spre vest peste Atlantic", scriam întrun mesaj adresat şefului Institutului arheologic din Mexico City, referindu-mă glumeț la oamenii bărboşi care au întemeiat străvechea civilizație mexicană. Numai cînd Norman şi-a scos micuța

VP MAGAZIN

sa stație de radio transmisie-recepție din lada pe care şedea, antichitatea a dispărut într-o clipă şi timp de cîteva minute am revenit în lumea noastră modernă. Dick Ehrhorn, un radioamator din Florida, a construit această mică stație şi, curînd după ce am pierdut legătura cu Marocul, am auzit deodată o voce la microfon spunînd: „LI2B, LA5KG, LI2B, Chris Bockelie din Oslo".

După aceasta, Chris a călătorit cu noi în cutiuta magică, traversînd oceanul, iar lîngă el şi-au găsit loc: Just, LA7RF din Ålesund, Frank, I2KFB din Genova, Herb, WB2BEE din New York, Alex, UA3KBW din Leningrad, însuşi constructorul stației, Dick W4ETO din Florida, şi multe alte voci, care pentru oamenii din antichitate ar fi fost nişte spirite din lampa lui Aladin, ce zburau deasupra mării şi se aşezau în mica noastră cutie printre burdufuri de piele de capră şi oale. Prin intermediul radioamatorilor, familiile noastre aflau că mai sîntem în viață. Ca şi noi, ele aveau pe perete o hartă a Atlanticului şi marcau poziția noastră la diferite intervale. La jumătatea drumului, am schimbat urări de bine cu U'Thant şi şefii de stat ai celor şapte țări participante la expediție. Preşedinții a două mari puteri, din Est şi din Vest, ne-au trimis salutări prieteneşti care au sosit în aceeaşi zi. Cînd Norman şi-a închis „cutia Pandorei", ne-am întors din nou în antichitate, tot aşa precum fusesem readuşi în prezent, cînd el a deschis-o şi a umplut cabina cu un cor de cloncănituri metalice. Radioamatori din toate țările posibile încercau să ne ajute prin legături radio. Cînd vocile încetau, auzeam din nou apa gîlgîind şi plescăind, iar parîmele gemînd dezolant. În lumea noastră nu erau decît mare şi peşti zburători, din cînd în cînd cîte o spinare verde strecurîndu-se pe lîngă noi înspre adîncurile fără fund.

Oameni bărboşi; aceasta era una dintre ultimele noastre transmisii hazlii. Soarta ne ținea în căuşul palmei. Coada bărcii noastre era sub apă, permițînd valurilor să se urce nestingherite, pînă la peretele din spate al cabinei, ca brizanții pe plajă. Peşti mici sălăşluiau pe bord, la pupa. Dacă scăpăm de furtună ajungem la țărm întro săptămînă sau două, cu cabina şi prova ticsite de mîncare şi de altă încărcătură. Dar dacă ne mai prinde vreo furtună, vom ieşi din ea ca o epavă. De cînd am părăsit Marocul, „Ra" a fost fotografiată pe mare numai de „African Neptune", cu vela ridicată. Spre a ne privi în perspectivă trebuise să înotăm legați cu o saulă de siguranță şi, pentru noi care săptămîni de-a rîndul nu ne văzusem decît pe noi înşine şi o secțiune limitată a navei ca fundal, era o privelişte întradevăr grozavă s-o vedem pe „Ra" din afara bordului. Georges a înotat cu un aparat de luat vederi sub apă, la ridicat deasupra crestelor şi a fotografiat barca luptîndu-se din greu cu valurile, întocmai cum fusese văzută şi de alții.

La 7 iulie barca de papirus arăta încă frumos cu prova aurie înaltă şi cu vela de un roşu închis întinsă ca niciodată, pentru că acum aveam din pupa un vînt de est. Dar dacă venea o furtună „Ra" n-ar mai fi arătat niciodată ca acum, iar fotografiile cu barca de papirus plutind în larg s-ar fi pierdut. Tot ce fotografiase Carlo pînă atunci putea fi distrus de furtună. Aşa că la următoarea legătură radio cu Italia i-am spus soției mele Yvonne, să găsească un fotograf care ar putea să ne iasă în întîmpinare cu o mică navă în preajma continentului american. Deşi nu mă referisem la asta prea mult în discuțiile cu cei de la bord, am simțit în adîncul inimii că s-ar cuveni o măsură de siguranță. Dacă viețile ne-ar fi fost în primejdie răspunderea îmi revenea, în cele din urmă mie.

Ce trebuia să aducă fotograful cu el? Toți voiam fructe. Santiago dorea o cutie cu ciocolată. Nimic altceva. Aveam apă şi mîncare mai multă decît ne trebuia. Carne sărată, şuncă şi cîrnați, oale şi coşuri pline cu miere, ouă, unt, fructe uscate, nuci şi pîine egipteană. Pe puntea prova şi în jurul cabinei erau îngrămădite atîtea alimente încît cu greu găseai loc să păşeşti.

VP MAGAZIN

Oameni bărboşi. Numai Iuri stătea la pupa în apa pînă la genunchi, şi se rădea. Bărbi roşii şi bărbi negre. Abdullah avea acum păr pe vîrful capului. Mîini negre şi albe trăgeau de aceleaşi parîme. Tot aşa fusese şi în antichitate. Nimic nou. Picturile murale din Egiptul antic arată oameni cu păr blond şi oameni cu păr negru construind aceeaşi barcă de papirus. Sub nisipul pe care ne-am construit barca, la baza propriei sale piramide, faraonul Kefren, fiul lui Keops, şi-a înmormîntat regina cu păr blond şi ochi albaştri şi i-a făcut portretul pentru veşnicie. Într-o raclă de sticlă de la Muzeul din Cairo, printre mumiile rudelor sale cu părul negru şi drept, zace însuşi Ramses al II-lea, cu un păr galben, moale mătăsos, pe un craniu de mumie, cu nasul coroiat. Aşadar nordul n-a avut monopolul oamenilor cu pielea albă şi păr blond. Fără îndoială că au existat şi în țările mediteraneene, incluzînd Asia Mică şi Africa de Nord, cu mult înainte ca urmaşii vikingilor să existe în Scandinavia. Dacă a existat vreo conexiune fizică, aceasta trebuie să fi fost de la sud la nord, pentru că perioada vikingilor a început cu trei mii de ani după ce faraonul Kefren şi-a înmormîntat în Egipt soția blondă cu ochi albaştri, alături de puternica corabie din cedru a tatălui său.

Oameni blonzi cu bărbi. Ei erau tot aşa de obişnuiți printre populația băştinaşă din Munții Atlas ca şi printre berberii din cîmpiile aflate în jurul Oraşului Soarelui, pe țărmul marocan, unde mai pot fi văzuți încă descendenții lor. Ei au navigat de pe țărmul african, cu nevestele şi animalele, peste Atlantic ca să se stabilească ca guanches în insulele Canare.

Oameni blonzi cu bărbi, care n-au fost vikingi, pentru că au construit piramide şi au adorat soarele, elemente care în toate legendele sunt asociate cu culturile americane din Mexic pînă în Peru. Pretutindeni în zona cuprinsă între tropice a continentului american, unde zac piramide şi coloşi de piatră – ruine părăsite din timpuri îndepărtate – spaniolii au aflat că nu ei sunt primii oameni albi cu bărbi care au navigat peste Atlantic. Legendele vorbesc în amănunt despre învățați asemănători ca înfățişare cu spaniolii, care s-au amestecat cu băştinaşii indieni şi le-au arătat cum să-şi construiască din chirpici case şi să trăiască în oraşe, să ridice piramide şi să scrie pe hîrtie şi pe piatră. Cu alte cuvinte, călătorii albi cu barbă s-ar fi amestecat pretutindeni cu băştinaşii locali şi au pus împreună bazele culturii locale. Indienii nu aveau barbă. Spaniolii sau folosit de legende ca să cucerească Mexicul şi Peru, dar legendele nu au fost create de spanioli. Cu o mie de ani înainte ca spaniolii să vină aici, meşterii băştinaşi, din Mexic şi pînă în Peru, au făcut siluete din ceramică şi statuiete din piatră cu oameni bărboşi. Înainte ca vikingii să înceapă traversarea Atlanticului, maiaşii au pictat oameni albi, cu păr auriu lung, într-o bătălie legendară pe mare, care a avut loc undeva lîngă țărmul mexican al Atlanticului. Cînd arheologii mexicani au deschis, acum cîteva zeci de ani, o cameră cu coloane pictate în culori vii, într-una dintre cele mai mari piramide de la Chichen Itza, ei au găsit picturi murale splendide, pe care le-au copiat în cele mai mici amănunte, înainte ca aerul tropical umed să pătrundă şi să le deterioreze, iar nenumărații turişti să intre şi să ducă totul cu ei. Picturile ilustrau un atac dramatic asupra unor oameni albi goi ce mergeau pe bărci galbene cu prova şi pupa curbate în sus.

Ca şi pe basorelieful din anticul Ninive, în valuri este un crab mare cu o mulțime de peşti şi animale cu cochilii, indicînd că navigatorii sau vin de pe ocean, sau încearcă să scape spre mare. Navigatorii cu pielea albă sînt întâmpinați pe țărm de războinici cu pielea închisă la culoare, şi cu pene pe cap, care le leagă mîinile la spate, le taie buclele blonde şi-l pun pe unul dintre ei pe lespedea de sacrificiu, în timp ce ceilalți se aruncă peste bordul navelor lor, care se scufundă. Bucle lungi, galbene, plutesc pe valuri printre

VP MAGAZIN

razele soarelui şi printre peşti de apă sărată. În timp ce unii dintre oamenii cu pielea albă sînt traşi de părul lor blond într-o direcție, alții şi-au adunat toate lucrurile şi merg calm dea lungul plajei cu mari poveri în spinare.

Ce legende sau întîmplări istorice încercau să perpetueze în acest fel triburile Maya, înăuntrul uneia dintre cele mai importante piramide ale lor, cu secole înainte ca spaniolii să debarce? Nimeni nu ştie. Cei trei arheologi americani care au copiat picturile de pe pereți au sesizat bine în scrierile lor că portretele din templu ale oamenilor albi cu părul blond „dau naştere la speculații interesante în legătură cu identitatea acestora".

Noi trebuie să fi speculat mult mai mult pe bordul lui „Ra", unde elementele naturii ne purtau zilnic, ca şi cum am fi fost pe nişte scări rulante, spre golful Mexic, fără a fi nevoiți să împingem sau să tragem la rame. Nu ne amăgeam că puteam concura în probleme de navigație cu încercații navigatori ai timpurilor de demult. Numai Norman era navigator, dar nici măcar el nu văzuse vreodată o barcă de papirus. Abdullah o cunoscuse bine, dar el nu văzuse niciodată oceanul. Noi n-am fi putut să navigăm niciodată pe o barcă de papirus cu echipament egiptean în apele capricioase din jurul Ceylonului[2]. N-am fi navigat nici cu ambarcații feniciene ca cele ce făceau comerț între Asia Mică şi coloniile de pe țărmul Rio de Oro şi America de Sud. Dar, desigur, noi îi putem imita pe acei oameni din vechime care vor fi fost prinşi de furtună în largul coastelor Africii şi-şi vor fi pierdut mecanismul de guvernare.

Nori negri atîrnau deasupra noastră pînă la orizont şi la intervale regulate cădea cîte o ploaie torențială care ne spăla atît pe noi cît şi puntea, aşa încît papirusul s-a udat şi s-a îmbibat şi mai mult cu apă; şi nivelul apei de la pupa creştea încet, dar perceptibil, înaintînd spre prova, pe fîşia îngustă de punte din bordul din vînt al cabinei, de unde mutasem de mult încărcătura. Apa de mare ajunsese acum în locaşul piciorului catargului de pe duşumeaua de papirus, indicîndu-ne astfel cît de afundați eram în bordul aflat în vînt, unde tot papirusul era îmbibat de apă. Dimpotrivă, în bordul de sub vînt trebuia încă să ne aplecăm peste bord, pe pîntece, ca să ajungem la valurile ce treceau pe lîngă noi.

Acum ne aflam aşa de aproape de țărmul Americii de Sud, încît am fost vizitați de primele păsări de mare din această parte a oceanului. Frumoase păsări tropicale cu pene lungi în coadă zburau peste catarg. Din urmă ne ajunse un rechin care atacă sălbatic centura de salvare pe care o trăgeam după noi. Cei care nu văzuseră niciodată un rechin au trăit o experiență groaznică atunci cînd Carlo a strigat că ceva s-a agățat de centura de salvare, şi curînd după aceea un monstru întunecat la culoare, de aproape 2 m lungime, ieşi înotînd maiestuos cu aripioara sa dorsală deasupra apei. Se ridica şi se cobora o dată cu valurile. Cînd a ajuns în dreptul lui „Ra" deveni din nou sălbatic, îşi întoarse pîntecele albicios în sus, şi dădu din coadă atacînd cu gura căscată partea de dedesubt a sulului de papirus, înfuleca oare ceva animale gustoase de pe fundul bărcii? Orice ar fi mîncat, pericolul pentru parîme era mare. Cu experiența mea dobîndită pe „KonTiki", m-am aplecat peste marginea care era foarte joasă, şi am încercat să apuc rechinul de coada aspră, ce aducea cu şmirghelul cînd o atingeai. Apoi am văzut că are o rană deschisă pe spate, iar doi peşti piloți mari stăteau în apropiere, deasupra lui. L-am prins aproape de coadă, în două rînduri, dar bordul de sub vînt al bărcii era încă atît de înalt că m-ar fi tras peste el dacă nu l-aş fi apucat mai bine. Apoi Georges îşi aruncă harponul în spatele rechinului. Bruta cu muşchi de oțel, se zbătea o clipă, pînă cînd apa se înspumă în jurul cozii. Georges rămase cu coada harponului în mîini, ruptă în

[2] Ceylonul s-a proclamat, la 22 mai 1972, stat independent şi suveran sub denumirea de Republica Sri Lanka.

VP MAGAZIN

două de rechin. Dispăru în adîncurile oceanului cu singurul harpon pe care-l mai avusese Georges.

Ne-am cufundat din nou în visele noastre liniştite despre misterele nerezolvate ale antichității. Norman învățase în şcoli că America a fost o lume deosebită pînă cînd strămoşii săi au venit din Europa, aducînd cu ei ştiința şi cultura lor. Să nu uităm că cele mai multe dintre manualele obişnuite sînt scrise de izolaționişti. Aztecii, maiaşii şi incaşii au în arborele lor genealogic doar băştinaşi primitivi din Alaska şi Siberia. Europa a primit cultura din Asia Mică şi Africa via Creta şi alte insule din limitata Mediterană. America n-a primit nimic de peste Atlantic pînă la Columb.

Navele primitive puteau pluti dea lungul țărmurilor, spun ei, dar nu şi în largul oceanului. Acum Norman voia să audă şi argumentele difuzionişti1or. Dar nu era civilizația indienilor americani, din Mexic şi Peru, complet diferită de culturile afroasiatice din bazinul mediteranean, care au pus mai tîrziu bazele civilizației europene?

Santiago şi cu mine am reuşit să-i explicăm că nu erau chiar aşa de deosebite. Sînt destule neasemănări pentru specialiştii ce caută amănuntele. Dar un nespecialist care nu cercetează grînele din amfore, motivele şi modelele de pe țesături, şi care încearcă doar să se familiarizeze cu trăsăturile comune, generale, ar fi, poate, foarte uimit de asemănările existente.

Undeva în lume, o serie de triburi din junglele şi deşerturile situate în zonele centrale ale continentului american au reuşit să ajungă, întro măsură necunoscută omenirii, la acelaşi nivel cu avansata cultură a Lumii Vechi, cu cîteva secole înaintea erei noastre, în timp ce restul populațiilor băştinaşe americane din zone climatice mai favorabile, aflate la nord sau la sud de tropice, au rămas în comunitățile tribale primitive ale strămoşilor lor, pînă cînd au sosit europenii. Nimeni nu ştie astăzi exact secolul în care triburile tropicale din Mexic şi Peru au primit acest impuls care le-a dezvoltat capacitatea de a face un pas atît de uriaş de la felul lor primitiv de trai la civilizația adevărată. Dar este sigur că străvechile civilizații americane au făcut acest pas înaintea erei noastre, dar după ce civilizațiile din Asia Mică au atins culmea dezvoltării, navigînd intens dincolo de Gibraltar, şi ducînd pe bord tot ceea ce era necesar pentru a întemeia importantele lor colonii de-a lungul țărmului african al Atlanticului.

Care a fost esența acestei dezvoltări bruşte ce a început aproape simultan în jungla de nepătruns de pe țărmul atlantic al Mexicului şi printre dunele de nisip de pe țărmul opus, al Pacificului, în Peru? Soarele a fost divinizat, deodată, ca zeu. Nu avea importanță că într-un loc ploua şi era umbră printre numeroşii arbori din pădurile virgine, în timp ce de partea cealaltă soarele ardea nestingherit nisipul uscat; în amîndouă locurile băştinaşii indieni începură să construiască Zeului-Soare piramide în trepte. Ei au construit după aceleaşi principii, şi toți, sub comanda unui rege-preot atotputernic ce se pretindea o divinitate descendentă din soare şi nu din tribul său. În familia regelui preot se obişnuia căsătoria între frate şi soră pentru a se păstra sîngele divin cît mai pur. Regele-preot a pus capăt vechilor dansuri tribale în jurul totemului, sacrificiilor aduse spiritelor nevăzute şi altor credințe supranaturale tradiționale. De aici încolo numai discul solar trebuia să fie cercetat şi divinizat. În golful Mexic şi pe țărmul Perului, indienii nu şi-au făcut colibe din ramuri şi frunze. În ambele locuri au început să facă cărămizi de chirpici, de aceeaşi formă şi în acelaşi fel cu cele confecționate cu mii de ani în urmă, în bazinul mediteranean şi din Mesopotamia pînă în Maroc. Un pămînt special era amestecat cu paie şi apă, apoi presat în forme mici paralelipipedice, din lemn, de unde conținutul era scos şi ars la soare în cărămizi de aceeaşi mărime şi formă.

VP MAGAZIN

În timp ce indienii din vecinătate continuau să-şi construiască colibe din piei şi frunze, şi case din lemn, ca şi strămoşii lor, adoratorii soarelui, din Mexic pînă în Peru, s-au mutat în clădiri elegante de chirpici, construite exact ca cele din Lumea Veche, deseori cu cîteva etaje, cu un fel de streşini de scurgere de pe acoperiş şi aşezate una lîngă alta, ca să creeze comunități urbane organizate, cu străzi, şanțuri de scurgere şi apeducte. Dar, deşi inventarea sau introducerea cărămizilor de chirpici a dat posibilitatea acestor triburi din Mexic şi Peru să-şi construiască temple ale soarelui, ale căror ruine se mai văd încă în junglă şi în deşert ca nişte munți adevărați, ele au început să atace roca tare, să taie şi să îmbine blocuri gigantice, cu o îndemînare şi o tehnică a zidăritului specializată, care nu a mai fost găsită nicăieri în lume, cu excepția aceloraşi zone restrînse, din bazinul mediteranean şi Egipt, pînă la Oraşul Soarelui, în Maroc. Olmecii din golful Mexicului, care aveau mult lemn şi cărămizi de chirpici, au mers mult prin mlaştini şi junglă ca să găsească piatră bună pentru a fi extrasă. Aproape cu o mie de ani înaintea erei noastre, ei au transportat pe sute de kilometri, prin junglă şi mlaştini, blocuri grele de piatră ajungînd chiar la 25 t, pînă la locul unui templu, lîngă golf, unde făcuseră deja destule cărămizi de chirpici ca să construiască o piramidă în trepte, orientată spre soare, înaltă de peste 30 m. Cine avusese ideea şi simțise nevoia în Europa, acum trei mii de ani, ca să ridice astfel de clădiri, înalte cît un bloc cu zece etaje? Cînd olmecilor le veni această idee, în Egipt obiceiul de a construi soarelui piramide în trepte, din chirpici, era de mult dispărut. Dar în Asia Mică, dincolo de ținuturile fenicienilor, soarele era încă adorat prin temple ridicate în vîrful piramidelor în trepte; de fapt, aceste piramide, şi nu cele de la Giza, din Egipt, au trăsături fundamentale asemănătoare cu piramidele-templu ale olmecilor şi preincaşilor din America.

Înaintea erei noastre, indienii din jungla situată în preajma golfului Mexic învățaseră, de asemenea, în timp record, toate secretele unui sistem de calendar perfect şi au strîns o mulțime de cunoştințe astronomice, care au necesitat cîteva milenii de studiu în Lumea Veche. Vechii egipteni, babiloneni şi asirieni, care au trăit în regiuni de cîmpie şi deşert, vedeau tot cerul înstelat mişcîndu-se deasupra lor. Fenicienii au cules roadele acestei moşteniri culturale antice, care le-a dat posibilitatea să navigheze departe, fără să le apară pămîntul la orizont. Cum au putut indienii din jungla de pe țărmul Mexicului să-i ajungă şi să-i întreacă, ei, care se adăposteau sub frunzişul pădurii unde vizibilitatea era redusă deseori la doi paşi? Totuşi, aceşti indieni aveau un an calendaristic astronomic mai precis decît spaniolii, care au venit şi i-au descoperit. Nici chiar calendarul nostru gregorian nu este atît de precis ca acela pe care îl foloseau indienii maya din golful Mexic, înainte de Columb. Ei au ajuns la un an astronomic de 365,2420 zile, care avea doar o zi lipsă la fiecare cinci mii de ani, în timp ce calendarul nostru modern era bazat pe un an de 365,2425 zile, ceea ce înseamnă o zi şi jumătate în plus la fiecare cinci mii de ani. Acest gen de cunoştințe nu a fost elaborat nici repede, nici uşor. Aproximația cu privire la lungimea anului era deci, la mayaşi, cu 8,64 secunde mai aproape de adevăr decît calendarul nostru modern. Vecinii lor antici, care şi-au înmormîntat regele-soare într-o piramidă de piatră, pe care am vizitat-o în Palenque, au lăsat o inscripție ce atestă că 81 de luni fac 2392 de zile, astfel că o lună avea 29,53086 de zile, ceea ce însemna o deviere de numai 24 de secunde de la lungimea reală.

Triburile maya au dobîndit baza tuturor cunoştințelor lor astronomice de la vechii olmeci, care, încă dinaintea erei noastre, săpaseră date precise pe frumoasele lor morminte din piatră. Europa nu avea pe vremea aceea o cronologie. Zero în calendarul creştin este 1 ianuarie al anului reprezentînd naşterea lui Hristos. Zero în calendarul

VP MAGAZIN

mahomedan este anul cînd Mahomed a fugit din Mecca la Medina, sau anul 622 în calendarul nostru. Calendarul budist începe cu naşterea lui Buddha, adică anul 563 î.e.n. Zero în vechiul calendar mayas trebuie să fi fost l2 august din anul 3113 î.e.n. Ce a determinat această dată extraordinar de precisă pentru începerea numărătorii? Nimeni nu ştie. Unii cred că indienii au ales această dată din senin, ca ceva cu care să înceapă calendarul. Alții cred că trebuie să se fi referit la vreo conjunctură astronomică ce a avut loc nu mult înainte ca civilizația să înceapă să înflorească în America. În Egipt, prima dinastie a faraonilor a început între anii 3200 şi 3100 î.e.n. ceea ce coincide cu începutul calendarului mayas, dar după cîte ştim noi, în partea americană a oceanului nu există nici o civilizație atît de străveche. Dacă indienii din junglă au venit în Mexic cel puțin acum 15.000 de ani şi au aşteptat pînă la numai cîteva secole înaintea erei noastre ca să dezvolte suprinzătoarea civilizație olmecă, de ce îşi încep calendarul la o dată care, de fapt, reprezintă exact timpul cînd s-au născut cele mai timpurii civilizații din alte locuri? Exact cînd ele au început să înflorească în Mesopotamia, Egipt şi Creta?

Cum au moştenit triburile maya un calendar care era atît de precis, pînă la secunde, dacă ei l-au început la întîmplare, pe vremea cînd strămoşii lor erau încă într-un stadiu primitiv şi cînd, după cîte ştim, olmecii nu-şi începuseră observațiile astronomice în America? N-avem nici un răspuns la întrebarea aceasta. Calendarul maya începe la 4 *Ahau* 2 *Cumhu*, adică l2 august 3113 î.e.n. De asemenea ştim că ei şi rudele lor mexicane, aztecii din ținuturile muntoase, aveau texte scrise şi transmise oral, ce indicau că civilizația a început în Mexic cînd omul alb, bărbos, care pretindea că se trage din soare, a debarcat în golful Mexic cu mulți învățați, astronomi, arhitecți, preoți şi muzicieni. Triburile maya l-au numit *Kukulkan*, aztecii *Quetzalcoatl*; amîndouă numirile înseamnă „Şarpele cu pene". Nu ştim cine a inventat acest nume extraordinar. Un şarpe cu pene, deseori de o mărime uriaşă, este pictat şi în cîteva din mormintele faraonilor din Egipt, şi în multe dintre manuscrisele de papirus egiptene. Probabil un amestec de pasăre şi şarpe, ca simbol divin, existent de ambele părți ale Atlanticului, nu este ceva atît de extraordinar, deoarece păsările de pradă, şerpii şi felinele erau trei simboluri speciale pentru reprezentarea soarelui şi a regelui-soare în Mesopotamia, Egipt, Mexic şi Peru. Acestea erau țările în care simbolul soarelui şi alte simboluri erau decorate cu capetele şi, deseori, cu întreg corpul acestor trei animale. Nu mai puțin importanți erau oamenii-pasăre şi în Mesopotamia şi Egipt, care, în arta simbolică, îi înconjură pe regele-soare şi pe Zeul-Soare. Ele apar şi în Mexic şi abundă în Peru unde, ca şi în Egipt, sînt reprezentate ca oameni cu capete de pasăre, deseori ajungîndu-l pe regele-soare în călătoriile sale pe bordul bărcii de papirus. Din Peru, oamenii-pasăre au ajuns în Insula Paştelui, unde sînt, de asemenea, pictați cu bărci din trestie. Dar nu acestor figuri simbolice, imaginative, le sînt atribuite aducerea civilizației în America tropicală. Această onoare este acordată de triburile maya, aztece şi incase unor oameni perfect normali. Ei se deosebesc de cei mai mulți dintre indieni doar prin faptul că au mustață, barbă şi pielea albă. Nu au venit zburînd, ci mergînd prin pădure, cu veşminte, toiege şi sandale şi iau învățat pe băştinaşi să scrie, să construiască, să țeasă şi să adore soarele ca pe o zeitate supremă. Au înființat şcoli a căror materie principală era istoria sacră a țării. Străvechii povestitori americani ai istoriei îi urmăresc de la debarcarea în golful Mexic pînă sus, în ținuturile muntoase ale aztecilor şi în jos, pînă în jungla mayaşă, ori prin pădurea tropicală, înspre sud, prin America Centrală. Indienii de pe întinsul vastului imperiu Inca, din Ecuador pînă în Peru şi Bolivia, relatează exact aceleaşi lucruri. Civilizația le-a fost adusă de oameni albi, bărboşi, care sub conducerea regelui-soare, *Con-Tici-Viracocha*, s-a stabilit mai întîi pe Insula Soarelui de pe lacul Titicaca. Apoi au

VP MAGAZIN

navigat mai departe cu o flotă întreagă din bărci de trestie, ca să debarce şi să construiască piramide ale soarelui, ziduri megalitice şi toți monoliții cu forme omeneşti, care pot fi văzuți printre ruinele oraşului Tiahuanaco. Ostilitățile cu triburile războinice i-au mînat în cele din urmă pe aceşti primi purtători de cultură spre nord, prin Cuzco, pînă în portul Manta care se află exact unde Ecuatorul străbate Ecuadorul. Aici şi-au schimbat drumul spre vest, şi au dispărut peste Pacific, ca „spuma valurilor", de unde porecla de *Viracocha*, care mai tîrziu a fost dată şi navigatorilor spanioli şi altor oameni albi.

Nu este nevoie să credem că aceste tradiții sînt adevărate, chiar dacă ele sînt atît de amănunțite, dar în orice caz există o paralelă culturală şi mai remarcabilă că indienii fără barbă, cu părul ca pana corbului, sau hotărît să sape, să picteze sau să descrie oameni cu barbă, piele albă şi păr blond, aşa cum au găsit în mormintele din Egipt şi în ilustrațiile istorice din Maroc şi insulele Canare. Noi credem în măiestria desăvîrşită a zidăritului şi a astronomiei indienilor mexicani din junglă pentru că minele nu pot fi neglijate, dar respingem amintirile lor tradiționale, parte pentru că ele implică o religie deosebită de a noastră, şi parte pentru că nu credem decît în ceea ce este scris. Noi uităm că civilizațiile mexicane vechi au avut o scriere. Ele au scris pe hîrtie, lemn, lut şi piatră. Uităm că ei şi-au ilustrat scrierile hieroglifice cu imagini realiste. Olmecii, care ridicau monumente cu date gravate înainte de era noastră, au ajuns pînă la extreme aproape inumane pentru a lăsa posterității reprezentări uriaşe, în piatră, a două tipuri rasiale foarte deosebite.

Deşi portretele lor sînt surprinzător de realiste, în cele mai mici detalii, ele nu reprezintă vreun tip de indian care să albă urmaşi în zilele noastre. Unul este evident negroid, cu fața rotundă, cu buze groase şi nas scurt, turtit. Acesta este de obicei numit „chip de copil". Celălalt tip are un profil precis, bine definit, cu nas puternic, acvilin, o gură mică cu buze subțiri şi deseori o mustață şi un barbişon sau cu o barbă în toată regula. Arheologii au numit, în glumă, acest tip „unchiul Sam". El este în general reprezentat cu o podoabă maiestuoasă de păr, o pelerină lungă pînă la glezne, centură şi sandale. Tip accentuat semitic în înfățişare şi deseori purtînd un toiag de călător, el apare din zonele olmece spre sud, pînă unde merg şi legendele despre oameni albi. Secte religioase moderne au citat deseori aceste legende în sprijinul credinței lor în „triburile pierdute din Israel" sau în sfînta „Carte a mormonilor". O frumoasă sculptură în piatră a aducătorului culturii, Con-Tici-Viracocha, la nord de lacul Titicaca, în Peru, a fost confundată de primii spanioli cu Sfîntul Bartolomeu, în cinstea căruia sa înființat un ordin monahal, pînă cînd greşeala a fost descoperită şi vechea statuie a aducătorului de cultură, cu barba de piatră lungă de 25 cm, a fost făcută bucăți.

Pe de altă parte, tipul negroid olmec apare ca războinic şi primitiv, deseori reprezentat în dansuri groteşti, cocoşat şi ghemuit, sau sub forma unui cap sferic de piatră pus pe pămînt, atît de mare încît poate cîntări pînă la 25 t. Cine sînt „unchiul Sam" şi tovarăşul său „chip de copil"? Care dintre ei este olmec. Niciunul. Olmec este un nume pe care l-am fabricat noi, pentru că nu ştim cine sînt cei doi.

Olmecii scriau. Aztecii şi mayaşii au învățat de la ei să scrie, chiar dacă au ales pentru scris un tip deosebit de hieroglife, aşa încît un tip de rasă mexicană nu putea să înțeleagă scrisul alteia. E uşor să înveți să scrii, dar nu să inventezi o scriere. Arta este să descoperi că sunetele şi cuvintele pot fi transformate în simboluri care pot fi păstrate. O dată ştiind că aşa ceva e posibil este o treabă simplă să imaginezi semne noi, cuvinte, rime, caractere cuneiforme sau hieroglife. În bazinul mediteranean o cultură a dobîndit invenția scrisului de la alta. Oare au descoperit olmecii de pe țărmul de junglă al golfului

VP MAGAZIN

Mexic, singuri, arta scrisului? De ce trebuie să ne aşteptăm să găsim vreun semn al Lumii Vechi păstrat nealterat în Mexic cînd, de exemplu, egiptenii şi fenicienii, care au avut un contact cultural atît de strîns, au ales cîte o scriere pe care nu o puteau înțelege reciproc? Acelaşi lucru este valabil şi pentru Egipt şi Sumer.

Invenția hîrtiei nu poate fi socotită ca o consecință naturală a inventării scrisului. Totuşi, populația băştinaşă din Mexic a fabricat şi hîrtie adevărată ca să scrie pe ea. Nu din pulpa lemnului, aşa cum facem noi acum, ci folosind aceeaşi rețetă a egiptenilor şi fenicienilor pentru prepararea papirusului. Foloseau trestia, scoarță de hibiscus şi alte plante fibroase pe care le îmblăteau, le înmuiau şi le îndepărtau țesutul celular plutitor înainte de a bate împreună fîşiile ude aşezate în cîteva straturi încrucişate, cu bastoane speciale de lemn. Arta de a produce hîrtie adevărată după această metodă este atît de complicată, încît modernul Institut pentru cercetarea papirusului din Cairo a experimentat-o timp de cîțiva ani, pînă cînd, de curînd, Hassan Ragab a reuşit să reproducă practic fabricarea papirusului antic. Indienii mexicani, pe de altă parte, au învățat la perfecție această artă înainte de venirea spaniolilor şi, în plus, ca şi fenicienii, ei au produs multe cărți. Cărțile lor, pe care spaniolii le-au numit *codex*, nu aveau paginile tăiate ca în Europa, ci împăturite, aşa încît întreaga carte putea fi desfăcută într-o fîşie lungă şi lată ca şi sulurile antice de papirus. Textul era scris în hieroglife şi bogat ilustrat cu desene colorate, ca şi sulurile egiptene de papirus. Printre alte consemnări, cărțile conțin povestea despre oamenii cu barbă cu text şi ilustrații.

În timp ce mii de triburi indiene din nord şi sud au trăit în epoca pietrei pînă cînd au venit europenii, rudele lor din zonele de deşert şi junglă, întinse din Mexic pînă în Peru, au început, ca şi călătorii din bazinul mediteranean, să caute, cu ochiul experimentat al meşterului în metal, mine de unde să obțină aur, argint, aramă şi alamă. Ei au combinat arama şi alama, ca să-şi fabrice unelte de bronz, aşa cum făceau oamenii civilizați antici de pe partea cealaltă a Atlanticului. Toți bijutierii din Mexic pînă în Peru, *via* istmul Panama, lucrau broşe în filigran, ace de păr, inele, clopote de aur şi argint deseori bătute în pietre prețioase, montate cu aceeaşi artă extraordinară ca a celor mai buni maeştri din Lumea Veche. Arta aurăritului a fost cea care, de fapt, le-a determinat soarta tragică, pentru că bogățiile fără sfîrşit în metal prețios, din America Centrală şi Peru, au constituit o atracție mai puternică pentru lacomii *conquistadori* care au venit pe urmele lui Columb, decît obiectele din piatră şi os ale indienilor de pretutindeni din America, oare au fost colectate pentru prima dată de paşnicii etnologi moderni.

Indienii care au început deodată să sape în piatră, să fabrice chirpici, să scoată metal, să facă hîrtie, să descopere cele mai ascunse secrete ale anului calendaristic şi să scrie tradițiile strămoşilor lor – aceşti indieni au descoperit în Mexic şi Peru cum să îmbine două soiuri de bumbac nefolositor pentru a produce un fir artificial atît de lung încît să poată fi țesut, în urma căruia s-a găsit că planta merita să fie cultivată în adevărate plantații. Cînd recolta de bumbac a fost bine dezvoltată, au început să dărăcească şi să toarcă exact ca în Lumea Veche şi cînd firele toarse au fost destul de lungi, şi vopsite în toate felurile de culori rezistente, ei au realizat aceleaşi două tipuri de războaie: orizontal şi vertical care erau folosite şi în bazinul mediteranean în antichitate. Cu ele au țesut tapițerii care au depăşit de multe ori frumusețea împletiturii şi finețea calității a tot ceea ce se obținuse pînă atunci mai bun în lume.

Înainte ca Lumea Veche să descopere olăritul, civilizațiile străvechi din nordul Africii au început să cultive dovleci, pe care îi goleau, uscîndu-le coaja la foc şi-i foloseau ca vase pentru păstrat apa. Dovleacul a fost atît de important şi de cunoscut încît şi astăzi este folosit în acest scop, din Etiopia pînă în Ciad. Nu se ştie prin ce mijloc această

VP MAGAZIN

plantă africană folositoare a căzut în mâinile oamenilor educați, din Mexic şi Peru, unde a fost utilizată exact în acelaşi fel, fiind una dintre cele mai cultivate plante cînd au venit spaniolii. Pare să fie mai mult decît probabil să rechinii sau alte viețuitoare ale mării ar fi dat gata dovleacul dacă ar fi început să plutească singur pe Atlantic, sau acesta ar fi putrezit înainte ca indienii să-l găsească pe malul celălalt şi să-şi dea seama cum poate fi folosit.

Confecționarea unor excelente obiecte de păstrat apa din dovleac, în Africa, n-a fost suficientă pentru cultivatorii de bumbac din America; ei au reuşit şi să copieze arta ceramică din bazinul mediteranean. Cu îndemînare profesională au descoperit lutul potrivit pentru olărit, pe care l-au amestecat cu cantitatea necesară de nisip, l-au modelat, colorat şi ars ca să facă oale. Şi au făcut oale şi căni cu tot felul de toarte, farfurii, vase cu şi fără picioare, oale cu cioc, fluiere şi figurine de ceramică de aceeaşi formă şi deseori cu aceleaşi detalii, ca şi cele folosite de olarii antici în Mesopotamia şi Egipt. Chiar şi produsele unice, ca, de exemplu: vase în formă de animale, cu o gură de băut pe spate, făcut de artişti cu aiutorul a două tipare negative, erau răspîndite pe ambele țărmuri ale Atlanticului. La fel erau şi sigiliile de ceramică, plate sau cilindrice, gravate pentru tipărirea şi decorarea pieselor prin presare sau rulare. Poate cea mai extraordinară asemănare o au cîinii mici de ceramică, ce puteau fi traşi pe rotițe ca jucăriile moderne, şi care au fost găsiți în morminte olmece dinaintea erei noastre, şi de asemenea, în cele din Mesopotamia antică. Aceste lucruri merită să fie menționate în mod deosebit nu numai pentru că unul dintre principalele argumente ale izolaționiştilor – pînă cînd sau descoperit aceşti cîini – era că roata nu fusese cunoscută în America înaintea lui Columb. Şi totuşi a fost cunoscută; dacă nu de alții, cel puțin de aceia care au întemeiat străvechea civilizație mexicană. De ce a fost uitată, înainte de a fi pusă în practică este o altă problemă; poate că solul noroios din junglă şi lipsa cailor sau a catîrilor ne răspund la întrebările unde au găsit incaşii şi triburile maya cîinii domestici sau de unde au fost imitate în desenele cu roți ale olmecilor, în arta locală mai tîrzie, numeroasele creaturi mumificate cu grijă, ce zac alături de stăpînii lor în mormintele preincaise din Peru. Nimeni nu ştie. Popoarele civilizate, din Mexic pînă în Peru au avut cel puțin două rase de cîini domestici de origine necunoscută. Amîndouă se deosebesc de cea eschimosă, cu părul lung şi coada îm bîrligată, pe care ceilalți indieni au adus-o din Siberia; ei nu sînt descendenți ai unor canine americane cunoscute şi sînt surprinzător de asemănători cu cîinii mumifiați din Egiptul antic. Obiceiul şi îndemînarea de a mumifica cîini şi păsări au fost, de asemenea, caracteristice Perului ca şi Egiptului.

Nici o mumie de om sau de animal nu poate fi conservată în climatul de junglă, dar noi ştim că persoanele de vază au fost îmbălsămate de adoratorii soarelui din America antică pentru a dobîndi viața eternă, pentru că sute de mumii îmbălsămate cu grijă sînt păstrate în mormintele de pe țărmul deşertic al Perului. Obiectele găsite în mormintele lor indică rangul înalt pe care l-au avut. În timp ce unele mumii peruviene au părul negru şi drept ca indienii moderni, altele au părul ondulat şi mătăsos, roşu şi chiar blond; trupul lor mare contrastează izbitor cu indienii ce trăiesc în Peru azi, care se numără printre cele mai mici tipuri rasiale din lume. Golite de organele interne, umplute cu bumbac, masate cu preparate speciale, cusute la loc, învelite cu veşminte speciale de mumie şi, în sfîrşit, avînd o mască pe față, mumiile preincase sînt pregătite după acelaşi procedeu tradițional, care este asemănător, în toate amănuntele esențiale, cu cel din Egipt. Înaltul preot-soare ce zace întins printre podoabele lui, sub capacul de piatră de 5 t al sarcofagului aflat în piramida din Palenque, a avut, de asemenea, o mască pe față,

VP MAGAZIN

iar trupul îi fusese înfăşurat într-o pînză roşie, ale cărei fragmente se mai văd încă pe oase. Dar nici o artă a îmbălsămării nu i-a putut salva rămăşiţele pămînteşti în climatul ploios al pădurilor.

Era natural ca un rege-preot mexican să fie înfăşurat în pînză roşie iar sarcofagul să-i fie pictat în roşu pe dinăuntru. Căci roşul era culoarea favorită şi sacră în Mexic şi Peru, ca de altfel şi a fenicienilor. În Peru, expediţii speciale au fost trimise spre nord, de-a lungul ţărmului, pe plute mari de balsa sau în bărci de trestie pentru a culege şi aduce scoici roşii speciale, aşa cum şi fenicienii îşi întemeiaseră coloniile, de-a lungul ţărmului african al Atlanticului, ca să-şi satisfacă dorinţa fanatică de a extrage culoarea roşie din „melcul de purpură”[3].

În Mexic şi în Peru, indienii au început să aibă multe obiceiuri pe care ceilalţi băştinaşi nu le aveau şi unele dintre ele erau pe cît de ciudate, pe atît de uimitoare. Au început să practice circumcizia la băieţii mici, aşa cum era obiceiul religios la evrei şi la alte popoare din vecinătatea lor. Au hotărît ca preoţii-soarelui, care nu aveau bărbi adevărate, să poarte bărbi artificiale ca şi în Egipt. Înainte de a începe anul agricol, aşteptau pînă cînd constelaţia Pleiadelor apărea deasupra orizontului, aşa cum era obiceiul la unele popoare din bazinul mediteranean. Chirurgii din Mexic, şi, în mod deosebit, cei din Peru, au început să facă trepanaţii craniene pacienţilor lor, în parte ca operaţie magică şi în parte pentru a vindeca fracturi. Arta deosebit de dificilă a trepanaţiei era foarte puţin răspîndită în lume cînd spaniolii au ajuns în America, ea existînd exclusiv întro zonă limitată a Mediteranei, din Mesopotamia pînă în Maroc şi, destul de ciudat, la populaţia *guanches* din insulele Canare.

Micile amănunte ale vieţii cotidiene nu erau totuşi prea deosebite în ciuda distanţei ce desparte Mediterana de golful Mexic. Viaţa în familie şi în cadrul comunităţii, de la regele-preot pînă la sclav şi eunuc, urma, în mare, acelaşi model ierarhic; obiectele casnice prezentau doar mici deosebiri. Cultivatorii de pămînt din Mexic şi Peru au început să facă agricultură în terase, cu apeducte, cu irigaţie artificială şi cu îngrăşarea pămîntului cu bălegar, ca în bazinul mediteranean; chiar şi izolaţioniştii au arătat coincidenţe de amănunt remarcabile în tipurile de sapă, coş, secure şi topor, Pescarii, de asemenea, făceau acelaşi fel de năvod, cu plută şi greutăţi, aceleaşi capcane şi foloseau cîrlige cu momeală şi aţă de pescuit pe acelaşi principiu. Negustorii plecau din Peru în căutarea moluştelor roşii, cu bărci de trestie, ca „Ra” a noastră. Muzicienii din ambele zone aveau tobe cu pielea întinsă peste capete, tromboane, trompete cu muştiuc, diferite feluri de flaute, cuprinzînd naiuri, clarinete şi tot felul de clopote. Şi izolaţioniştii au remarcat asemănările din structura şi organizarea armatelor, folosirea corturilor militare de pînză, pe cîmp, obiceiul de a da soldaţilor scuturi cu desene ca să le indice unitatea şi faptul că praştia – necunoscută indienilor ce au venit prin stîmtoarea Behring, dar caracteristică războinicilor din zona mediteraneană – a reapărut ca una dintre armele cele mai importante în zona de cultură preincasă. Difuzioniştii şi izolaţioniştii au accentuat că existau asemănări izbitoare în ceea ce priveşte şorţul şi pelerina bărbaţilor, veşmintele femeieşti prinse în centuri pe după mijloc şi cu ace pe umăr, şi sandalele din piele sau sfoară împletită cu asemănări pronunţate ca model şi manufactură. Podoabe, oglinzi metalice, pensete, piepteni, tatuaje, evantaie, umbrele de soare şi litiere cu scaune pentru persoanele de vază; căpătîie de lemn pentru odihna capului, folosirea aceloraşi feluri de cîntare şi balanţe, diferite jocuri şi zaruri, picioroange şi o serie nesfirşită de asemănări în modele şi desene. De fapt nu este o deosebire aşa de mare

[3] Din genul Purpurea; secretă o substanţă iniţial incoloră care, sub acţiunea luminii solare, se colorează în nuanţe diferite, din care cauză moluscă a fost mult preţuită pe vremuri.

între ceea ce creaseră deja popoarele din Asia Mică şi Egipt şi s-a întins pe insulele mediteraneene, cînd Europa era încă în stadiul de primitivism şi ceea ce au găsit spaniolii cînd au sosit, cu cîteva mii de ani mai tîrziu, în America. Au venit, sub semnul crucii, ca să aducă o nouă religie, din Asia Mică, indienilor de la celălalt capăt al curentului oceanic.

Noi am contemplat şi discutat toate acestea în timp ce curentul continuu al Atlanticului ne-a purtat barca de trestie mai aproape de America tropicală. În definitiv, poate că barca în care stăteam constituia una dintre cele mai remarcabile asemănări. Pupa se afunda tot mai adînc. Acesta era călcîiul lui Ahile al bărcii noastre. Constructorii noştri din Ciad n-au vrut la început să construiască nicidecum prupa. Nu erau obişnuiți s-o facă; pentru că niciodată nu învățaseră cum se construieşte această pupa. Totuşi indienii din Peru ştiau. Arta lor s-a transmis din tată în fiu, din timpurile cînd străvechii olari au desenat pe oalele lor primele bărci de trestie, în formă de semilună, iar lacul Titicaca din America de Sud este acum singurul loc din lume unde bărcile de trestie au vele şi, lucru destul de ciudat, în acea parte a continentului american vela este susținută de acelaşi fel de catarg bipod ca şi în Egiptul antic. De asemenea, lacul Titicaca este singurul loc unde se construiesc şi astăzi bărci de trestie compacte, cu amîndouă capetele ascuțite şi ridicate, cu legături din parîmă dintr-o singură bucată, pornind dintrun bord şi încingînd barca pe la fund, pînă în celălalt bord, întocmai cum artiştii antici pictaseră legăturile pe pereții mormintelor din Egipt. Prietenii noştri din Ciad au strîns multe mănunchiuri înguste cu cîteva legături, folosind numeroase parîme scurte, legate în lanț; şi cu toate că, în cele din urmă, i-am convins să adauge o pupa ridicată în sus, totuşi numai forma exterioară coincidea în totul cu picturile egiptene. Departe de drumurile de caravane, marile civilizații antice nu au pătruns niciodată în Ciad, aşa cum au ajuns cu bărcile, ducînd colonişti de-a lungul țărmului Mediteranei, pînă în Maroc. Acum, pentru prima dată, îmi puneam întrebarea dacă s-ar fi putut întîmpla să fiu indus în eroare de hartă. Mi-am adus constructori pentru barcă din Ciad pentru că în Lumea Veche nu puteau fi găsiți alții mai buni. Dar dacă culturile de pe ambele țărmuri ale Atlanticului au aceeaşi origine? În acest caz, indienii care locuiesc pe lacul Titicaca, cel mai vechi şi mai important centru cultural preincas, au moştenit meseria de constructori de bărci din trestie mai direct decît îndepărtatele triburi buduma din interiorul Africii. Mi-am amintit că izolaționiştii pretindeau că între Marea Mediterană şi Peru există o distantă imposibil de străbătut în antichitate.

M-am lăsat oare şi eu prostit de o idee atît de dogmatică? Am uitat că spaniolul Francisco Pizarro, care n-a avut nici avioane, nici drumuri, nici cale ferată care să-l ducă peste ocean sau prin junglă a călătorit din Marea Mediterană pînă în Peru cu oamenii săi, tot aşa de repede, cum Hernando Cortes a cucerit regiunile înalte din Mexic? O singură generație de spanioli a colonizat întreaga zonă, din Mexic pînă în Peru; aceeaşi generație care l-a văzut pe Columb navigînd de trei ori peste ocean şi înapoi. Teza izolaționistă de bază spune că istoria se repetă. Spaniolii au descoperit mai întîi insulele din golful Mexic, totuşi au amînat colonizarea lor pînă cînd au cucerit Mexicul şi Peru. Noi, şapte oameni din şapte țări, ne aflam la bordul lui „Ra” ca să dovedim cît de asemănători sînt oamenii din nord, din sud, din est sau din vest. Şi totuşi ne-a fost deosebit de greu să înțelegem că aceeaşi asemănare ne împinge înapoi prin timp, în zilele cînd egiptenii antici îşi scriau cîntecele de dragoste, asirienii îşi perfecționau carele de luptă, iar fenicienii puneau bazele scrierii lor şi se străduiau să exploreze bogățiile din vestul Africii cu ajutorul velelor şi greementului.

VP MAGAZIN

După ce a trecut prima săptămînă din luna iulie, un sentiment de nesiguranță mi sa cuibărit în suflet. Speram că nava cu fotograful va pleca la timp, înainte ca ploile torențiale care ne-au însoțit cîteva zile să se transforme într-o adevărată furtună. În zona în care ne aflam tocmai începea anotimpul uraganelor. Toți acceptam situația cu un calm teribil.

La 8 iulie vîntul s-a întețit, iar valurile se ridicau uriaşe ca şi cum dincolo de orizont se dezlănțuise furtuna. Se aruncau peste biata noastră punte şi pentru prima oară au trecut şi peste puntea de comandă, care era fixată pe stîlpi lungi, în spatele cabinei Am avut o noapte grea. Vîntul urla prin întunericul de smoală, apa bubuia, gîlgîia, urla şi şiroia peste tot. Lăzile pe care stăteam au început să se mişte şi să plutească în sus şi-n jos prin cabină, cu noi deasupra. Cei care se aflau în pupa, spre tribord, au trebuit să-şi scoată ce aveau în lăzile de sub ei, deoarece erau pe jumătate pline cu apă. Ei şi-au mutat lucrurile în celelalte lăzi, pe care se dormea, şi unde apa era pe fund, ridicîndu-se şi coborînd cîțiva centimetri, după cum aveau mai multe sau mai puține spărturi. La intervale de cîteva secunde, val după val izbea peretele din pupa al cabinei, care era acum acoperit cu o bucată de velă; pereții de bambus se scuturau şi apa sărată se prelingea prin toate părțile – dacă eram îndeajuns de norocoşi ca să nu vină ca un potop peste capetele noastre. Cei mai mulți dintre noi ne-am obişnuit cu izbiturile ritmice, neîncetate, de deasupra capetelor noastre, în schimb Santiago avea nevoie de somnifere. Din cînd în cînd cîte un tunet mai violent ne făcea să sărim din sacii de dormit; o velă, care se zbătea, s-a întors cu o fluturare bruscă peste catarg şi încă o dată am început bătălia cu uriaşul pe care cu greu îl vedeam deasupra noastră la lumina lămpii, pierzîndu-ne echilibrul şi poticnindu-ne de oalele lui Santiago şi de țesătura rezistentă a straiurilor şi pataraținelor instalate de Carlo. A doua zi de dimineață, la ora şase, săteam pe puntea de comandă ținînd aliura cu vîntul din pupa tribord cu ajutorul unei rame-cîrmă şi cu o alta pe care o manevram continuu, cînd, pe neaşteptate, marea se ridica în jurul meu acoperind totul. Un şuvoi strălucitor de apă s-a strecurat încet ajungîndu-mi pînă la brîu şi, fără prea mult zgomot, acoperişul cabinei situat chiar în fața mea a fost inundat. Cîte va secunde mai tîrziu „Ra” a început să se cutremure atît de violent şi s-a aplecat în vînt atît de mult încît a trebuit să mă agăț de mînerul ramei ca să nu cad peste bord, în apă. Mă aşteptam din clipă în clipă, ca şi catargul bipod să rupă legătura de papirus de sub el în bucăți şi să cadă în mare. Dar „Ra”, vibrând, s-a înclinat foarte mult într-un bord, aşa încît a evacuat apa ambarcată, apoi s-a redresat, deşi nu aşa cum fusese înainte. Piciorul din tribord al catargului se afundase în legătura de papirus ce-l susținea, iar cabina a început să se încline spre tribord. În zilele următoare, cîrmaciul a trebuit să stea cu genunchiul stîng îndoit ca să-şi mențină echilibrul pe puntea de comandă ce se înclina.

Deoarece aveam pupa înclinată în afară, în dimineața următoare, cînd am făcut baie la bord, a trebuit să ne legăm ca să nu fim luați de apă. Valurile se înălțau la prova în ambele borduri ale cabinei. în bordul de sub vînt, la pupa, în fața uşii cabinei, am construit un paravan din coşuri goale şi parîme, pe care l-am acoperit cu vela de rezervă pe care nu o folosisem pînă atunci. Peste tot zăceau peşti zburători morți. Deşi secțiunea pupa afundată acționa ca o frînă puternică, şi cu toate că navigam în zigzag, fără posibilitate de a guverna, vîntul puternic ne-a deplasat în ziua aceea pe o distanță de 63 mile marine, sau 117 km, spre America. Aceasta însemna numai cu 20–30 km mai puțin decît media zilnică parcursă de către bărcile vechi de papirus, după relatarea bibliotecarului Eratostene. Am fost vizitați din nou de păsări tropicale din Brazilia sau Guyana franceză, care se aflau acum spre sud şi sud-vest față de noi. Echipajul era într-

VP MAGAZIN

o stare de spirit excelentă. Norman a stabilit o legătură radio cu Chris din Oslo, care i-a confirmat că încearcă să o ajute pe Yvonne să ne trimită un operator de film la New York. Imediat ce fotoreporterul era gata de plecare, ei sperau că va putea să vină spre noi cu vreo navă din Indiile de Vest.

La 9 iulie am descoperit că apa care trecuse peste acoperişul cabinei pătrunsese şi prin capacul unui butoi conținînd peste 90 kg de carne sărată, care mai tîrziu s-a alterat. Dar în timpul controlului din această dimineață, Georges a venit să ne aducă la cunoştință un lucru mult mai grav. Toate socarele groase care legau sulul de papirus exterior din bordul din vînt, cu restul corpului bărcii, se roseseră complet, aşa încît duşumeaua cabinei se deplasase în toate părțile sub atacurile furioase ale valurilor. Georges era palid şi aproape că-şi pierduse graiul. Dintr-o săritură am fost de cealaltă parte a cabinei împreună cu Abdullah. Aveam în fața ochilor o privelişte pe care nu o voi uita niciodată. Barca era despărțită longitudinal în două. Snopul mare de la tribord, ce susținea unul din picioarele catargului, se bombase uşor în afară față de restul bărcii, pe toată lungimea lui. Se mai ținea prins de „Ra" numai la prova şi la pupa. Ori de cîte ori valurile îl îndepărtau de barcă priveam prin golul născut, drept în adîncurile albastre de sub noi. N-am văzut niciodată Atlanticul atît de limpede şi atît de adînc ca atunci, prin spărtura micii noastre lumi de papirus. Dacă Abdullah ar fi putut să se îngălbenească, ar fi făcut-o. Cu un calm neclintit şi fără vreun tremur în voce a spus rece că acesta era sfîrşitul. Parîmele sau uzat. Lanțul continuu din parîme fusese rupt. Legăturile se vor rupe una cîte una şi într-o oră sau două trestiile de papirus vor fi împrăştiate pe apă în toate direcțiile.

Abdullah, Abdullah capitulase. O clipă, Georges şi cu mine am rămas paralizați, întorcîndu-ne privirea de la ochiul adînc oceanic, ce se deschidea şi se închidea ritmic la picioarele noastre, la vîrful legat în parîme al catargului bipod. Sprijinit şi amarat cu cîte un picior în fiecare bord, catargul era acela care mai ținea îmbinate cele două jumătăți ale bărcii, astfel încît parîmele de la prova şi pupa nu cedaseră în continuare. În acest timp, Norman a apărut brusc lîngă noi, strigînd ca un tigru gata să sară:

— Băieți, să nu renunțăm, spuse el cu vocea gîtuită.

În clipa următoare, toți ne agitam încoace şi-ncolo. Carlo şi Santiago au scos afară colacii de parîmă, au măsurat şi au tăiat lungimi potrivite din socarul cel mai gros pe care îl aveam la bord. Georges a sărit în valuri şi a înotat pe sub „Ra" cu un capăt gros de parîmă. Norman şi cu mine ne-am strecurat peste tot pe barcă examinînd legăturile roase, ca să apreciem cam cît timp mai pot rezista. Tulpini de papirus pluteau pe valuri, izolate sau în mănunchiuri. Abdullah bătea cu un baros în snopul uriaş al lui „Ra" un ac de cusut enorm, un piron de fier subțire, avînd la capăt o ureche suficient de mare pentru a putea trece prin ea o saulă groasă de peste 6 milimetri. Cu acest ac uriaş încercam să reasamblăm barca de hîrtie. Iuri a stat la cîrmă singur ore întregi ca un om pedepsit. Georges a plonjat pe sub barcă încingînd-o de patru ori cu parîma noastră cea mai groasă – arătînd pe punte ca patru cercuri de butoi – în speranța că vom reuşi să strîngem snopii desfăcuți, aşa încît catargul bipod să nu se rupă la vîrf prin destrămarea snopilor de papirus. Apoi a plonjat sub snopul de papirus prin care Abdullah trecuse uriaşul ac de cusut. Sub apă, Georges trebuia să scoată parîma subțire din urechea acului şi s-o reintroducă după ce Abdullah băga acul în alt loc. În felul acesta am astupat oarecum deschizătura fatală, dar am pierdut mult papirus şi ca urmare eram şi mai mult decît înainte înclinați în bordul din vînt. Catargul bipod stătea pieziş, dar „Ra" naviga încă atît de repede încît Georges a trebuit să fie legat cu o parîmă. Am fost încîntați cînd am reuşit să-l tragem pe punte după ultima cusătură, fără să-l fi înțepat

VP MAGAZIN

în cap cu uriaşul ac ascuțit. Carlo s-a scuzat că nu era gata masa: apa se prelingea tot timpul pe coşul de la bucătărie şi stingea focul. Un coş mare de pe „Ra", al cărui conținut nu-l ştiam, a fost observat către apus săltînd pe valuri în urma noastră. Înainte de căderea nopții am verificat sulul de papirus cîrpit, care se întindea aproape pe toată lățimea lui „Ra", în bordul tribord al cabinei. Se agita amenințător în parîmele subțiri pe care le folosisem pentru cusut şi era atît de îmbibat şi subțiat, încît trebuia să intrăm în apă pînă la brîu cînd depăşeam cabina prin acest bord. Apoi s-a lăsat din nou noaptea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost albul ochilor lui Abdullah care era aşezat într-un colț, chiar în deschizătura uşii, clipind deasupra saltelei pe care se ruga, printre scrîşnetul, scîncetul şi gîlgîitul apei. Norman a primit un mesaj radio care ne înştiința că nava pe care Yvonne încerca s-o închirieze putea să ne iasă în întîmpinare în patru sau cinci zile. În ziua de l0 iulie m-am trezit la răsăritul soarelui cu ochii grei. Cele două lăzi pe care dormeam fiecare dintre noi se deplasaseră şi se balansaseră sălbatec toată noaptea. Norman n-a putut să-şi țină echilibrul pe cuferele mişcătoare şi zăcea întins de-a curmezişul, la picioarele noastre. Primul nostru gînd a fost să întărim cele patru parîme pe care le legasem în jurul bărcii cu o zi înainte, aşa încît am încins barca cu o nouă parîmă în dreptul locului ce susținea catargul, ca să evităm împrăştierea trestiilor. Toată ziua am continuat să coasem banca cu sfoara lungă de cusut pe care o trecem în sus şi în jos, de pe punte, pînă la fund.

În ziua aceea Norman a auzit că doi operatori de film erau aşteptați în insula Martinica şi că un mic yaht cu motor, numit *„Shenandoah"*, se îndrepta într-acolo ca să-i ia. Televiziunea italiană anunțase că ne aflam într-o situație deosebit de grea şi că trecusem în barca de cauciuc. Ne-am gîndit cu un umor diabolic la ziua cînd o tăiasem. Nu i-a simțit nimeni lipsa. Nimeni nu s-ar fi suit în pluta de salvare. Aveam mai mult papirus decît ne trebuia ca să plutim. În timp ce valurile se spărgeau peste noi, un strigăt al lui Carlo ne-a anunțat că cele mai bune tigăi ale sale au fost duse peste bord. Georges a apărut cu un obiect roşu ce şiroia, pe care-l pescuise din apa adîncă de la pupa.

„Avem nevoie de ăsta, sau pot să-l arunc peste bord?" Era un stingător mic de incendiu, din zilele cînd fumatul la tribord fusese interzis. Hohote de rîs au însoțit zborul aparatului în apă. Chiar şi Safi, care atîrna de catarg, se uita la stingătorul ce dispărea în adîncuri, arătîndu-şi dinții şi scoțînd nişte sunete ce ne spunea că şi ea apreciase gluma.

La 11 iulie marea a început să devină calmă unduindu-se uşor, dar şi valurile liniştite înaintau mult, pînă la pupa şi pe la travers tribord. În timpul cartului de noapte, pentru prima oară după multe nopți, am văzut cîteva constelații şi Steaua Polară, iar cu „nasometrul" meu am stabilit repede poziția la l5° latitudine nord.

La miezul nopții cîteva valuri mari au trecut peste tribord şi au pătruns prin pereții de bambus ai cabinei atît de puternic încît una dintre lăzile pe care dormea Norman a fost făcută țăndări. Lada fusese golită de mult şi acum pluteau peste tot bucăți rupte, prin apa agitată din cabină. „Ra" a început să scoată o serie de sunete neplăcute în locul în care cususem papirusul şi nimeni n-a auzit strigătele de ajutor ale lui Safi, cînd valiza perforată în care dormea a fost izbită de valul următor în peretele cabinei. Ea a plutit, închisă, printre fragmentele valizei pînă cînd, de necrezut, a reuşit să deschidă capacul şi să iasă afară. Santiago s-a trezit cu ea, stînd udă pe pieptul lui şi zgîriind cu lăbuțele ca să fie lăsată şi ea înăuntrul sacului de dormit.

La 12 iulie au venit din nou păsări dinspre țărm să ne viziteze. Am auzit prin radio că iahtul ce trebuia să ne aştepte va întîrzia, deoarece doi membri ai echipajului au

VP MAGAZIN

părăsit nava cînd aceasta a ajuns în Martinica pentru a-i lua pe cei doi operatori de film. Surpriza zilei a fost epava unei nave care a apărut la orizont şi s-a îndreptat spre noi. La început am crezut că sînt nişte aventurieri pe o navă construită de ei, dar apoi am văzut că era un vas de pescuit vechi, peticit. Pretutindeni atîrna peşte uscat, iar echipajul stătea privind la noi în tăcere, în timp ce *„Noi Young You”* trecu clătinîndu-se, pe lîngă noi, la peste 180 m depărtare. Stăteam în cele două ambarcaţii uitîndu-ne unii la alţi cu milă şi descurajare, făcînd fotografii şi unii şi alţii. Pescarii, indiferenţi, ne-au făcut semne cu mîna cu condescendenţă. Fără îndoială, ei considerau că „Ra” este vreo *jangada* din partea locului sau o plută primitivă de balsa, ieşită în larg să pescuiască pe lîngă ţărmul brazilian şi erau vădit uimiţi să vadă că un astfel de morman de bucăţi de trestie poate fi folosit încă în zilele noastre. Plescăitul apei produs de vasul de pescuit a lovit pupa bărcii noastre, după care acesta a alunecat mai departe lăsîndu-ne singuri cu marea. A început să plouă din nou. Vîntul crescu în intensitate şi, o dată cu el, furia valurilor. Curînd totul era scăldat în apă.

Cînd noaptea începu să se întindă peste cerul umed, şters, acoperit cu nori, am văzut, la orizont, spre est, rostogolindu-se, nori de furtună, ca o turmă de vite negre, furioase, ce veneau tropăind după noi. Ne-am pregătit să înfruntăm furtuna ce sfîşia cerul şi arunca fulgere în rafale din ce în ce mai înspăimîntătoare. Era o anumită limită pînă la care vela putea rezista, dar noi am lăsat-o întinsă. Mai aveam numai cîteva zile şi trebuia să ne grăbim.

„Ra” se scutura în rafalele de vînt. Valurile s-au ridicat. Vela egipteană ne trăgea ca niciodată pînă acum şi din nou am avut impresia că mergem călare pe spatele unui animal sălbatic. Peisajul era de o frumuseţe aspră. Valurile negre deveneau albe, fierbînd în dîre albe de spumă; asupra noastră se năpustea mai multă apă din mare decît din cer. Crestele valurilor erau netezite de vînt şi „Ra” naviga atît de repede, încît torentele de apă care ne depăşeau venind din urmă aveau mai puţină forţă ca de obicei. Dar acelea care se spărgeau asupra noastră, o făceau cu atîta putere, încît era imposibil să aţipim mai mult de cîteva secunde printre izbituri.

Primejdiile pîndeau pretutindeni, dar noi eram bine ancoraţi de peretele cabinei sau de snopul de papirus. Mase grele de apă cădeau cu zgomot asurzitor pe acoperişul împletit, ce se lăsa în jos ca o şa, tot mai aproape de capetele noastre. Santiago a fost tras peste bord, cu parîma în mîini, dar s-a agăţat de un colţ al velei. Din cînd în cînd „Ra” se zbătea atît de violent, încît ne agăţam de straiuri şi atîrnam peste bord ca o contragreutate. Unul dintre coşurile de la bucătărie a fost făcut bucăţi şi Carlo s-a dus cu greu prin apă ca să-l salveze pe celălalt, care plutea între catarge. Antena s-a rupt, aşa că radioul amuţi. Din cînd în cînd răţoiul era luat de ape peste bord, şi pentru că era legat, în haosul de neînchipuit şi-a rupt un picior şi Iuri a trebuit să i-l pună la loc. Safi se afla într-o dispoziţie grozavă în interiorul cabinei. Prin văile uriaşe ale valurilor se zbenguiau cîrduri mari de peşti zburători. Chiar înainte de a se schimba cartul l-am auzit pe Abdullah încercînd să cînte în noapte, pe puntea de comandă. Din spate veni un val uriaş ce căzu pe acoperişul cabinei; apoi a fost rîndul meu de cart. Abdullah stătea în picioare legat de puntea de comandă, cu părul scînteind de apă de mare, la lumina lămpii.

— Cum e vremea, Abdullah? am glumit eu.

— Nu prea rea, răspunse el liniştit.

Furtuna a urlat cu intensitate diferită trei zile nesfîrşite. Era tot mai primejdios să ai vela întinsă, dar noi am reuşit să o stăpînim în primele două zile cînd „Ra” a alergat pe valurile furtunoase. Catargul de la tribord dansa singur printre balansurile sulului de

VP MAGAZIN

papirus pe jumătate desfăcut, care pierduse atîta trestie încît ceea ce mai rămăsese a fost cusut sub apă. Datorită acestui fapt, catargul bipod se apleca şi mai mult în vînt şi asta ne ajuta să trecem mai bine de rafale, chiar dacă bucata de lemn în care era fixat piciorul catargului se afunda tot mai adînc în snopul de papirus, foarte slab legat. Georges şi Abdullah au cusut cît se putea mai bine mănunchiul de sub talpa catargului ce părea că-şi croieşte drum spre fundul bărcii. Catargul se balansa în sus şi-n jos, în papucii de lemn şi numai greutatea lui şi straiurile îl aduceau la loc după fiecare săritură. Din cauza parîmelor care s-au ros şi care au slăbit la tribord, trestiile de papirus de acolo puteau să absoarbă apă în cantități nelimitate şi, în plus, întregul snop a slăbit atît de mult şi a devenit atît de moale, încît nu ştiam cît vom mai putea sau cît va mai trebui să întărim straiurile catargului. Cînd acesta se ducea şuierînd spre spate, toate şirurile paralele de straiuri din ambele părți ale cabinei se slăbeau ca o coardă de arc şi în clipa următoare se întindeau brusc datorită oscilațiilor atît de violente ale catargului, aşa încît numai parîma groasă legată în jurul bărcii ca un parapet, după modelul antic egiptean, făcea ca trestiile să nu se împrăştie. Firele de papirus erau tot aşa de rigide şi de puternice ca după prima zi de stat în apă şi pluteau cînd se îndepărtau de noi. Dar datorită deselor prilejuri de a absorbi apă precum şi grație catargului care îşi arunca toată greutatea peste partea avariată resturile cusute ale snopului de la tribord se scufundau tot mai mult în apă şi duşumeaua de bambus se apleca elastic o dată cu el, fără însă să se rupă.

Am încercat să umplem spațiul gol lăsat de lada pe care dormise Norman şi care s-a rupt, dar de fiecare dată înainte de a termina, un nou val se năpustea prin spărturile bambusului şi strica altă ladă. Lăzile din cabină au fost făcute țăndări una după alta. Cu fiecare ladă ce se spărgea, devenea tot mai greu să le stăpînim pe cele care mai rămăseseră, pentru că era destul loc acum să plutească două cîte două, ca nişte bărcuțe într-un port aglomerat, cu cîte o saltea deasupra. Şosete şi lenjerie dispăreau în curentul pe care-l făceau valurile ce se retrăgeau din cabină şi apăreau în alte locuri. Norman şi Carlo s-au mutat afară, pe coşurile cu provizii, sub marginea acoperişului, în fața cabinei. Lăzile lui Iuri au fost făcute bucăți sub el, înainte de a fi reuşit să le golească de medicamente, ceea ce a creat un infern de sticle sparte, eprubete, cutii cu pilule şi alifii, strivite toate, emanînd un miros de neînchipuit. Devenise primejdios să cazi de pe cutii şi noi am îngrămădit saltelele, sacii de dormit şi tot ce ne prisosea în spațiile goale ca apărătoare împotriva valurilor ce năvăleau prin pereți, ca să putem sta liniştiți pe lăzile ce ne mai rămăseseră. Iuri s-a mutat afară. La centru, acoperişul cabinei se lăsa tot mai jos peste capetele noastre şi lampa de parafină ce dansa întruna a trebuit să fie mutată într-un colț mai sus. Glumele şi hohotele de rîs ale celor trei care se mutaseră afară, în cealaltă parte a peretelui subțire de bambus, dovedeau buna dispoziție a tuturor dinăuntru şi de afară.

Furtuna urla, fulgerele străpungeau cerul, dar tunetele deabia le auzeam din cauza zgomotului înspăimîntător pe care-l făcea apa ce năvălea pe punte la tribord şi gîlgîia în jurul nostru, pînă cînd dispărea prin aceeaşi parte. Cel ce era de cart la pupa avea puțin spațiu şi încercam să ne schimbăm cît puteam de des. Pontilii din tribord ce susțineau puntea de comandă s-au afundat o dată cu sulul de papirus, iar platforma pe care stătea cîrmaciul s-a înclinat ca acoperişul unei case. Nu mai puteam ajunge la mînerul ramei-cîrmă din tribord. Ne-am retras în colțul din babord, unde puntea de comandă era mai înaltă şi am descoperit aici un sistem care era pe cît de ingenios, pe atît de eficace. Cu o parîmă legată de picior şi cu o alta ținută în mînă, manevram în ambele sensuri rama-cîrma din tribord, dar numai cînd nu puteam ține drumul doar cu cîrma de la

VP MAGAZIN

babord. În cîteva secunde am legat toate parîmele ca să nu fim făcuți bucăți. Era foarte important să ținem vela întinsă şi în acest scop am legat cîte o mură din fiecare colț al velei de balustrada comenzii, aşa încît cîrmaciul putea să acționeze cu toată greutatea sa asupra vergii velei, dacă pentru guvernare nu putea face față situației numai cu ramele-cîrmă. Întreaga punte de comandă era acoperită cu parîme, în timp ce pupa afundată acționa ca o cîrmă uriaşă ce nu putea fi stăpînită şi care făcea manevrarea bărcii deosebit de complicată. Dacă ne lăsam în voia furtunii exista pericolul de desprindere din locaşele lor a picioarelor catargului sau de afundare a lor prin snopul de papirus, deoarece pluta noastră îmbibată cu apă nu putea rezista o veşnicie.

La 14 iulie am realizat o legătură radio cu *„Schenandoah”* care naviga spre est, dinspre Barbados. Ne-au spus că furtuna ajunsese şi la ei, iar valurile se spărgeau peste timoneria iahtului, înaltă de peste 6 m. Radiotelegrafistul lor a lansat un apel că se află în pericol şi că s-au gîndit să se întoarcă, pentru că iahtul nu fusese construit să reziste la furtuni mari. Numai gîndul că noi rezistam mai departe, în aceleaşi condiții de vreme, i-a determinat să-şi continue drumul spre est, prin furtună. Căpitanul a ordonat viteza maximă posibilă, de aproximativ opt noduri. Era de trei sau patru ori mai mare decît realiza „Ra”, dar în ghearele furtunii iahtul înainta mult mai încet; în cel mai bun caz putea să ajungă la noi într-o zi sau două, dacă mergeam direct unul spre celălalt. Un radioamator a recepționat un mesaj că o navă comercială s-ar afla la 30 de mile de noi, în cazul în care avem nevoie de ajutor. Dar noi voiam să navigăm spre vest singuri.

La ora 1 dimineața Iuri a strigat că verga velei s-a rupt zgomotos. Toți afară. Dar nici unul n-a putut vedea vreo defecțiune; verga se afla la locul ei, perfect dreaptă şi cu vela bine întinsă. Din acest moment însă guvernarea bărcii a devenit teribil de grea. Schimbîndu-ne pe rînd în serviciul la cîrmă, recunoşteam că niciodată carturile nu fuseseră mai obositoare. Numai la răsăritul soarelui ne-am dat seama ce se întîmplase. Carlo a descoperit că de fapt guverna barca doar cu brațul cîrmei şi nu prin efectul penei. Pana groasă, cu două brațe, se rupsese din nou, ca lovită de un baros uriaş, iar în timpul nopții dispăruse în valuri pentru totdeauna. Acela fusese zgomotul auzit de Iuri cînd strigase că s-a rupt verga. Acum ne speteam guvernînd doar cu brațele ramelor. De fapt „Ra” îşi vedea singură de drum avînd drept cîrmă unică pupa afundată.

La 15 iulie furtuna atinse intensitatea maximă. Vela nu mai putea fi ținută sus, sub tensiune. Printre rafalele ce ne biciuiau atît de puternic, încît o barcă obişnuită s-ar fi scufundat, am coborît-o cu un zgomot ca de tunet. Fulgere sfîşiau cerul şi ploaia cădea ca un potop. După coborîrea velei catargul a rămas numai cu treptele scărilor, legănîndu-se gol ca un schelet, la lumina fulgerelor. Fără velă aveam un sentiment înspăimîntător de neputință şi apatie. Valurile prinseseră parcă mai mult curaj să ne atace, pentru că viteza scăzuse. Şi restul bucătăriei a dispărut în apă. S-a spart un borcan şi la picioarele lui Carlo pluteau resturi cleioase de ouă şi apă de var. Prova şi bordul babord al bărcii erau încă acoperite cu alimente puse în borcane bine protejate cu capace tari. Cîrnați şi şunci atîrnau de acoperişul cabinei şi de treptele catargului. Dar mai rea decît gălbenuşurile de ou sparte a fost sosirea bruscă a unui mare număr de meduze ce pluteau în jurul nostru cu filamentele urzicătoare întinse pretutindeni. Am călcat pe una din ele, dar nu m-a înțepat. În timp ce lucrau în apă pînă la brîu ca să coasă alte parîme în locul celor rupte, Georges şi Abdullah sau trezit cu filamentele usturătoare încolăcite în jurul picioarelor. Amîndoi au fost masați timp îndelungat cu medicamentul natural improvizat de Iuri. Abdullah spunea că nu-l doare deşi avea pe picioare urme rotunde, ca şi cum ar fi fost ars cu țigara; şi ca să demonstreze că un om din Ciad este tare la durere, el şi-a stins mucuri de țigară pe braț.

VP MAGAZIN

Afară, bancheta formată de oalele înşirate de-a lungul peretelui, în partea de la babord a cabinei, era singurul loc unde stăteam în siguranță, fiind mai mult sau mai puțin uscat cînd furtuna atinsese intensitatea sa maximă. Toată pelicula şi tot echipamentul de valoare fuseseră îngrămădite acolo, aşa că abia mai aveam loc şi noi. Rățoiul şi maimuța locuiau acum în coşurile lor, puse unul peste altul deasupra grămezii cu lucrurile noastre. Înăuntru, valurile năvăleau prin pereți, continuîndu-şi prăpădul. Ladă după ladă au fost făcute bucăți. Spre seară, numai Abdullah şi cu mine rămăsesem înăuntru sub acoperiş; ceilalți se mutaseră afară şi dormeau pe coşurile cu provizii, sub catarg şi pe acoperişul cabinei, care se lăsase atît de tare încît abia mai ținea doi-trei oameni. Nu mai rămăseseră întregi decît trei lăzi din cele şaisprezece care alcătuiseră paturile noastre. Două îi aparțineau lui Abdullah şi una mie. Deoarece locurile noastre de dormit se aflau mai departe, spre babord, lăzile rezistaseră mai mult, dar acum le venise şi lor rîndul. Cea de sub picioarele mele fusese făcută bucăți, iar hainele şi cărțile s-au amestecat ca o pastă cu terciul ce plutea în jurul nostru. Am pus un capac de ladă într-o dungă ca să-mi sprijin picioarele şi m-am agățat de acoperiş şi de pereți ca lada de sub mine să nu se rostogolească cînd terciul apos năvălea peste noi. Era grotesc. Abdullah a îngenunchiat pentru ultima oară în deschizătura uşii ca să-şi spună rugăciunea de seară. Apoi s-a băgat în sac, deasupra celor două lăzi, şi a adormit. Gîlgîitul din jurul nostru era diabolic în întuneric. Perna mi-a căzut în vîrtejul de sub noi, care se zbătea din perete în perete nelăsînd să-i scape nimic. Era ca şi cum ne-am fi aflat în stomacul unei balene, unde peretele de bambus era fanonul ce filtra mîncarea, astfel încît numai apa sărată putea să scape. M-am întors după pernă şi am pescuit ceva moale. O mînă. O mînă de cauciuc sau vreo mănuşă plină cu apă din echipamentul chirurgical al lui Iuri. A fost înspăimîntător. M-am ridicat şi am stins lampa de parafină, dar o băltoacă de apă de ploaie strînsă în pînza de cort a acoperişului s-a revărsat peste gîtul meu, în timp ce capacul pe care îmi sprijineam picioarele a alunecat şi a dispărut în apă. M-am tîrît afară ducîndu-mă lîngă ceilalți. Era mai sigur afară în ploaie, în partea de sub vînt. Abdullah a rămas să doarmă singur în casa noastră, cîndva comodă.

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, la 16 iulie am reuşit să restabilim legătura cu „Shenandoah". Am mînuit şi iar am mînuit aparatul, am ascultat şi iar am ascultat, pînă cînd am auzit vocea metalică a operatorului. Căpitanul ne-a cerut să lansăm semnale luminoase după căderea întunericului. Vîntul a încetat. Furtuna s-a îndepărtat către vest şi a ajuns acum la insule. În afară de Simbad rățoiul, care avea un picior rupt, noi ceilalți nu aveam nici o zgîrietură. Norman a căutat rachetele de semnalizare pe care le-am păstrat după ce am tăiat barca de salvare. Erau atît de îmbibate cu apă, încît nu am putut nicicum să aprindem fitilul. Pe o frîntură de etichetă am citit: „A se păstra la loc uscat". I-am cerut căpitanului de pe „Shenandoah" să lanseze ei rachete. Dar nu după mult, căpitanul ne-a răspuns că nici ei nu pot să aprindă rachetele. Nici unul dintre noi nu stabilisem poziția exactă după furtună, dar după cum bănuiam navigam pe drumuri contrarii, de apropiere, la aceeaşi latitudine.

Vocea din radio ne-a cerut să ținem generatorul de mînă în funcțiune, transmițînd semnalul radio tot timpul, ca ei să se poată conduce după el, spre noi. Deşi vîntul încetase şi ploaia torențială făcuse ca valurile să fie mai mici nici una dintre ambarcațiile noastre nu era atît de mare încît să fie vizibilă de la distanță. Am aflat că moto-iahtul avea 80 t în greutate şi 23 m în lungime. În timp ce mînuiam stația de radioemisie am observat că marea s-a acoperit din nou cu bucăți negre ca asfaltul, pe care le mai văzusem şi cu o zi înainte. Ele rămîneau lipite pe papirus în timp ce apa se scurgea printre trestii. Am strîns cîteva mostre ca să le trimitem, împreună cu un raport,

VP MAGAZIN

delegației norvegiene la O.N.U. Am navigat prin acest gunoi în zona ambelor țărmuri ale Atlanticului, ca şi prin mijlocul lui.

În timp ce Norman lucra cu butoane şi căşti, iar noi ceilalți stăteam în jurul lui pălăvrăgind, Carlo ne-a servit o mîncare, rece, delicioasă. I-a părut rău că bucătăria nu mai funcționa tot aşa de bine ca înainte, din cauza că tigăile fuseseră luate de apă pentru că nu mai putea aprinde primusul, care zăcea acum pe fundul Oceanului Atlantic. Dar, dacă ne plăcea şuncă şi icre de peşte egiptean, mai avea încă un cuțit cu care să le pregătească. Nu ne mai drămuia „pîinea mumie", care avea acum un gust mai bun ca oricînd, dacă o ungeam cu unt berber şi miere sau o mîncam cu brînză pipărată de oaie, ținută în ulei. Furtuna cruțase din fericire borcanele cu provizii îngrămădite pe trestiile moi de papirus. Doar lăzile de lemn au fost distruse. Papirusul şi parîmele, borcanele şi burdufurile, coşurile şi bambusul s-au înțeles bine cu furtuna. De fiecare dată lemnul era acela care pierdea bătălia cu valurile.

Tîrziu, în după-amiaza zilei de 16 iulie, vremea a devenit, din nou frumoasă, iar noi am început să privim care încotro, în zare urcați pe cabină sau pe catarg. Iuri punea în funcție stația de radio, în timp ce Norman emitea neîntrerupt la microfon, semnalul nostru, cînd deodată, s-a întîmplat ceva inexplicabil. Norman, care stătea nemişcat în uşa cabinei, învîrtind de butoane cu amîndouă mîinile, privi țintă drept înainte, ciudat şi fără să se uite la vreunul din noi spuse cu voce gîtuită de emoție:
„Vă văd, vă văd; voi nu ne vedeți?"

A fost un moment dramatic pentru toți ceilalți care stăteam în jurul lui fără să scoatem o vorbă, pînă cînd ne-am dat seama că el discuta cu operatorul-radio de pe „Shenandoah". *„Shenandoah!"* Ne-am întors cu toții brusc, Georges stînd pe acoperişul cabinei privind în direcția opusă, iar Carlo legănîndu-se încoace şi-ncolo pe catargul şubred cu aparatul de fotografiat pe burtă.

Iată-l, în sfîrşit! îl vedeam la intervale scurte, ca un bob de nisip pe vîrful crestelor îndepărtate. Pe măsură ce se apropia observam că are un ruliu foarte mare. Tot ce mai rămăsese din „Ra" primea valurile cu un calm stoic. Cum de ne-am întîlnit unii cu alții este încă un miracol pentru noi, dar iată-ne, balansîndu-ne pe rînd, în sus şi-n jos, pe mare în apele Indiilor de Vest. O pasăre mare neagră se rotea deasupra noastră. Au apărut aripioare dorsale de rechin, despicînd apa în jurul lui „Ra". Pesemne că au urmărit iahtul încă de la insule. Se filma şi se fotografia de pe ambele ambarcații dar era cu o zi prea tîrziu. Vela mare a lui „Ra" fusese coborîtă pentru totdeauna; catargul n-ar mai fi putut suporta mai mult de o bucată mică de velă fără să intre în papucul de lemn şubred care-l ținea la tribord.

De pe iaht a fost coborîtă o barcă de cauciuc şi Abdullah a început să bată din palme de încîntare cînd a văzut că cel ce vîslea către noi era un om cu pielea de aceeaşi culoare ca a lui. I-a strigat urări de bun sosit, întîi în limba arabă din Ciad apoi în franceză şi a rămas cu gura căscată, fără să mai poată spune ceva, cînd negrul i-a răspuns în engleză. Africa l-a întîmpinat pe Abdullah în America. O Africă ce devenise americană din cap pînă în picioare.

Primul lucru care trebuia să fie încărcat, în barca ce se legăna, era pelicula cu filmul expediției. Ne-am dus pe rînd ca să-i întîlnim pe oamenii de pe iaht – oameni veseli, deschişi. Cu suprastructura sa înaltă şi cu chila îngustă, plăcuta navă se balansa atît de tare încît noi cei care stătusem opt săptămîni pe „Ra" ne păstram cu greu echilibrul pe puntea de o curățenie imaculată. Ruliul era atît de violent încît Carlo şi Jim de pe iaht, care încercau fiecare să filmeze nava celuilalt, au fost de acord că e mai uşor să filmezi iahtul de pe barca de papirus decît invers.

VP MAGAZIN

Căpitanul şi echipajul erau toți tineri, cei mai mulți dintre ei angajați anume pentru această ocazie şi toți se arătau nerăbdători să ajungem la bordul iahtului şi să plece imediat acasă. Dar cum contractul de angajare nu prevedea acest lucru, noi am continuat să stăm pe „Ra". Ne-au adus cîte patru portocale la fiecare şi o cutie de ciocolată pentru Santiago. Dar echipajul improvizat plecase în căutarea noastră fără să-şi dea seama că proviziile de la bord constau aproape în exclusivitate din bere şi apă minerală, aşa încît căpitanul insista să se întoarcă înainte de a li se termina proviziile. În plus, se apropia o altă furtună. Am împrumutat barca de pe „Shenandoah" şi ne-am reîntors de pe „Ra" cu hălci întregi de şuncă, carne de oaie afumată, cîrnați, borcane cu diferite alimente şi apă pentru ca toți să putem mînca şi bea pe săturate mult timp.

„Shenandoah" a aşteptat. „Ra" plutea cu bordul babord intact, dar bordul tribord pierduse atîta papirus încît nu mai putea susține catargul dublu, înalt de 9 m şi extrem de greu. Ne-am hotărît să-l tăiem. După ce mîndrul catarg a căzut în apă, Norman a ridicat un catarg bipod uşor, din două vîsle lungi de 4,5 m fiecare, legate împreună la capăt şi a pus pe ele o velă improvizată. „Ra" continua să navigheze.

La 17 şi 18 iulie am transportat pe „Shenandoah" încărcătura care ne era de prisos şi am continuat să legăm snopii împreună cît puteam mai bine. În timp ce Carlo s-a îndepărtat cu catargul tăiat, Georges lucra sub „Ra", Iuri se balansa singur în barca iahtului asigurînd un primejdios serviciu între cele două ambarcații, iar noi ceilalți treceam cu greu prin apa de pe punte, cu parîme şi cu toate celelalte lucruri înmuiate în apă. Primprejur se înghesuiau vizitatori veniți din adîncuri. Am început să vedem din ce în ce mai multe aripioare dorsale de rechin despicînd suprafața apei în jurul nostru, ca velele unor iahturi de jucărie. Dacă ne băgăm capul sub apă puteam vedea forme de peşti mari înotînd încet, departe în adîncurile albastre şi limpezi. Echipajul de pe „Shenandoah" a început să vîneze rechini. Au reuşit să tragă la bord un rechin cu aripioara dorsală albă, lung de aproape 2 m, şi un altul, puțin mai mic, iar noi i-am servit cu orez fiert de pe „Ra" şi ficat gustos de rechin. Un rechin albastru, lung de peste 3,5 m, era prea îndemînatic pentru a fi lovit cu harponul şi înota fără încetare în jurul nostru.

În ciuda tuturor ordinelor primite de a ne lua cele mai severe precauții, Georges ne-a înspăimîntat deodată pe toți aruncindu-se înspre marginea afundată a tribordului lui „Ra" cu un rechin mătăhălos pe urmele lui, aproape de picioare. Georges mai avea o muşcătură veche de rechin la picior. I-am interzis să mai înoate atîta timp cît vom fi înconjurați de aceşti mîncători de oameni şi mi-a răspuns că în acest caz va trebui să aşteptăm mult şi bine, pentru că el a numărat între douăzeci şi cinci şi treizeci de rechini ce se învîrteau prin adîncurile albastre. N-avea rost să riscăm vieți omeneşti şi am renunțat să mai coasem legăturile de papirus. Mai bine să lăsăm trestii şi chiar mănunchiuri întregi de papirus să se împrăştie pe urmele noastre.

Ne puteam permite să pierdem întreg bordul tribord, deoarece mijlocul bărcii şi bordul babord erau neatinse şi nu dădeau nici un semn că s-ar rupe. Rapoartele despre vreme primite de „Shenandoah" erau amenințătoare şi căpitanul avea destule motive ca să urgenteze întoarcerea în port. Tot echipajul de pe „Ra" era de acord cu faptul că dacă izbucneşte o furtună ar fi mai în siguranță la bordul epavei noastre. Într-adevăr, barca de papirus nu mai era navigabilă, cu cîrmele rupte şi cu o punte de comandă pe care cu greu puteam să ne punem piciorul, dar snopii care mai rămăseseră pluteau şi continuau să plutească spre vest ca o geamandură uriaşă de salvare pînă a fi împinsă la țărm, „Shenandoah" putea să navigheze, deşi ambele pompe şi unul dintre cele două motoare diesel fuseseră scoase din funcțiune de furtună. Dar atît căpitanul cît şi echipajul

VP MAGAZIN

iahtului erau conştienţi că pe un uragan, chiar de mică intensitate, ar lua apă sau s-ar răsturna, şi atunci întreaga construcţie de metal s-ar duce direct la fund. I-am convocat pe toţi de pe „Ra" la prima „conferinţă" în adevăr serioasă de la tăierea plutei de cauciuc în largul ţărmului african. Le-am explicat că s-ar părea că a sosit timpul să încheiem experimentul. Am navigat la bordul sulului de papirus două luni; mai plutea încă şi, fără a ţine seama de mersul ei în zigzag, am navigat exact 5 000 km – distanţa peste Atlanticul de Nord din Africa pînă în Canada. Aceasta a dovedit că o barcă de papirus poate fi folosită pe mare. Răspunsul îl primisem. N-avea nici un rost să riscăm vieţi omeneşti.

Toţi membrii expediţiei, cu bărbi şi bătuţi de vreme, cu palmele asprite de tras la rame şi la parîme, stăteau ascultînd grav. I-am cerut fiecăruia să spună ce gîndeşte.

„Cred că trebuie să mergem mai departe pe „Ra", spuse Norman. Avem destulă mîncare şi apă. Putem să facem din coşurile de bambus şi din lăzile sparte o platformă pe care să dormim. O să fie destul de solidă şi într-o săptămînă vom ajunge la insule, chiar şi numai cu peticul de velă pe care-l mai avem".

„Sînt de acord cu Norman, spuse Santiago. Dacă renunţăm nimeni nu va crede că bărcile de papirus au putut ajunge vreodată pe continentul american. Unii antropologi vor spune că nu contează lungul drum pe care l-am lăsat în urmă, ci puţinul care ne-a rămas în faţă. Chiar dacă ar fi vorba doar de o singură zi, şi asta ar avea importanţă. Trebuie să străbatem tot drumul, de la un ţărm la altul".

„Santiago, am spus, puţini antropologi, care nu-şi vor da seama că acei oameni care au folosit bărcile de papirus timp de generaţii întregi le manevrau mai bine decît noi, nu vor fi convinşi chiar dacă ne vom continua drumul, în sus, pe Amazon".

„Trebuie să mergem înainte, spuse Georges. Chiar dacă voi renunţaţi, Abdullah şi cu mine mergem. Aşa-i Abdullah?"

Abdullah dădu aprobator din cap.

„Aceasta este o barcă egipteană. Ea reprezintă Egiptul. Trebuie să merg înainte atîta timp cît mai rămîne un snop de papirus care să-mi ţină capul deasupra apei, a încheiat Georges vehement. Carlo aruncă spre mine o privire cercetătoare".

„Dacă crezi că trebuie să mergem mai departe, merg şi eu, spuse Carlo, mîngîindu-şi barba. Voi trebuie să stabiliţi exact situaţia".

Iuri şedea, privind ţintă înainte.

„Sîntem şapte prieteni care am împărţit totul, spuse el în cele din urmă. Sau mergem cu toţii înainte sau ne oprim toţi. Sînt împotriva împărţirii grupului".

Trebuia să iau o hotărîre dureroasă. Toţi ceilalţi voiau să continue drumul. Poate aveau dreptate, dar o furtună puternică l-ar fi măturat uşor pe vreunul de la bord. Nici vorbă. Începusem această experienţă pentru că doream un răspuns. Îl aveam. O barcă de papirus cu pupa stricată, încărcată greşit, manevrată rău de un grup de oameni de uscat neştiutori în ale navigaţiei, într-o epocă în care nici o fiinţă omenească nu ne putea da lecţii sau sfaturi, înfruntase o furtună foarte puternică rămînînd cu oamenii şi animalele în viaţă şi cu toată încărcătura neatinsă, după ce a navigat în zigzag, timp de opt săptămîni, în largul oceanului.

VP MAGAZIN

Dacă făceam un cerc avînd centrul în anticul port fenician Safi, de unde plecasem, şi luam distanța pe care o străbătusem, ca rază, cercul ar fi cuprins Moscova şi punctul cel mai nordic al Norvegiei. Ar tăia Groenlanda prin mijloc, ar traversa Newfoundlandul, Quebecul şi Noua Scoție din America de Nord, ar atinge un colț al Braziliei în America de Sud.

Dacă n-am fi plecat din Safi, ci din Senegal, îndepărtîndu-ne spre vest de țărmul Africii, distanța pe care am parcurs-o ar fi fost suficientă, în linie dreaptă, să trecem drept peste Atlantic şi mai departe, în amonte, pe Amazon, pînă aproape de izvoarele acestuia. Atlanticul are mai puțin de 3.000 km în cel mai îngust punct al său, or noi parcursesem 5.000 km.

Era mai bine să ne oprim la timp. Acum aveam două ambarcații, fiecare cu slăbiciunile ei, care navigau împreună spre vest într-o zonă cunoscută ca leagăn al uraganelor. Nu ne venea să credem că primul uragan din acel an, *Anna*, se născuse chiar în marea din urma noastră, tocmai pe unde trecusem şi se îndrepta cu intensitate tot mai mare spre cele mai nordice insule din grupul Indiilor de Vest. Drumul nostru era spre Barbados, punctul sudic al aceluiaşi grup de insule. De asemenea, nu ne puteam închipui cum avioane de cercetare, din cadrul proiectului american BOMEX (Barbados Oceanographic and Meteorological Experiment), care descoperiseră uraganul încă de la formarea lui, au constatat că straturile superioare ale atmosferei din zona insulelor Barbados erau amestecate cu nisip fin din Sahara. Cu nisip din Sahara plouase şi peste junglele din America Centrală. Şi în fața şi în spatele nostru pluteau, duse de valuri dinspre țărmul african spre plajele Americii Centrale, reziduuri de petrol. Bărcii noastre de papirus îi fusese scris să plutească singură înconjurată doar de elementele naturii în trecerea lor spre regiunile tropicale din fața noastră.

Doar eu puteam să iau hotărîrea.

Va urma ...

ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Keith DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

FOILETON

Traducerea în limba română
Uncris

1

Flight Deck[1]
Nava chineză *Rising Star*
0600 Zone Time (Zulu -10)[2]

Stelele tocmai dispăruseră când Ishi Zhaolong a început rutina de dimineață. A tropăit pe puntea de zbor, îndreptându-se către tuburile lans-torpile de la tribord cu instrucțiunile de mentenanță în mână.

Zona *cargo*, își reaminti singur. Nu *puntea de zbor* – nu pe această navă. Cel puțin nu încă. Dar destul de curând.

Nava de 84.ooo tone și-a petrecut ultimele patru săptămâni pe mare, traversând Oceanul Pacific de la portul-bază Guaydong, până în acest punct aflat la două sute de mile vest de Hawaii. Până în acest moment – cu vremea călduroasă și ploile de după-amiază care erau predictibile – fiecare porțiune de ocean semăna perfect cu următoarea. Totuși, vremea călduroasă era o ușurare. Era destul de greu să fie menținută iluzia de a fi o navă comercială, făcând mentenanța avioanelor ascunse sub masivele panouri metalice, păstrând restul punții

[1] Flight deck – puntea de zbor.

[2] Maniera militară de a preciza ora: 0600 – *'oh six hundred*; Zone Time – ora locală; Zulu – echivalentul militar pentru GMT.

de zbor într-o stare decentă, executând exerciţii de urgenţă ce făceau parte din rutina vieţii pe mare – iar toate acestea în timp ce se pretindea a fi vorba de o navă comercială normală.

Evident, cu toţii aveau mai multă experienţă pe nave comerciale decât pe portavioane. *Rising Star* a fost prima – poate prima dintre multe altele, totuşi prima. Iniţial, masiva navă a fost construită ca unul dintre primele portavioane din Uniunea Sovietică. Lipsa valutei a devenit o problemă, făcându-i pe ruşi avizi de dolari. China a fost în stare să achiziţioneze matahala ruginită la un preţ derizoriu, o nimica toată din veniturile obţinute din traficul cu heroină.

Fără catapulte, cu puţine utilaje pentru reparaţii, şi un sistem de propulsie care funcţiona mai bine la o viteză de zece noduri[3] decât la viteze de luptă, *Rising Star* era dotat cu optzeci de avioane de luptă Harrier[4] VSTOL[5] şi cu sistem de lansare verticală a rachetelor instalat imediat lângă insulă[6], spre pupa. Bateriile de rachete antiaeriene Silkworm şi armamentul de pe avioane completau dotarea pentru luptă.

Şi echipajul. Cea mai mare parte a lui provenea din Navy (Marina Militară) chineză, totuşi experienţa lor era limitată la mici vase de război. Un contingent destul de mare venea din Air Force (aviaţia Militară) contribuind cu experienţa lor în operaţiuni de zbor, şi personal din Army[7] (Armata Terestră) pentru completare. Una peste alta, nu exista nici o Armă din China care să vrea să rămână pe dinafară la prima misiune a acestui Cal Troian.

În special Army. Timp de decenii şi-au dorit o debarcare amfibie în Pearl Harbor. Acum, aveau această şansă.

Ishi a tras deoparte o prelată descoperind un tub de oţel de trei metri lungime şi un metru în diametru. A îngenuncheat lângă el verificându-i circuitul de aer de înaltă presiune. Pe durata acestei prime misiuni, datorită mişcării produse de valuri, au descoperit faptul că conductele instalate au tendinţa să crape la rece, iar pe durata primei părţi a croazierei au pierdut aproape jumătate dintre garnituri. Ishi n-avea nici o speranţă ca aceste conducte să se comporte mai bine în apele calde de lângă Hawaii.

Aerul de înaltă presiune era o componentă esenţială a sistemului de luptă. Era unul dintre cele mai nesofisticate aflate la bord, şi totuşi, s-a dovedit a fi cel mai critic dintre toate. Ishi goli sistemul de aer, apoi scoase o supapă.

Rusia a fost recunoscătoare pentru valuta primită – recunoscătoare, dar nu prea mult. Propriile relaţii cu China au traversat perioade tulburi şi nu avea nici o intenţie ca vecina ei să fie prea bine înarmată. Totuşi China insistase ca portavionul trebuie livrat cu sistemul de armament complet şi operaţional.

A fost făcut un compromis, iar anticele conducte de aer erau doar o parte a lui. Rusia a înlocuit câteva sisteme de luptă vechi, mai puţin eficiente, pe propriile lor nave, în special la cele ce activau în zonele ţintă pentru submarine. Tubul la care lucra acum Ishi era pentru lansarea de la suprafaţă a torpilelor cu ajutorul aerului comprimat, şi fiind ghidate iniţial de

---

[3] Nod – unitate de măsură a vitezei – 1 nod = 1.852m/oră.

[4] Harrier — Hawker Siddeley Harrier (colocvial numit *Harrier Jump Jet*) – primul avion operațional cu decolare/aterizare pe verticală, aflat în dotarea Marii Britanii și SUA. Avea rol de avion de recunoaștere și luptă (sprijin apropiat). Chinezii nu au avut niciodată în dotare Harrier. Ceva mai departe în text, autorul va scrie că doar seamănă cu acesta.

[5] VSTOL — vertical and/or short take-off and landing – cu decolare/aterizare pe verticală.

[6] Insulă – suprastructura unui portavion este concentrată la tribordul punții de zbor, într-o zonă relativ mică, numită *insulă*.

[7] Autorul folosește terminologia americană pentru a desemna forțele armate chineze:

- Armata de Eliberare a Poporului (中国人民解放军 – Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn)

- Navy (中国人民解放军海军 Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn Haijūn),

- Air Force (中国人民解放军空军 Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn Kōngjūn),

- Army (中国人民解放军 Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn).

un sistem sonar nu foarte grozav, dar relativ de încredere. ASW[8] a constituit pentru Rusia o preocupare deosebită, odată ce deţinea cea mai mare flotă de submarine diesel şi nucleare din lume.

Degetele agere ale lui Ishi pipăiră marginea conexiunii dintre furtunul de cauciuc şi tubul de lansare. Părea solid, sigur, fără semne de coroziune sau scurgeri. Se urcă pe tubul de lansare şi deschise valva de aer. Putea auzi şuieratul aerului ce intra în tub, dar nici o scăpare pe la garnituri.

Satisfăcut, a închis aerul comprimat şi-şi scoase carnetul cu rapoartele de mentenanţă din buzunarul de la piept. Notă data, ora, apoi bifă rubrica ce indica funcţionarea optimă a sistemului. Şi-a mâzgălit rapid iniţialele pe linia punctată, apoi a închis cu grijă carnetul şi l-a pus înapoi în buzunar.

Submarine. Simţi un fior rece la acest gând. Submarinele americane erau deosebit de greu de detectat şi urmărit, după cum îi spuseseră mai mulţi dintre tehnicienii cu vechime. Ce anume le făcea ţinte atât de dificile, nu ştia, dar îi repetaseră de nenumărate ori că haite de submarine patrulau în perimetrul exterior al celor mai mari insule din lanţul Hawaii. Ei aveau doar o şansă, una singură, de a-şi lansa arma în apă şi de a o direcţiona spre ţintă înainte ca ei înşişi să ajungă sub atacul devastator al submarinelor americane. O singură şansă.

Păi, după cum se gândea Ishi, o şansă era destul. Se ridică, lipindu-se de tubul lans-torpile. Spera că atunci când va sosi vremea, acesta va ucide multe submarine americane. El va sta acolo, încărcându-l cu torpile cât de repede va putea. Şi în ciuda vorbelor prevenitoare ale celorlalţi, el era destul de sigur ca submarinele americane nu erau chiar atât de invulnerabile la zece kilograme de explozibil detonat lângă carenă.

Putea vedea celelalte nave comerciale chineze abia vizibile la orizont. În timp ce nava sa era dotată cu *jump jet*-uri, celelalte aveau roluri diferite. De exemplu, una dintre ele se presupunea că transportă gaze lichefiate sau petrol. Dar, de fapt, avea o serie de lansatoare pe verticală a rachetelor montate în punte. Cea mai mare parte din restul navei era încărcată cu nisip pentru a o face să se scufunde mai mult în apă, ca şi cum ar fi încărcată cu marfă.

Şi mai departe spre sud, o a treia navă ce părea a fi de tip *roll-on roll-off/RO-RO*[9], de fapt transporta două divizii de trupe chineze. Deghizarea era elegantă şi dura doar câteva minute ca să fie înlăturată. Pe dinafară, la prima vedere, părea a fi doar o navă comercială.

— Avionul meu – e pregătit?

Tonul rece îi spuse imediat lui Ishi cine era vorbitorul.

Commander[10] Chan Li se apropiase pe nesimţite, fără ca Ishi să-l audă. Ishi se întoarse terorizat.

Commander-ul era un om înalt, zvelt cu musculatura bine evidenţiată sub costumul de zbor subţire, verde. De obicei, arăta ca şi cum cineva tocmai a comis un păcat amarnic care-l obliga pe el, din păcate, să fie cel care trebuie să ia personal măsuri pentru pedepsirea nelegiuitului. Tocmai acest zel era cel care-l neliniştea pe Ishi, faptul că o dacă o pedeapsă severă, chiar brutală era necesară, Chan se va bucura foarte mult. Tremura numai la gândul de a-i da motiv lui Chan să-l dojenească.

Dacă viaţa ar fi fost dreaptă, Chan nu ar fi trebuit nicicând săi adreseze această întrebare lui Ishi. Torpilele, sonarul, acestea erau competenţele şi responsabilitatea lui Ishi. Ştia câte ceva despre avioane, ca oricare altul de pe navă, mai mult după ureche, din conversaţiile purtate în dormitoare cu cei ce lucrau la ele. Iar ceea ce auzise nu era cu totul încurajator.

---

[8] ASW — Anti-submarine warfare – activitate în războiul naval care utilizează nave de suprafață, avioane, elicoptere, submarine pentru a detecta, urmări, avaria și distruge submarinele inamice.

[9] Roll-on/roll-off, RORO – nave destinate să transporte marfă pe roți (automobile, camioane, vagoane), care poate fi încărcată/descărcată pe propriile roți.

[10] Commander – autorul folosește echivalentul american al gradelor militare din Navy. De fapt, este vorba de 海军中校 *Hai Jun Zhong Xiao* (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel.*

Dar Chan se aştepta să primească un răspuns. Cerându-l, chiar. Pentru *commander*, subofiţerii erau piese interşanjabile la bordul navei, fiecare având ca singur scop să-i facă lui Chan viaţa uşoară, îndeplinindu-i aşteptările. În afara acestui fapt, Ishi nu exista pentru Chan.

Atâta aroganţă. Atâta putere. Piloţii americani erau oare la fel? se întreba Ishi. Cerând de la subofiţerii lor mai mult decât era de aşteptat, abia făcând câte ceva în timp ce subordonaţii roboteau ca nişte sclavi ore nenumărate şi cu mâncare insuficientă?

Trebuie să fie, concluzionă Ishi. Era ceva în zborul pe avioane de luptă care inocula aerul de superioritate în orice om. Poate că era consecinţa naturală a părăsirii pământului, a planării într-un regat în care omul nu a fost destinat să pătrundă. Zborul crea monştri brutali, din câte îşi dăduse seama Ishi, şi până acum a făcut tot ce a putut ca să se ferească din cale piloţilor.

— Da, domnule[11]. Totul este pregătit, răspunse Ishi, conştient că orice alt răspuns ar fi urmat de alte întrebări. Habar nu avea ce status avea avionul lui Chan, dar era gata să parieze că prietenii săi marinari erau prea înspăimântaţi ca să lase ceva neverificat. Totul este gata.

Chan îl privi pentru un moment, iar Ishi simţi un fior de spaimă. În mod sigur omul pricepuse subterfugiul şi ştia că Ishi îl fenta.

— Foarte bine, spuse, în sfârşit, Chan. Te voi face pe tine responsabil dacă nu e gata.

Chan îl studie îndelung, ca pentru a-i memoriza figura, iar Ishi simţi cu adevărat teroarea. Dacă nu era totul gata, Chan îl va vâna efectiv pe toată nava şi-l va face să plătească pentru isprava sa.

USS[12] *Centurion*
0605 Zone Time (Zulu -10)

Sonar Technician Second Class[13] Renny Jacobs privi în sus la ceasul digital pentru a patra oară în tot atâtea minute. Arome ispititoare pluteau prin navă venind dinspre bucătărie, şi cu fiecare adiere de aer dinspre sistemul de ventilaţie, stomacul protesta din nou. Era noaptea *surf 'n turf*[14], iar pe o punte aflată mai jos şi mai spre pupa cu vreo douăzeci de metri, bucătarii frigeau fileuri de carne şi scoteau din mari vase cu aburi homari proaspeţi. Imediat ce fiecare îşi va primi porţia, vor dispare ca luaţi de vânt. Iar dacă schimbul nu-l va înlocui cât mai repede, Renny va rămâne cu buza umflată.

Şi unde dracu' era Otter Pencehaven? Şi de ce dracu' nu putea veni niciodată la timp ca să-şi preia schimbul?

Nu că Renny s-ar fi aşteptat ca Otter să renunţe la haleală – ce dracu', nimeni nu face aşa ceva. Nu, obiceiurile erau bine stabilite. Era de presupus că Otter se va duce din timp la masă ca să fie primul când începe servirea. Ia-ţi haleala, mănâncă liniştit, apoi mişcă-ţi fizicu'n

---

[11] Autorul foloseşte stilul militar american de confirmare: *Yes, sir*. În Armata de Eliberare a Poporului se foloseşte formula: 是的，先生。 [*shì de, xiān shēng*]

[12] USS - United States Ship – Navă (militară) a Statelor Unite. Prefix la numele navelor militare americane (inclusiv submarine).

[13] E de discutat stilul militar american de mixare grad/funcţie/calificare, mai ales când nu are echivalent în Armata & Marina Militară Română. Ceva mai departe în text, i se atribuie gradul de *Petty Officer* (*Second Class*) – cod NATO OR-5; echivalent *sergent*.

[14] surf 'n turf – fel de mâncare favorit în bucătăria americană care combină fructele de mare cu friptura. *„Surf"* se referă la homar, creveţi, scoici care pot fi fierte, făcute pe grătar sau prăjite cu pesmet. *„Turf"* se referă la o friptură de muşchi de vită la grătar.

Camera de Control să-ți preiei schimbul, ca să poată mânca și ceilalți. Nu era posibil ca aceștia să părăsească sonarul mai înainte și să meargă toți, deodată, să înfulece.

Sigur, se aflau chiar lângă coastele Hawaii și abia terminaseră REFTRA – exercițiu de antrenament – care era ultima etapă înainte de a pleca în deplasare în larg. Au fost patru zile lungi de exerciții, urgențe, ținte simulate și manevre evazive, cu rezistența echipajului împinsă la extrem de sunetul repetat și iar repetat al alarmei generale. REFTRA a fost întotdeauna mult mai intens decât orice misiune de rutină în larg.

Skipper[15]-ul încă nu spusese nimic, dar Renny știa că au trecut examenul, și încă cu brio, doar uitându-se la inspectori. Aceștia au fost impresionați, o puteai vedea în ochii lor. Desigur, s-au legat și de niște mici rahaturi – trebuiau să o facă, nu-i așa? Dar asta nu însemna prea mult. În ceea ce privește chestiunile importante, echipajul sub[16]-ului i-a dat gata pe inspectori.

Nu că asta ar fi contat prea mult atunci când te afli pe punctul de a muri de foame.

Auzi pași ușori pe culoar și se întoarse să vadă. Fața plăcută, radioasă a lui Otter apăru, urmată imediat de restul siluetei sale costelive. O vagă urmă de unt topit se zărea la colțul gurii.

— Mișto haleală, spuse el cu voioșie. Se lăsă să alunece în scaunul fixat în podea lângă cel al lui Renny. Niște homari prima-ntâi.

— Eu de unde să știu, afurisitule.

Renny era gata să înceapă iar o admonestare cu privire la preluarea schimbului la timp, dar se răzgândi. Era timpul de masă, și chiar acum se servea singurul fel pe care-l dorea Renny.

— Am predat, ai preluat, continuă cu tradiționala formulă marinărească prescurtată la schimbarea turei de serviciu.

Otter făcu o mișcare aprobatoare din cap și-și puse căștile la urechi.

— Ceva deosebit?

Renny marcă contacte de nave comerciale ce traversau ecranul acustic, arătându-i lui Otter ultima lor poziție.

— Nimic important, concluzionă Renny, apoi își scoase căștile pregătindu-se să plece. Cu o excepție.

— Ce anume?

Renny făcu o scurtă pauză, parcă ordonându-și gândurile.

— Un zgomot ciudat, cam ca cel făcut de deschiderea tuburilor lans-torpile. Aer comprimat, presupun. Niște bule de aer, apoi nimic.

Otter dădu din umeri.

— Probabil că gagii ăia de la suprafață ventilau ceva.

— Așa am zis și eu. Dar mă așteptam să se repete. Știi cum sunt cei de pe navele comerciale – se mișcă ciclic. Renny arătă cu degetul spre semnătura acustică. Turbină, nu diesel. N-am putut-o corela cu nici un trafic comercial cunoscut.

— Ceea ce înseamnă chiar un șuierat, trase concluzia Otter.

— Mda. Renny parcă auzea homarul și friptura chemându-l. Probabil că despre asta a fost vorba. Vreun marinar care s-a mișcat aiurea, ca și tine.

Puntea de zbor
USS *Jefferson*
0610 ora locală (Zulu -10)

---

[15] Skipper – căpitanul unui nave/echipaj, echipe, etc. O persoană aflată în poziția de conducere.

[16] Sub – submarin.

Lieutenant Commander[17] James „Bam-Bam[18]" Flint se întinse în scaun, oftând. TAO[19] era tipul clasic al băiatului de la țară, masiv, blond, care stătea ore întregi în scaun holbându-se la ecran, așteptând să se întâmple ceva rău. Petrecuse multe ceasuri dorindu-și un cablu mai lung pentru căști, sau măcar niște boxe care să-i permită să stea în picioare, să se miște ca să elimine crampele musculare ce apăreau când stătea prea mult timp nemișcat.

Nici azi nu era vreo excepție, o zi relativ liniștită, în ciuda antrenamentelor intensive planificate. *Squadron*[20]-ul de S-3B Viking[21] tocmai terminaseră o torpilare simulată împotriva unui sub adversar – rol jucat de USS *Centurion*, navă reprezentativă pentru o nouă clasă de submarine de atac. *Centurion* a fost în postură de învingător, până când amiralul i-a ordonat să mărească zgomotul propriu emis pentru a da și Viking-ilor o șansă în luptă.

Bam-Bam verifică programul exercițiilor de antrenament prevăzute pentru perioada turei sale. Nimic important, nici măcar ceva interesant. Singura chestie mai deosebită era echipa SEAL[22] debarcată în munții din Hawaii, în cadrul unui exercițiu comun cu forțele speciale aparținând altor servicii militare. În principiu, portavionul era pregătit să asigure suport acestei echipe, dar până în prezent, SEAL au preferat să-și vadă singuri de treaba lor.

După ce ultimul S-3B Viking a aterizat pe punte, *Admiral*[23] Everett „Batman"[24] Wayne se lăsă pe spate în scaun și oftă. Bam-Bam – pilot de Hornet – se întoarse spre el cu o expresie întrebătoare.

— *Sir*?[25]

Batman făcu o mișcare cu mâna.

— Nimic. Mă gândeam doar.

Își îndreptă spatele.

— Până în prezent au făcut o treabă bună. Am să fiu în *Flag Mess*[26]. Dă-mi de știre dacă se-ntâmplă ceva interesant.

— Am înțeles, *Admiral*.

Bam-Bam se întoarse cu fața la monitor. Ultimul S-3B era marcat ca „prieten" de un simbol pe marele monitor albastru ce domina peretele dinspre babord.

— Ce-o fi înțelegând prin „interesant"? întrebă ofițerul aflat în dreapta lui Bam-Bam.

— Depinde de cine-i amiralul, răspunse pilotul. Pentru unii dintre ei, e vorba de tot ce n-a fost prevăzut în planul de zbor, până la ultima secundă. Micromanagementul...

— Ca pe *Vincennes*..., spuse ofițerul de veghe.

— Exact. Dar pentru *Admiral* Wayne, e nițel diferit. Consideră că dacă ai trecut testele de TAO și examenul oral, însemnă că ai destulă pricepere ca să apreciezi situația. Depinde de unde te afli, de ce se-ntâmplă în lume, dacă ne aflăm în mijlocul unei situații potențial explozive sau dacă navigăm în largul coastelor Hawaii în timpul REFTRA.

---

[17] Lieutenant Commander – grad militar în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

[18] Bam-Bam – pornind de la numele de familie (Flint), porecla face referire la un personaj din serialul de desene animate *Familia Flintstone*. Poreclele (*noms de guerre*) sunt o practică larg răspândită în rândul militarilor, fiind practic oficializate la piloți (cod de identificare).

[19] TAO — tactical action officer – ofițerul responsabil cu acțiunile tactice de luptă.

[20] Squadron – unitate ce cuprinde un număr de avioane, de obicei 12-24 de același tip, divizate în trei-patru *flights*, în funcție de tipul avioanelor și de apartenență (Navy, Air Force, Army).

[21] Lockheed S-3 Viking – avion bimotor, patru locuri, utilizat de US Navy pentru detectarea submarinelor, realimentare aeriană, bruiaj electronic.

[22] SEAL – **SE**a-**A**ir-**L**and – trupe de elită (commando) ale US Navy; acronimul subliniază mediul în care acționează aceste forțe speciale (pe mare-în aer-la sol).

[23] Admiral – gradul de *Admiral* din US Navy are cinci trepte; în acest caz este vorba de cel mai mic nivel, *Rear Admiral* (*lower half*) cu o stea (cod NATO OF-6).

[24] Batman – referire la celebrul personaj de benzi desenate și film; un tip formidabil.

[25] Sir – formulă de respect utilizată de un grad inferior când se adresează unui grad superior.

[26] Flag Mess – sala de mese, cantina, popota ofițerilor superiori.

— Deci cum ai să ştii când e cazul să-l chemi? întrebă ofiţerul. Unele motive sunt clare, cred. Pierzi un avion, ai o coliziune pe mare, careva deschide focul asupra ta – asta e clar. Dar cum poţi decide pentru alte cauze?

Mişcarea de pe monitor captă atenţia lui Bam-Bam, care, brusc, nu a mai fost interesat de o discuţie teoretică cu tânărul ofiţer. Adrenalina se revărsă în muşchi eliminând orice urmă de disconfort.

Ofiţerul de veghe, sesizând faptul că TAO nu-i mai acordă atenţie, se întoarse şi el spre monitor, întrebând:

— Ce-i?

La prima vedere, juniorul nu văzu nici un motiv pentru preocuparea lui Bam-bam faţă de ecranul tactic. Viking se îndepărta zburând direct către ultima poziţie cunoscută a submarinului. Boxele de deasupra capului redau conversaţia dintre avion şi operatorul specialist din modulul USW[27] aflat în compartimentul vecin, o mică secţiune a CDC – centrul de conducere a luptelor – de pe portavion. Deşi în mod normal echipa DESRON[28] conducea acţiunile distrugătoarelor, acest exerciţiu era menit să flexibilizeze structura alternativă de comandă în cadrul grupului de bătălie. Modulul USW de pe portavion a simulat pierderea DESRON şi şi-a asumat întreaga coordonare şi răspundere a responsabilităţilor.

Nu departe spre est, două F-14D patrulau, aşteptându-şi rândul să alimenteze la *tanker*[29]. Un F-18 Hornet lua o „duşcă" de vreo mie de litri de combustibil de la KS-3[30], înainte de a face prima angajare pe panta de aterizare pe punte. *Wingman*[31]-ul său degajase deja de lângă *tanker* şi zbura către zona cu formaţia de aşteptare la aterizare.

— Ce-i? întrebă din nou ofiţerul de veghe, tulburat.

În loc să-i răspundă, Bam-Bam mută cursorul de pe monitor şi-l opri scurt pe un simbol ce reprezenta o navă comercială chineză. Făcu *click*-dreapta pe mouse, şi o mică fereastră cu informaţii despre navă apăru atât pe marele ecran cât şi pe cel mic din stânga sa.

— Asta e cam ciudat, murmură Bam-Bam.

Mâna îi zvâcni şi s-a aşezat pe telefonul alb aflat pe consolă, între TAO şi ofiţerul de veghe.

— Nu-mi place absolut deloc.

Ofiţerul de veghe se lăsă pe spate în scaun şi-şi răsuci capul pentru a putea vedea ecranul celuilalt. Cursul, viteza, ultima identificare vizuală, destinaţia finală, portul de origine, toate erau afişate în mod ordonat. Nava comercială fusese survolată zilnic atât de avioanele P-3C de la bazele terestre cât şi de avioanele portavionului, după un program riguros, iar fotografiile erau disponibile în centrul de informaţii – CVIC – arătând fiecare detaliu al suprastructurii navei.

— Face cincisprezece noduri – ba nu, optsprezece noduri, spuse Bam-Bam privind vectorul viteză ce creştea lent. De fiecare dată când am fost cu ochii pe ea, făcea zece noduri.

— Se apropie *liberarea*, sugeră ofiţerul de veghe, referindu-se la clasica manevră din Navy de a mări numărul de rotaţii pe minut al elicelor peste valoarea ordonată, când nava se apropie de portul de destinaţie. Se grăbesc să ancoreze şi să descarce încărcătura, probabil.

— Poate că da. Poate că nu. Fir'ar..., făcu Bam-Bam şi strânse degetele pe receptorul telefonic. Continuă să înjure încet în timp ce forma numărul de la *Flag Mess*. Vocea i se poticni brusc.

— *Admiral*, aici TAO. Am nava *Rising Sun* la douăzeci de noduri pe direcţia Pearl Harbor… şi virează *în vânt* chiar acum, *sir*.

Bam-Bam ascultă un moment, apoi dădu din cap şi spuse:

---

[27] USW – se ocupă de coordonare tuturor măsurilor de luptă anti-submarine.

[28] DESRON — Destroyer Squadron Commodore – comanda grupul de distrugătoare.

[29] Tanker – avionul cisternă.

[30] KS-3 – tip de avion cisternă.

[31] Wingman — coechipier în formaţia de zbor.

— *Aye-aye*[32], *Admiral.*

Puse receptorul la loc şi ordonă:

— Ridică în aer încă două S-3. ACUM! Harpoon[33]. Spune-i lui *handler*[34] şi lui *Air Boss*[35] că amiralul vrea executarea în timp record.

Întrebările se îmbulzeau în mintea ofiţerului de veghe, dar era prea ocupat cu executarea ordinelor date de TAO, ca să-l mai întrebe ceva. La câteva secunde după telefon, 1MC[36] au prins viaţă.

— *Flight quarters, flight quarters*[37]. Lansare S-3 din *Alert-30*[38].

Ofiţerul de veghe putea auzi tropăitul a nenumărate picioare alergând pe pasajele de trecere, zgomotele de deasupra capului, pe măsură ce echipajele intrau în acţiune.

În sfârşit, după un ultim telefon către *handler* care-l asigură că cele două Viking era pregătite, ofiţerul de veghe se întoarse către Bam-bam şi-l văzu pe *Admiral* Wayne stând chiar în spatele său. Amândoi se uitau cu furie crescândă către monitorul tactic. TAO se adresă ofiţerului de veghe.

— *General Quarters*[39].

Obiceiul de a asculta şi executa ordinele era prea adânc înrădăcinat pentru ca ofiţerul de veghe să mai pună măcar o întrebare. Mâna i se apropie de maneta de alarmă şi o acţionă încă înainte ca TAO să termine cuvintele.

— Acolo, spuse *Admiral* Wayne, pe un ton furios. Cristoase, sper că nu ne-am trezit prea târziu.

Atunci văzu şi ofiţerul de veghe. Simţi cum se albeşte la faţă când înţelese ce se întâmplă.

— Sfinte Dumnezeule! spuse, mai mult pe un ton de rugăciune decât de sudalmă.

Nava comercială avea acum douăzeci şi cinci de noduri, dar adevăratele detalii terifiante nu apăreau pe monitorul tactic. În schimb, erau prezente pe micul ecran TV montat sus, în colţul din dreapta al încăperii. Tv-ul era folosit pentru o multitudine de scopuri, dar acum retransmitea imaginile luate de aparatura foto montată pe Viking-ul aflat în aer.

— Nemernicii, spuse Admiral Wayne. Faţa sa era o mască de furie rece. De data asta vor primi o lecţie.

Vechitura aia de navă comercială părea prinsă în centrul unei tornade. Panouri metalice se desprindeau de pe suprastructura sa, descriau traiectorii greoaie prin aerul tropical înainte de a lovi cu zgomot suprafaţa valurilor, stârnind coloane de apă şi spumă albă. Masivul transportor de containere continua să navigheze neabătut împotriva vântului, deşi părea să piardă pe rând toate elementele structurii sale. Macarale şi scripeţi alunecau uşor peste bordurile laterale şi se scufundau, iar mari porţiuni de punte se „descuamau" spre înapoi, lăsând la vedere elevatoarele. Vechile şine care serveau drept cale de rulare pentru transportul containerelor coborau în punte, iar o suprafaţă din material antiderapant îi lua locul.

---

[32] Aye-aye – răspuns tipic în marina americană și engleză. Conține o triplă confirmare: *Am auzit ordinul, L-am înțeles, Îl execut imediat.*

[33] Harpoon – tip de rachetă anti-navă, cu rază lungă de acțiune.

[34] Handler – responsabilul cu mișcarea avioanelor la bordul unui portavion: hangar, puntea de zbor, decolare/aterizare. Uzual i se spune (amical în argou) *Mangler – neîndemânatecul care creează harababură.*

[35] Air officer (uzual numit Air Boss) – ofițerul responsabil împreună cu asistentul său (Mini Boss) de toate aspectele ce includ avioanele de pe navă și din zona de 5 mile din jurul acesteia.

[36] 1MC – sistemul audio principal de pe nave. Asigură transmiterea generală a informațiilor și ordinelor către întreg echipajul, și este suficient de puternic pentru a putea fi auzit de către oricine, indiferent zgomotele din mediu.

[37] Flight quarters – locurile desemnate personalului ce dețin poziții cheie în desfășurarea operațiunilor de zbor.

[38] Alert-30 – avioane aflat în status „alarmă" cu decolare în maxim 30 minute.

[39] General Quarters / Battle Stations – *Alarmă*! — anunț făcut la bordul navelor de război prin care se ordonă prezentarea tuturor membrilor echipajului la posturi și pregătirea navei pentru luptă.

— Alea sunt Harrier, spuse amiralul cu un aer surprins. Nu chiar – dar ceva ce seamănă cu ele. Luă căştile circuitului *Navy Red* — echivalent al *telefonului roșu* – de lângă el. Doamne Dumnezeule, aşa ceva nu e posibil.

— Un Cal Troian, spuse ofiţerul de veghe, uimit. E imposibil.

— Nu numai că este posibil, dar se întâmplă chiar în clipa asta, şuieră Bam-Bam. Aşa că bagă-ţi minţile-n cap şi ridică-mi câteva avioane în aer. Am nevoie de Tomcat[40] şi Viking încărcate cu Harpoon, torpile, cu orice avem în stare să distrugă un portavion. Spune-le celor din modulul USW să activeze *Gertrude*[41] şi să dirijeze submarinul la atac.

Bam-Bam deja transmitea informaţii către *Admiral* Wayne în timp ce acesta vorbea cu ofiţerul de serviciu de la Comandamentul Flotei din Pacific.

Ofiţerul de veghe îl avea pe *Air Boss* în receptorul de la urechea dreaptă, pe *handler* în cel de la urechea stângă, şi un avion vuind chiar peste compartimentul tactic. Acum a luat prima lui decizie: a ordonat Hornet-ului să înceteze alimentarea cu combustibil şi l-a trimis să facă un *bingo*[42] la Hickum[43] împreună cu Tomcat-urile. Ţinând seama de numărul mare de avioane pe care se pregăteau să le lanseze, n-ar fi avut timp să se ocupe de aterizarea unui *winchester*[44]. *Tanker*-ul a raportat că mai are destul combustibil pentru a mai rămâne în aer încă un tur şi poate alimenta cel puţin primul val de avioane de luptă.

Pe când supravegheau, un nor de praf şi furie s-a ridicat de pe puntea nou-transformatului portavion. Două Harrier, câte unul la fiecare capăt al navei s-au ridicat în aer, legănându-se, înclinate într-un unghi neobişnuit. Pe măsură ce contracarau gravitaţia, au început să alunece spre înainte, câştigând rapid viteză şi altitudine prin tranziţia de la configuraţia de decolare la cea de zbor orizontal.

— Nu, nu, spuse Batman, apoi a înhăţat microfonul *Navy Red*. Şi-a dres glasul, apoi a spus, cu o voce aspră. CINCPAC[45], aici *Jefferson*. Vă avertizăm că avioane inamice sunt pe curs de apropiere de insulă.

Răspunsul CINCPAC a fost înăbuşit de zgomotul din TFCC, dar fiecare a văzut oroare de pe faţa amiralului.

— *Wings dirty*[46], *sir*. Se pare că au încărcături complete de rachete aer-sol. Am avioane de-ale noastre care le vor intercepta, dar sunt încă prea departe.

— Air Force…, a auzit ofiţerul de cart apoi a trebuit să-şi redirecţioneze atenţia către treaba lui.

— Dacă nu decolează acum, pe urmă va fi prea târziu pentru ei, spuse încet TAO. Le vor surprinde la sol, exact ca…, se întrerupse, în mod evident nedorind să spună cu voce tare gândul care era în mintea tuturor.

Exact ca data trecută.

— Acei SEAL, *sir* – încă mai sunt acolo, spuse ofiţerul de cart. Doriţi să încerc să-i contactez?

Admiral Wayne a dat din cap.

— Stai concentrat pe sarcina de a ridica în aer, înarmate complet, toate avioanele din *airwing*[47]-ul meu. Dacă acolo e cineva poate face ceva, aceia sunt Murdoch şi băieţii lui. Iar ca să aflăm ce se întâmplă – ei bine, cred că vor afla imediat. Pe pielea lor.

---

[40] F-14 Tomcat – avion de vânătoare american, supersonic, biloc, bimotor, cu geometrie variabilă, special conceput pentru US Navy.

[41] Gertrude – telefon subacvatic (UQC, AN/WQC-2) care funcționează cu ajutorul ultrasunetelor.

[42] Bingo – în argoul aviatic, cantitatea minimă de combustibil care permite doar întoarcerea avionului la bază.

[43] Hickum Field – bază militară americană la Honolulu, Hawaii.

[44] Winchester – un avion care și-a epuizat încărcătura de rachete/bombe, rămânându-i doar tunul de bord.

[45] CINCPAC - Commander in Chief Pacific – Comandantul Flotei din Pacific.

[46] Wings dirty – aripi murdare - termen-cod prin care se precizează că un avion de luptă are sub aripi întreaga încărcătură de rachete/bombe.

2

În Port, Hawaii
0615 ora locală (Zulu -10)

De-a lungul cheiurilor, docurile erau aglomerate cu nave aflate în escală, nave ce se întorceau din Orientul îndepărtat, sau făceau *Pineapple Cruises* – argou pentru croazierele în Hawaii.

Nu toate erau combatante – fiecare grup de bătălie naviga cu cel puțin una, iar uneori chiar mai multe nave de reaprovizionare. Deși au existat propuneri de a le atașa de zonele de acțiune și a le considera ca pe niște resurse locale, în loc să intre în componența unui grup de bătălie, nimic concret nu se schimbase în modul cum erau alocate.

Combatanții de la bord, ofițerii de serviciu din port, tocmai auzeau teribilele vești transmise prin circuitul de luptă securizat *Navy Red*. Pentru mulți dintre ei, primul semn că au probleme a fost vuietul din ce în ce mai puternic al sirenelor ce s-au trezit la viață. La început, cei mai mulți dintre ei s-au gândit că e un fel de test de rutină, totuși câțiva dintre veterani au pălit și au alergat imediat la posturile de luptă.

Fiecare navă avea doar o treime din echipaj la bord, iar în unele cazuri, doar o cincime. Teoretic, cel puțin, fiecare compartiment avea destui subofițeri și ofițeri de grade diferite, încât navele să poată ieși urgent din port.

Teoretic. Realitatea era mult mai dură.

Totuși, spre cinstea lor, majorității ofițerilor de serviciu le-au trebuit doar câteva momente ca să înțeleagă ce se întâmplă. Imediat și-au mobilizat specialiștii în operațiuni de luptă, au manevrat tastele ce activau sistemul automat de armament pentru apărarea de aproape, și au început să aducă on-line masivul complex de sisteme computerizate și echipamente de tragere care erau capabile să lanseze rachetele anti-aer. Două nave, realizând faptul că nici una nu are suficient personal la bord pentru ca fiecare să devină activă, au transferat echipele de mecanici și specialiști pe una dintre ele, lăsând pe cealaltă doar echipa de control a avariilor.

Cea mai mare parte a navelor erau conectate la sursele de energie de la țărm, iar propriile lor motoare erau în *standby*. Toate erau propulsate cu turbine sau cu motoare diesel, cele cu aburi cedând demult locul unor sisteme de propulsie mai eficiente. Turbinele necesitau doar cinci minute pentru a deveni operaționale, în timp ce motoarele diesel cereau ceva mai mult timp. Pentru ambele tipuri s-au ignorat cel puțin 80% dintre măsurile siguranță prevăzute la pornire în manualul de utilizare.

Pe măsură ce motoarele se trezeau la viață, fiecare navă își activa simultan și sistemele de luptă, utilizând energia adusă de la țărm de cablurile groase. Consumul de energie electrică a crescut de patru ori în primele două minute, apoi s-a dublat din nou. Pe cuprinsul bazei, generatoarele au început să protesteze. Unul a cedat imediat, urmat imediat și de altele.

Dar echipele de electricieni din bază erau la fel de motivate ca cele de pe nave. Baza Pearl Harbor în sine nu are rachete anti-aer, nici baterii de Patriot, nici o posibilitate să se apere singură, în afară de puterea de foc a navelor ancorate la chei. Electricienii de la țărm au intrat în luptă rapid, aducând generatoarele la 150% capacitate de funcționare, reușind astfel să restaureze furnizarea energiei electrice vitale. Sincopa de energie a durat doar douăzeci de secunde, dar suficientă ca să întrerupă funcționarea tuturor sistemelor de luptă de pe nave. Procedurile de restartare au trebuit reluate peste tot.

---

[47] Airwing - Carrier Air Wing (CVW) – totalitatea aparatelor de zbor de la bordul unui portavion. Cuprinte mai multe *squadron*.

La patru minute după ce sirenele au anunţat raidul aerian, prima navă, fregata rapidă USS *Louis B. Puller*, a plecat de la cheu. Parâmele au fost retezate cu toporul de către *boatswain*[48] când şi-a dat seama că nu mai era nimeni pe cheu care să le elibereze de la babale. Fregata se îndepărtă cu precizie de cheu, orientându-şi prova spre larg, în timp ce lansatoarele de rachete erau gata de lansare. Deşi era mult mai rapidă decât marile *cruiser*[49] sau distrugătoare, FFG[50] aveau în dotare rachete cu rază mult mai scurtă decât cele din bateriile surorilor mai mari. Totuşi douăzeci şi cinci de mile pentru o rachetă erau destule pentru un efect devastator.

Lieutenant[51] Brett Carter stătea în mijlocul Centrului de Dirijare a Luptei, întrebându-se dacă nu cumva tocmai făcuse cea mai mare greşeală a vieţii sale. Ca ofiţer de serviciu aflat la comandă, avea, cu siguranţă, autoritatea de a scoate nava în larg în situaţii de urgenţă, fără căpitan sau secund la bord, dar era aproape sigur că nici unul dintre aceştia nu ar fi fost de acord că era necesar.

Avusese doar câteva secunde la dispoziţie pentru a decide ce-i de făcut când veştile au venit pe circuitele securizate, iar în primele momente nu s-a putut gândi decât la terifiantele fotografii luate la Pearl Harbor după atacul japonezilor. Navy învăţase lecţia dură că navele ancorate în port puteau fi considerate pierdute în eventualitatea unui atac.

Lui Carter i-au trebuit cam douăzeci de secunde să ia decizia, destul cât să audă primele detunături ale exploziilor şi să vadă flăcări la orizont. Atunci, cu o voce calmă care nu reflecta panica din suflet, tânărul *lieutenant* a ordonat ieşirea navei în larg, a dat „liber la arme”, a desemnat prima ţintă ostilă şi a autorizat lansarea. Chiar dacă degetele îi tremurau, a acţionat cheia care activa circuitele sistemelor de armament.

Privind în urma navei, a putut vedea fumul ridicându-se de la cheul unde fuseseră amaraţi. Simţi un sentiment de uşurare – indiferent de consecinţele cu care se va confrunta la întoarcerea în port, în acea secundă a ştiut că a luat decizia corectă. Dacă ar fi aşteptat pe vreunul dintre ofiţerii superiori de pe navă sau permisiunea din altă sursă, acum nava sa s-ar fi luptat cu flăcările de la bord – sau s-ar fi scufundat – în loc să deschidă focul împotriva inamicului.

Echipa din Combat era lipsită de experienţă, în afară de un *Chief Petty Officer*[52] tehnician armurier cu vechime. Bărbaţii şi femeile trebuiau să acopere câte două posturi de luptă, la fel ca şi echipajul de pe puntea de comandă care era la fel de redus. Dar chiar dacă operau la turaţie maximă, cu un echipaj alcătuit doar din cei care se aflaseră de serviciu, ofiţerii şi restul echipajului operau aşa cum au fost antrenaţi să o facă.

Şase minute după ce sirenele au dat alarma, primele rachete au plecat din lansatoare către contactul radar desemnat de USS *Jefferson* prin LINK[53] ca fiind *ostil*.

Racheta şi-a arcuit traiectoria peste golf, în căutarea ţintei desemnate de computere, comunicând cu nava în rafale scurte de biţi ce indicau poziţia şi vectorii, corectându-şi cursul uşor către avionul lider. Era efectiv o lovitură frontală, iar ochirea necesita o precizie extremă. Tânărul *petty officer third class*[54], care lansase practic racheta de pe navă, nu o mai făcuse niciodată de unul singur, cu excepţia câtorva antrenamente pe simulator. A urmărit monitorul, a văzut racheta – *racheta lui* – fixându-se pe ţintă cu propriul cap de căutare şi

---

[48] Boatswain (bo's'n, bos'n, bosun) – șeful echipajului de punte.

[49] Cruiser – în prezent sunt cele mai mari nave militare de suprafață (cu excepția portavioanelor) prevăzute cu rachete ghidate cu rază lungă de acțiune.

[50] FFG – cod-clasificare pentru fregată cu rachete ghidate.

[51] Lieutenant – grad militar în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

[52] Chief Petty Officer – Grad militar în US Navy (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

[53] LINK (data LINK) – circuit securizat care interconectează toate unitățile dintr-un grup de bătălie sau dintr-o zonă și permite schimbul reciproc de date, în vederea realizării unei imagini de ansamblu al situației tactice.

[54] Petty Officer Third Class – Grad militar în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal*.

brăzdând terminalul video. Piciorul lui bătea un ritm nervos în podea şi nici măcar nu realiza cât de mult semăna lupta din prezent cu jocurile video cu care mai pierdea nopţile.

În cele două minute scurse după lansarea rachetei, tânărul *lieutenant* OOD[55] a avut timp să se sperie. Cu norocul lui, era cel mai mic în grad OOD de pe toate navele din port, şi deja OOD cu grade superioare tunau pe canalul tactic, fiecare încercând să-şi degajeze nava din trafic şi să evite o coliziune, în timp ce continuau să lanseze rachete. Din fericire, FFG depăşise zona îngustă a canalului navigabil, după care OOD a luat decizia înţeleaptă să se îndepărteze cu toată viteza de care era în stare în timp ce executa foc, şi să se ferească ca dracu de tămâie din calea oricărui *cruiser*.

Navele comerciale şi cele de pescuit îngrămădite în port şi pe canale – cu excepţia celor care au auzit sirenele dând alarma aeriană – erau în majoritate neştiutoare referitor la ce se întâmplă. Din punctul lor de vedere, Navy o luase pur şi simplu razna, în încercarea de a scoate simultan în larg atât de multe nave, fără a-i preveni şi pe ceilalţi aflaţi în traficul portuar cu privire la acest soi de exerciţiu. Mulţi dintre căpitani apelau Paza de Coastă şi autorităţile Controlului Portuar, cerând explicaţii şi protestând în legătură cu încălcarea drepturilor lor de prioritate în trafic. Totuşi, când prima rachetă a fost lansată, Paza de Coastă, care monitoriza *Navy Red*, a ştiut ce se întâmplă. Navelor civile li s-a ordonat să elibereze canalul navigabil. Imediat. Să eşueze navele dacă era necesar, dar sub nici o formă vreo navă militară să fie nevoită să ceară prioritate în faţa oricărei alteia civile.

Două *cruiser* Aegis urmau să-şi croiască drum plecând de la chei, şi au intrat pe canalul principal în timp ce rachetele erau lansate de pe punte. Rampele de lansare pe verticală, combinate cu computere capabile să urmărească simultan aproape trei sute de avioane inamice, alcătuiau cel mai puternic sistem antiaerian militar. În condiţii normale, cele două *cruiser* singure ar fi fost capabile să elimine toate avioanele inamice de la bordul portavionului chinez deghizat.

În condiţii normale.

Din păcate, dispoziţii recente din Navy au pus pe prim plan nevoia ca navele din US Navy să fie împiedicate în mod automat să deschidă focul (*friendly fire*) asupra altor unităţi proprii. Erau incluse nişte blocaje în cadrul anumitor zone prin programarea de a nu accepta soluţii de tragere între anumite coordonate geografice, şi mărirea distanţei minime de tragere pentru rachetele din dotarea navelor. La momentul când cele două *cruiser* lansaseră primul val de rachete, avioanele chineze se aflau deja la această distanţă minimă. O rachetă a interceptat un avion, dar celelalte nu au detonat.

Douăzeci şi nouă dintre cele treizeci de *jump jet*-uri chineze au supravieţuit. Un altul a fost „aranjat” de fregată. Douăzeci şi opt au ajuns deasupra Pearl Harbor.

Nava chineză *Rising Sun*
0620 ora locală (Zulu -10)

Imediat ce ultimul avion s-a ridicat de pe punte, portavionul chinez a virat strâns spre nord, îndreptându-se direct spre coastă. În urma lui, navele de asalt amfibiu au lansat propriile lor avioane, plus un *tanker*. Acestea au rămas în zonă, încărcate cu rachete aer-aer, ca protecţie împotriva aviaţiei de pe portavionul american.

N-aveau de ce să-şi facă griji, cel puţin deocamdată. *Squadrons* de pe *Jefferson* erau concentrate asupra avioanelor inamice ce se îndreptau spre coastă. Grupul de bătălie văzuse cum portavionul îşi golise puntea.

Mult sub linia de plutire, tehnicienii chinezi de la sonar au auzit vocile fantomatice transmise de *Gertrude* şi s-au străduit să trianguleze transmisia de pe submarin. Un

[55] OOD – Officer Of the Deck – ofițerul de serviciu (ofițerul de cart).

translator a fost adus lângă consolă, ca să asculte şi să traducă vorbele ce veneau pe un circuit nesecurizat.

Soluţia finală de tragere nu a fost prea precisă. Submarinul ştia cât de periculoasă era folosirea sistemului *Gertrude*, şi a transmis doar o scurtă confirmare a primirii noilor ordine. Totuşi, acest *blip* sonor a fost suficient pentru a restrânge cercetările tehnicianului de la sonar care a selectat frecvenţa ultrasonică a transmisiei ce i-a permis să stabilească locaţia submarinului.

Desigur, folosirea sonarului activ a fost riscantă. Submarinul american era capabil să audă *ping*-ul emis de sonar de la o distanţă mai mare decât putea portavionul să recepţioneze ecoul acestuia reflectat de coca sub-ului. Mai mult, viteza mare a portavionului producea un zgomot infernal, care atenua şi el abilităţile ASW ale chinezilor. Dar tot era capabil să descopere şi să atace submarinul cu un baraj de arme, sau cel puţin să-l blocheze în golf până când îşi va scoate ultimul as din mânecă.

Ishi Zhaolong a traversat puntea, mişcându-se cât a putut de repede către SVTT[56] din babord. Primul ecou de la sonarul activ abia se făcu auzit în căştile tehnicianului, dar a asigurat destule informaţii pentru o lansare pe direcţie. Ishi era sigur că acel submarin se afla în dreapta lor şi se simţi uşor alarmat aflând că s-a înşelat. Totuşi, echipa trebuia să încarce SVTT de la babord. Nu era nimic deosebit acolo, dar fiind torpilor cu vechime la bord, voia să supravegheze procedura. Având puntea acum eliberată atât de avioane, cât şi de elementele de deghizament, mişcarea de du-te-vino printre cele patru seturi de lansatoare, două la babord, două la tribord, cerea mai puţin efort decât rutina de mentenanţă de mai înainte.

Ajunse la lansatorul-babord tocmai când în tub presiunea ajunsese la o mie *pounds*[57]. Ceilalţi tehnicieni aveau antifoane la urechi şi se aflau mai departe de tubul presurizat. Dacă ar fi apărut o defecţiune, oamenii ar fi fost împroşcaţi cu şrapnele.

Ishi păşi înainte şi reverifică setările. Torpila fusese programată să rămână la mică adâncime pentru o ţintă de suprafaţă. Capul cu aparatura de căutare combina tehnologia avansată *wakehoming*[58] cu un sonar destul de rudimentar. Era prevăzută şi cu un sistem secundar care detona la comandă dacă torpila s-ar fi fixat pe propria navă. A dat din cap aprobator către oamenii ghemuiţi dincolo de tubul SVTT, apoi s-a aşezat la adăpostul discutabil al unui montant de parapet. Nu s-a putut abţine să nu privească lansarea din spatele suportului metalic.

A fost un zgomot surprinzător de scăzut, doar cu puţin mai puternic decât la testele efectuate în Marea Galbenă şi pe drumul spre Hawaii. Un cilindru de metal lung de 1,20 m şi cu un diametru de 0,30 m a fost expulzat din tub, descriind prin aer un arc lung de treizeci de metri, înainte de a cădea în apă cu un *splash* uşor şi o coloană de stropi pe care oceanul o acoperi imediat. Înainte ca aceasta să dispară de tot, echipajul deja introdusese o altă torpilă în tub.

— O torpilă se apropie! izbucni o voce în căştile lui Ishi. Strigă către echipă să se mişte mai repede, disperat acum să lanseze cât mai multe torpile în apă ar fi posibil. Ceea ce păruse atât de palpitant, atât de îndrăzneţ când a fost vorba de deghizarea portavionului şi lansarea avioanelor, era acum atât de mortal şi personal.

Un evantai de torpile, asta era tot ce puteau face, se gândi el cu realism, cercetând apa din jurul său în încercarea de a vedea vreun semn al torpilei ce se apropia. O lovitură disperată de răspuns din partea submarinului asupra căruia trăseseră, menită să pună pe jar portavionul, încât să-l poată ţinti mai bine. Era prima – dar nu va fi şi ultima. Imediat ce

---

[56] SVTT — Surface Vessel Torpedo Tubes – sistem de lansare a torpilelor de pe puntea unei nave de suprafaţă.

[57] Pound – unitate de măsură a greutăţii (0,453kg). În cazul de faţă, fiind vorba de presiunea unui gaz, ar fi fost corectă exprimarea: pounds/ inch squareed (inch^2).

[58] Wakehoming – acest tip de torpile sunt ghidate de senzori care detectează turbulenţele apei din pupa navei. Torpila zigzaghează dintr-o parte în alta a siajului până ajunge la pupa unde detonează. Contra-măsurile acustice sunt inutile.

submarinul american va fi relativ sigur că a scăpat de prima torpilă a lui Ishi, va lansa un baraj de torpile mai bine ţintite — fiecare cu ghidaj independent – de către un echipaj mai experimentat.

Pentru o clipă, Ishi s-a simţit disperat. Puntea pe care o considerase atât de spaţioasă şi sigură părea acum ameninţător de pustie.

USS *Centurion*
0632 ora locală (Zulu -10)

— Doar două, *sir*, spuse Otter microfon în timp ce Renny se lăsa pe spate în scaunul de lângă el. Suntem încărcaţi cu torpile de exerciţiu pentru REFTRA, sir, nu cu încărcătură completă. Ne aflăm în REFTRA.

— Şi eram al dracului de siguri că nu va trebui să lansăm torpile de război, răspunse *Captain*[59] Tran. Ştiu – ştiu. Dă-mi o soluţie de tragere. Una foarte bună, Otter. Nu ne putem permite să ratăm.

Otter se întoarse spre Renny, cu ochi disperaţi.

— Suntem în REFTRA, spuse, ca şi cum sta ar fi avut vreun sens.

Chief[60] – tehnicianul sonar – era acum în spatele lor, influenţa sa fiind calmantă şi mobilizatoare în acelaşi timp.

— Chiar asta este, fiule, REFTRA pe bune. Fă-o aşa cum am făcut-o în ultimele cinci zile, calm şi cu precizie. Am să verific datele de tragere – trebuie să-l „aranjăm" pe ticălos.

— Care dracu' o fi? a întrebat Renny, în timp ce analiza vectorii de direcţie şi adnotările de care avea nevoie pentru o a stabili o soluţie de tragere cât mai precisă. Acum, ştiind că aveau la bord doar trei torpile reale, lansarea unui evantai poate că nu era o idee prea bună. În condiţii normale, mda, ai vrea s-o faci. Dar nu acum.

— Separarea direcţiilor arată bine, aprobă *chief*. Acţionă microfonul cel ţinea în mână. Puntea de Comandă, Sonar. Avem o soluţie de tragere.

— Este aceea pe care o doreşti tu, Chief? întrebă Tran, vorbindu-i ca unui egal. Spune-mi.

— Pe asta aş alege-o eu, sir, răspunse *chief*. O singură lansare. calculăm o a doua soluţie chiar acum.

— Foarte bine. Foc de voie, *Chief*.

— Foc de voie, *aye*.

Ochii îi era încă fixaţi pe ecranul sonarului.

— Torpile, sonar – aveţi… *aşteptaţi*. Ţinta virează. *Captain*, daţi-mi cincisprezece secunde, *sir*. Vreau o soluţie mai bună.

— Anunţă-mă când eşti gata.

Renny înjură pe tăcute, dar suculent, când a văzut cum contactul acustic trecea când de o parte, când de alta a vectorului direcţie.

— Zig-zag? Întrebă.

— Mda, afurisitul, murmură *chief*. …OK, cu câte ştim despre el, putem compensa mişcarea. Uite, deja intră într-o rutină. Pregătiţi-vă, Renny, Otter. Lansăm în dreapta la comanda mea.

Renny simţi picăturile de sudoare alunecându-i pe spate. Aşteptarea devenea insuportabilă. Chiar în momentul când *chief* era gata să dea ordinul, un sunet nou sparse liniştea din micul compartiment sonar.

— Puntea de Comandă, Sonar. Torpile în apă. Două, *Skipper*.

---

[59] Captain – Grad militar în US Navy (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*.

[60] Chief – prescurtare uzuală pentru gradul de Chief Petty Officer (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

— Două, *aye*. Gata pentru manevre evazive. Chiar în timp ce *skipper*-ul vorbea, submarinul se aplecă spre babord, iar prova spre înainte. Sonar, nici o schimbare a stratului termal?

— Nici o schimbare, *sir*. Gata pentru lansarea contramăsurilor.

— Știi când, *Chief*.

— *Aye-aye, sir*. Ronny, ochii pe contact – eu mă ocup de cârmele de adâncime – și fii gata cu butonul de lansare a momelilor.

— Sunt gata.

Renny știa ce are de făcut, o făcuse de atâtea ori pe simulatoare și în REFTRA, așa încât, întreaga situație avea un aer ireal pentru el. *Chief* stătea în spatele lui, Otter alături – de câte ori făcuse asta în ultimele patru zile?

Chief supraveghea cârmele de adâncime. Când submarinul va traversa bariera isotermală, unde temperatura apei nu mai era principalul factor ce determina viteza sunetului, *chief* va elibera contramăsurile. Acestea vor elibera în apă nori de bule, ce vor provoca destul zgomot care să mascheze atât detecția altor sonare, cât și să deruteze – să sperăm – torpilele ce se apropiau. Dacă erau acustice sau cu sonar activ, submarinul ar fi avut o șansă excelentă să plonjeze în adâncuri făcând inamicul să piardă contactul acustic, apoi să manevreze înapoi pentru a-și lansa torpila.

Desigur, orbirea acustică era o lamă cu două tăișuri. Dacă nava inamică nu-i putea vedea pe ei, nici ei nu puteau să vadă inamicul. Nu conta – dacă momelile nu funcționau, ar fi auzit zgomotul produs de torpila însăși.

— Acum, spuse *Chief*.

Renny acționă energic maneta ce lansa prima momeală, apoi pe cealaltă. Oare câte aveau? Simți tentația de a se uita pe status-ul de bord, dar *Chief* verificase deja.

Cele două momeli au funcționat așa cum era de așteptat, bolborosind în apă și bulversând întregul spectru acustic. Sistemul automat a intrat în funcțiune și a atenuat volumul sunetului din căști până la un nivel acceptabil.

Prima torpilă de pe monitorul lui Renny a virat la dreapta, în mod clar ademenită de atractiva sursă de zgomot ce suprasatura apa cu energie acustică. Ajungând într-un punct în care primitivele mecanisme de declanșare au fost „satisfăcute”, a detonat.

A doua nu a fost chiar sigură. Detonarea primei torpile, evident, a creat confuzie. A ezitat un moment, apoi a virat strâns spre stânga.

— A intrat în modul automat de căutare, anunță *Chief*. Puntea de Comandă, Sonar – ne-a pierdut. Deocamdată.

— *Roger*[61], răspunse *skipper*-ul. *Chief*, intenționez să mă întorc și să refac contactul. Vezi vreo problemă?

— Două nave între noi și *Sierra*[62]-2, Skipper. Știm ceva despre status-ul lor?

Renny era atent la conversație, dar cu degetele pe butoanele de lansare a momelilor și cu ochii lipiți de monitor. Ce întreba *Chief* era perfect logic, dacă puteau crede că deși se aflau chiar lângă coastele Hawaii, cineva lansa torpile asupra lor.

— Nu sunt informații, *Chief*. Până vom ști ceva sigur despre ele, le tratăm ca și cum ar fi potențial *ostile*. Ai și vreun contact sigur cu navele noastre?

— *Yes, sir*. Am un contact solid pentru *Jefferson* și escorta sa. Știu unde se află.

— Ținând seama de împrejurări, nu prea sunt sigur că portavionul va aprecia dacă ceva se va apropia de el la viteză maximă. Dă-mi o direcție.

— Doi-opt-zero, șopti Renny înainte ca *chief* să întrebe. Ăsta-i cel mai direct curs care ne va îndepărta de *Jefferson*.

— Doi-opt-zero, a repetat *Chief* imediat.

---

[61] Roger – termen-cod în traficul radiofonic prin care se confirmă/am înțeles.

[62] Sierra – termen-cod prin care se desemnează un contact-sonar submarin.

Renny nu ştia nici dacă *chief* avea încredere în abilitatea lui, nici dacă făcuse el însuşi aceleaşi calcule. Dar, probabil, verificase. Îl mai văzuse pe *chief* făcând instantaneu calculele pentru unghiuri de direcţie.

Submarinul a virat strâns în direcţie opusă, revenind totodată la asietă[63] orizontală.

— Şase minute, Captain. Până când ajungem la distanţa de tragere.

Dar nu vrem să lansăm de la distanţă maximă, se gândi Renny. Nu cu numai două torpile reale rămase la bord. Nu, Chief doreşte o distanţă mai mică de unde avem mai multe şanse pentru o lovitură ucigătoare.

Ucigătoare. Cuvântul îi stârni fiori pe spinare şi pentru un moment – nu foarte lung, dar destul pentru a-l face să şovăie – Renny se opri. Moarte – ori ei, ori nava cealaltă.

Cealaltă, decise în subconştient, *nu noi*.

— Aşteaptă, spuse *chief* încet. Acum suntem în siguranţă. Ne-a pierdut şi nu ne poate auzi. Probabil suspectează faptul că ne îndreptăm spre ea, dar habar nu are unde suntem. Încă nu.

Lui Renny vorbele i se părură, ciudat de liniştitoare. Aruncă o privire către Otter şi se simţi uşurat văzând calmul şi expresia de încredere de pe faţa lui. Da, pentru *asta* au fost antrenaţi, pentru *asta* se află ei acolo. Ştiau ce trebuie să facă şi mai ştiau că sunt foarte buni la ceea ce fac. Şi în mai puţin de o oră, cineva va afla că este o idee foarte, foarte proastă să deschizi focul asupra lui USS *Centurion*.

USS *Jefferson*
0622 ora locală (Zulu -10)

— Adu-i înapoi, a urlat Batman, lovind spatele lui TAO. Recheamă toate avioanele de luptă. Poţi să le vezi? Nu-ţi dai seama ce urmează să se întâmple?

A înşfăcat căştile fără să mai aştepte răspunsul.

— Toate avioanele, aici amiralul. La tribord, *Marshall*[64] – IMEDIAT! Dacă aveţi puţin combustibil, ne ocupăm de treaba asta, dar eliberaţi imediat spaţiul aerian din jurul insulei. Confirmaţi!

Coborî microfonul de la gură aşteptând răspunsurile.

Unul după altul, liderii de *flights*[65] au confirmat. Pe monitor, simbolurile pentru avioane-prietene care se îndreptaseră spre Hawaii s-au oprit, apoi pixelii s-au rotit indicând faptul că avioanele se îndreptau înapoi spre portavion. Pe canalul tactic, devenise clar că operatorii care, în mod normal, coordonau apropierea de navă, vor fi în curând copleşiţi. Un E-2C Hawkeye a intervenit, asumându-şi controlul majorităţii avioanelor pe vectori de apropiere la o distanţă sigură, la sud de *Jefferson*.

Batman privea monitorul, cu faţa palidă.

— Doamne, cât p'aici să ne-o tragă.

Până acum, chiar şi ofiţerul de veghe pricepu despre ce era vorba.

Spaţiul aerian din jurul Hawaii şi canalul navigabil principal arăta ca o pânză de păianjen formată de cozile lungi ce marcau traiectoriile rachetelor lansate de navele de suprafaţă ce părăseau portul şi deschiseseră focul asupra avioanelor *ostile*.

Dacă avioanele lui *Jefferson* ar fi continuat apropierea de insulă, cele mai multe dintre ele ar fi fost doborâte de focul dezlănţuit de pe *cruisers* şi fregate.

---

[63] Asietă – poziție a planului de bază al unei (aero)nave față de planul orizontal.

[64] Marshal stack – formație de zbor în așteptare înainte de venirea la aterizare.

[65] Flight – subunitate în Air Force/Navy/Army Air. Cuprinde 3-6 avioane, divizate în *sections* de câte 2-3 aparate.

Tomcat 201[66]
0623 ora locală (Zulu -10)

Lieutenant Hot Rock[67] era următorul la rând pentru alimentarea de la *tanker* când TFCC[68] şi Hawkeye au început să transmită ordinele. După o scurtă perioadă de confuzie, reuşi să afle ce s-a întâmplat. Era de neconceput, incredibil – dar se întâmplase. Un atac inamic asupra Pearl Harbor. O parte a minţii sale continua să creadă că era vorba doar de o simplă continuare a exerciţiilor de luptă la care participaseră toată săptămâna.

Liderul de formaţie al lui Rock, *Lieutenant Commander* Lobo[69] Hanson a priceput situaţia mai rapid decât el.

— Haide, Hot Rock. S-o ştergem de aici. N-am timp să te dădăcesc. Mişcă-ţi fundu' sus.

El s-a smucit înapoi, punând Tomcat-ul într-un cabraj aproape la verticală către o poziţie aflată la o altitudine mai mare. Formaţia de luptă *loose deuce* era preferata piloţilor americani şi era formată din două avioane. Unul ocupa o poziţie mai înaltă, păzind coada celui din faţă şi asigurând o mărire a spaţiului cercetat deoarece raza de acţiune a radarului se mărea odată cu altitudinea. Celălalt avion rămânea la o altitudine mai mică, plasat ceva mai în faţă, şi, de obicei, era primul care se angaja în luptă cu avionul inamic.

În urmă cu două misiuni pe mare, poziţia mai înaltă era preferata lui Hot Rock. Deşi nu era deloc doritor să o recunoască în faţa altora, se bănuia pe sine însuşi a fi foarte fricos. Ideea de a se trage asupra sa, în timp ce el trebuie să ignore şi să deschidă el însuşi focul, părea dincolo de puterea lui. Pentru o vreme, a reuşit să-şi mascheze problema cu calităţile sale excepţionale de zbor, dar în cele din urmă, chiar RIO[70] său şi-a spus fără tragere de inimă părerea.

Ceilalţi nu au ştiut nimic. Nici măcar *Commander* Magruder, CO[71] al VF-95, nu a suspectat cât de terifiat era el în aer. Oo, desigur, la acrobaţie, formaţii de zbor şi exerciţii de bombardament – era mai bun ca oricare.

Dar când era vorba să tragă, să ajungă faţă-n faţă cu inamicul şi să lupte pentru propria lui bucăţică de spaţiu aerian, dădea înapoi. Ultima dată Lobo aproape că era să fie ucisă din cauza lui.

Dar asta era de domeniul trecutului. Cei din *squadron* păreau a fi doritori să treacă peste, iar – Dumnezeu ştie de ce – Lobo Hanson a decis că totul era în regulă în ceea ce-l priveşte. Deci, atunci când ea i-a ordonat să ia altitudine, mâinile şi picioarele i s-au mişcat ascultătoare înainte ca măcar să fi putut formula vreo întrebare.

Dar ceea ce spunea operatorul de pe portavion era o nebunie, nu? Un atac la Pearl Harbor?

Imposibil. Absolut imposibil. Pe când urca la înălţime, se surprinse întrebându-se cam câţi alţii spuseseră acelaşi lucru mai înainte.

— Douăzeci de mile, îl anunţă coechipierul din scaunul din spate. Ai contact vizual?

— Da, am.

Insulele Hawaii erau înşirate pe orizont ca nişte mărgele gri-verzi. Chiar şi de la asemenea distanţă, originea lor vulcanică era evidentă. Puteai vedea aceasta în crestele muntoase crestate, ce urcau spre înaltul cerului, în pantele accidentate, în râurile împietrite de lavă

---

[66] Numărul modex – este un cod de identificare format din litere şi cifre pentru avioanele din US Navy şi US Marine Corps (exemplu: USN 201)

[67] Hot Rock – în argoul aviatic: un pilot foarte talentat, extrem de îndrăzneţ.

[68] TFCC – Tactical Flag Communications Center – Centrul de comunicaţii tactice al navei-amiral al grupului de nave.

[69] Lobo – prescurtare de la *lobotomy* – operaţie pe creier. Personajul este descris ca fiind *„imprevizibilă, niţel nebunatică"*

[70] RIO – Radar Intercept Officer – al doilea membru din echipajul unui Tomcat, care are ca atribuţiuni detecţia ţintelor, navigaţia, comunicaţiile.

[71] CO – Commanding Officer – ofiţerul comandant.

neagră. Din acest unghi, se putea vedea diferența dintre țărmurile aflate în vânt și cele adăpostite, unele cu vegetație luxuriantă, altele cu una abia apărută.

Deci, cine a dat alarma că avioane inamice vin spre insulă? Băiete, să vezi ce șuturi o să încaseze ăla, după ce amiralul va afla cine a dat-o-n bară în asemenea hal.

Cu cât Hot Rock se gândea mai mult, cu atât era mai convins că e vorba de o aiureală. Sau poate chiar o parte a exercițiului de antrenament. Asta trebuie să fie explicația – vreun tânăr ofițer idiot a văzut ceva pe monitor, poate un balon meteo, poate cineva a dat foc la o grămadă de gunoi, și a făcut presupunerea panicardă că orice ar fi aceea, era cauzată de un atac aerian.

Chiar atunci văzu și el, și-și revizui opinia. Fum negru se ridica în valuri, multe și urâte pe fondul verde al colinelor. Văzu flăcări izbucnind la baza lor, în timp ce culmile erau acoperite de vălătucii de fum.

Poate s-a prăbușit un avion de linie. Poate a explodat o fabrică de produse chimice. Era conștient că acum el era cel ce-și da cu presupusul, încercând cu disperare să găsească o altă explicație pentru ceea ce avea sub ochi. Ceva, orice – nu putea fi vorba de ceea ce se spunea de pe portavion.

— Zece mile.

Hot Rock a auzit cum tensiunea din vocea celui din scaunul din spate a crescut. Deci, măcar unul dintre cei aflați la bordul acestui avion credea cele spuse de pe portavion.

— Ah, *shit*! Uite, navele ies din port!

Acum le putea vedea și el, siaje albe brăzdând apele albastre liniștite, în timp ce flota americană se îndrepta spre ieșirea din port. Atât de multe, atât de imposibil de îngrămădite, de la această distanță părând mai degrabă niște mici petice gri-deschis pe fondul mării, decât nave ale US Navy. Dar LINK confirma. Fiecare navă din Navy capabilă să navigheze părăsea Hawaii.

Dar unde era celălalt avion? Aruncă o privire pe radar și privi imaginea de ansamblu care începea să se contureze. Avionul se afla mai departe, înaintea lui, după cum arăta radarul, în timp ce navele – care își opriseră sistemele de luptă – transmiteau informații către Grupul de bătălie prin LINK, ei având avantajul puternicului sistem radar SPY.

Cu siguranță, acolo era ceva ce semăna teribil de bine cu o formație strânsă de avioane inamice deasupra capătului opus al insulei. Se aflau într-o oarecare dezordine ce apare în mod normal după un raid de bombardament în care avioanele părăsesc poziția desemnată în formație pentru a evita interferările reciproce. Dar acum începeau să se regrupeze, probabil trecând de la modulul atac la sol la cel de luptă aeriană.

Oare câte erau? Întoarse privirea de la insulă încercând să facă o numărătoare rapidă. Treizeci, poate patruzeci.

Acum se întorceau, zburând înapoi către Hawaii. O altă tură de bombardament? Sau doar o simplă schimbare de direcție către siguranța „aerodromului" de pe ape, unde armamentul automat al sistemelor defensive de pe nave ar fi putut să le protejeze.

Sau se duceau după *Jefferson*? La acest gând îl trecu un fior rece.

Nu conta că ei ar fi putut ateriza în Hawaii dacă era necesar, îndrăzneala oricui care încerca să atace portavionul *său* îl orbi de furie, mai rău decât evidența unui atac la sol asupra insulei.

Hot Rock manevră îndepărtându-se de Lobo, apoi împinse maneta de gaze până la capăt și se avântă direct către înaltul cerului. Avioanele inamice se aflau acum chiar la marginea insulei, iar siluetele lor se estompau pe fondul întunecat al pământului. Nu că ar fi avut nevoie de contactul vizual, nu, nu cu multitudinea de senzori care-l alimentau cu informații prin intermediul HUD[72] și nu cu un RIO în scaunul din spate care se asigura că n-a scăpat nici cel mai mic amănunt necesar în luptă.

---

[72] HUD – **H**ead-**U**p **D**isplay – ecran transparent care prezintă informațiile holografic, direct în câmpul vizual al pilotului.

Mai jos de el, avionul lui Lobo se îndrepta spre insulă. A fost o vreme când Hot Rock ar fi suportat pe tăcute angoasa și frica, o vreme când credea – nu, *știa* – că-i lipsește curajul. Desigur, putea să piloteze avionul, chiar mai bine decât majoritatea. Dar când își compara curajul cu al altor piloți, el însuși considera că are o lipsă serioasă în inventar.

Asta era… până la ultima misiune. Acum știa că poate fi un membru al echipei, care nu-și va părăsi *wingman*-ul la izbelițte. Piloții de pe MiG vor trebui să moară pentru ca să confirme acest fapt.

— Am o fixare, anunță Lobo, indicând că racheta ei AMRAAM[73] s-a fixat pe unul dintre avioanele inamice și este gata de lansare. Așteaptă… așteaptă…

— *Weapons tight*![74] comandă o voce cunoscută pe canalul tactic. Fir'ar să fie, *weapons tight*!

— Ce dracu'…? făcu RIO lui Hot Rock. *Admiral* Wayne a luat-o razna?

— *Sir, îl am.* Vocea lui Lobo era furioasă și frustrată. Îl iert de data asta, dar mă socotesc eu cu el mai târziu.

— Nu. *Weapons tight*, fir'ai tu să fii! îl auzi Hot Rock pe Batman. Gândește, omule. Gândește. Ăla-i chiar deasupra centrului orașului!

Un fior de orare îl străbătu pe Hot Rock când a realizat ce alegere a fost nevoit să facă Batman. Avioanele, cu aripile încă încărcate cu armament, survolau o zonă civilă cu o populație extrem de populată. Turiști, băștinași, localnici cu toții înghesuiți într-un oraș luxuriant, foarte aglomerat. Dacă ar trage asupra lor, i-ar doborî pe bastarzi – Hot Rock nu avea nici o îndoială asupra faptului – care ar exploda, împrăștiind fragmente arzânde, combustibil și armament asupra civililor nevinovați care nu aveau nici o implicare directă în luptă. Pierderi colaterale, le numeau militarii, în încercarea de a minimaliza faptul că, de fapt, este vorba de moartea unor civili.

Dar alternativa – cât de rău va fi pentru nenumăratul personal militar și pentru familiile lor aflați în mod curent în bază? A fost oare dreaptă alegerea lui Batman de a permite avioanelor inamice să se apropie de țintele militare pentru a-i proteja pe civilii de dincolo de porțile bazei?

Dar militarii (bărbați și femei) cunoșteau riscurile, nu-i așa? Și pentru că un atac asupra Pearl Harbor n-ar fi fost primul, nu-și făceau griji – făcea parte din obligațiile contractului semnat.

Dar familiile lor?

Nu, nu familiile. Membrii acestora nu erau cu nimic diferiți de bărbații și femeile de dincolo de porți.

Totuși, având două alternative, Batman a ales să angajeze lupta cu avioanele inamice pe drumul de plecare, după ce și-au lansat bombele.

Acestea vor fi ținte dificile după ce au scăpat de greutatea suplimentară a bombelor și după ce au consumat o parte din combustibil. Mai ușoare, mai manevrabile – oare aveau și rachete aer-aer? Ori au avut doar încărcătură de bombe, pentru atac la sol, convinși că nu vor întâlni nici o amenințare aeriană aici, deasupra teritoriului american? Dacă e așa, vor plăti pentru această încredere în sine exacerbată… și vor plăti amarnic.

— Hot Rock, la mine, comandă Lobo. Mergem să acoperim partea de vest a insulei… așteptăm să-și înceapă retragerea și să ajungă deasupra apei.

— *Roger*, răspunse, deja executând un viraj larg pentru a ajunge pe poziție.

Pe HUD, putea vedea celelalte perechi de avioane degajând pentru acoperirea tuturor sectoarelor, majoritatea plasându-se, însă, între insulă și portavion.

---

[73] AMRAAM – AIM-120 **A**dvanced **M**edium-**R**ange **A**ir-to-**A**ir **M**issile – rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune, în toate condițiile meteo, zi-noapte. De tip *lansează-și-uită* (ghidare activă). Lansare ei se anunță prin codul: FOX THREE.

[74] Weapons tight – Termen-cod prin care se interzice utilizarea armamentului, cu excepția cazului în care ținta inamică - confirmată în mod absolut sigur ca fiind *ostilă* – este un pericol iminent, cu consecințe mortale.

— Mai sunt cam nouăzeci de secunde, sau chiar mai puțin, îl anunță.

Dacă se duc într-adevăr către bază, a fost gândul nerostit.

— Vreau ca rachetele să fie fixate pe fiecare avorton din aer, a mârâit Hot Rock. Nu se va întâmpla din nou – nu când sunt eu aici.

Și totuși, în ciuda bravadei sale, se întâmpla. Privea, cu stomacul cuprins de crampe, pe HUD apoi la ce se petrecea la sol. HUD și radarul arătau progresul simbolurilor ce reprezentau inamicul survolând solul, din momentul când au depășit coasta americană. *Blip*-urile au virat brusc de la traiectorie și și-au mărit viteza. Starea de greață i-a crescut până la nevoia de a voma. Să stea aici, sus, cu încărcătura completă sub aripi și să privească doar, era cea mai neagră experiență pe care o avusese vreodată. Apoi, printre nenumăratele simboluri de pe HUD, jos pe pământul redat convenţional prin linii verzi, punctate, apăru brusc o izbucnire de lumină. Oarecum jucăușă, în felul ei, dacă nu știai ce reprezintă cu adevărat. Atac la sol, arme, pământ, imense globuri de foc ce se înălțau în aer, consumatoare de carne, metal, lemn, cărămizi. Ce nu era inflamabil era spulberat în fragmente ce zburătăceau prin aer.

Coloane mari de fum negru se ridicau pe fondul întunecat al pământului.

Carry on !

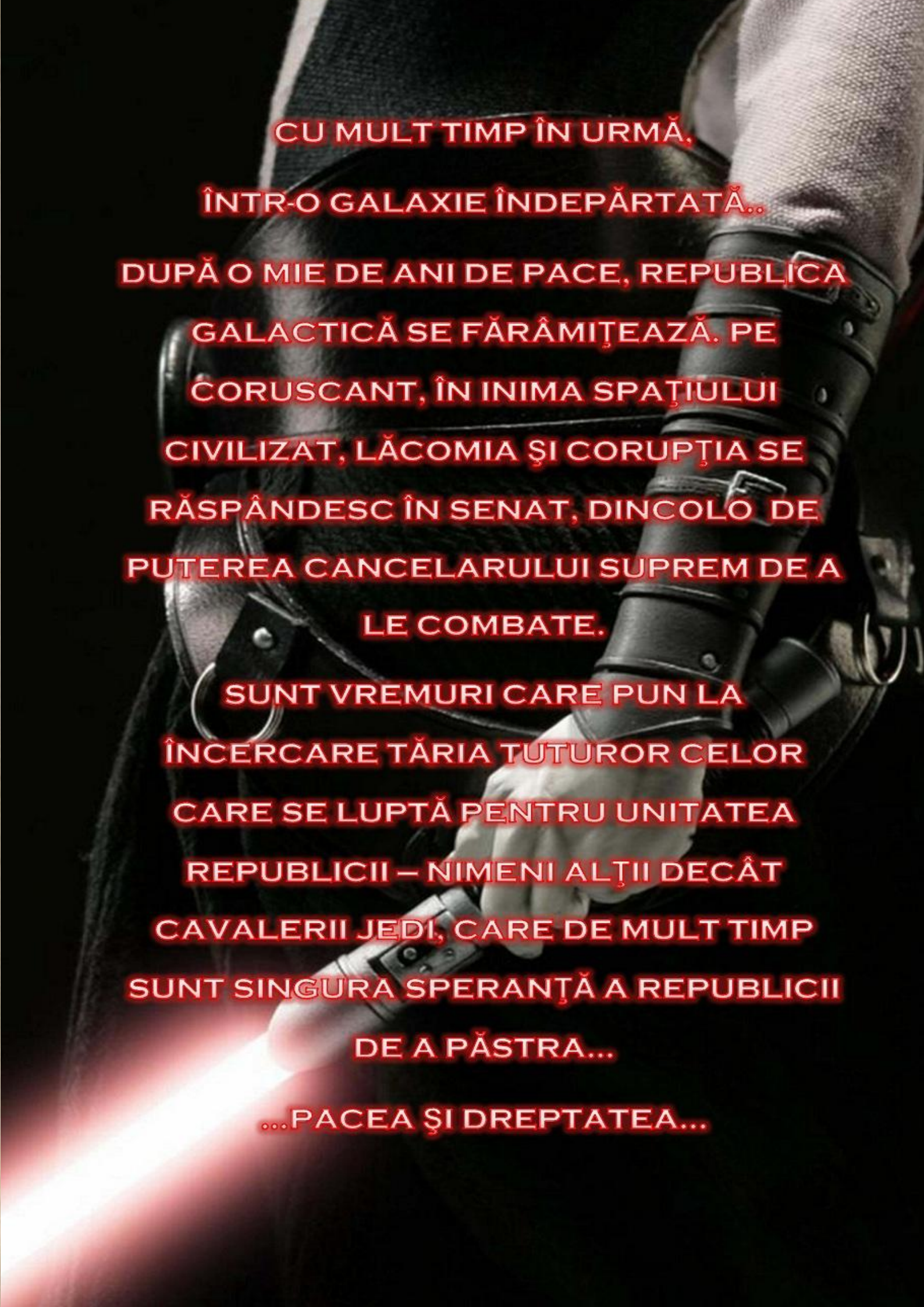
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducere şi adaptare din limba spaniolă: Adi de Tracia
VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

CAPITOLUL 13

Qui-Gon începu să alerge spre punte, coborând prin culoarele principale. Obi-Wan, Si Treemba şi Clat'Ha îl urmau alergând cu toată viteza. Prin toată nava, Arconas gemeau terorizați scoțând un straniu sâsâit caracteristic speciei. Se ascundeau în camere şi încuiau uşile. Prin găurile apărute în podea, Obi-Wan putea auzi zgomotul generatoarelor ce se accentua când erau lovite scuturile deflectoare ale navei. Totodată se auzea vuietul caracteristic al tunurilor laser.

Maestrul Jedi începu să înțeleagă ce se petrecea. Uneori, piraţii minau rutele navelor comerciale iar când vreuna lovea o mină, îşi pierdea superviteza şi nava putea fi scoasă din hiperspațiu. Imediat piraţii începeau să tragă pentru a-i distruge motoarele şi armamentul, cu mult înainte ca echipajul să poată reacționa. Apoi erau trimişi membrii echipajului să recupereze tot ceea ce posedau victimele.

Un transportor minier, cum era *Monument*, nu transporta multe lucruri ce meritau a fi furate, dar piraţii nu aveau de unde să ştie asta. Cel puțin până nu vor distruge nava şi vor începe să caute printre resturi.

Podeaua tresări violent, consecință a unei lovituri laser. Când nava se înclină într-o parte Qui-Gon înaintă spre un colț al culoarului unde, printr-o fereastră, putu să vadă cinci nave de război togoriene având forma unor păsări de pradă roşii. Două dintre ele trecură prin apropierea ferestrei. Dinspre navele de luptă se vedeau lovituri laser de un verde intens ce loveau *Monument*-ul. Metalul navei gemu la impact. Culoarele se umplură de un fum dens.

Armele de pe *Monument* rămaseră tăcute. Acum Qui-Gon putu vedea că turelele armelor laser fuseseră distruse. Bucăți de metal arzând străluceau, precum stelele, în locurile unde înainte fuseseră turelele.

Monument, plutea în derivă în spațiu. Deşi alarmele de incendiu sunau cu putere, pe puntea de comandă nimeni nu dădea nici un ordin. Un transportor togorian se îndrepta cu viteză spre navă.

Qui-Gon rămase nemişcat, privind neputincios impunătorul transportor ce se apropia. Erau momente în care îşi dorea să nu fi fost singur, să nu-şi fi pierdut Padawan-ul, pe Xantos.

— Obi-Wan, rosti Qui-Gon.

Deşi nu avea încredere în copil, nu era altă alternativă. Trebuia să facă un plan, să colaboreze cu toții dacă doreau să supraviețuiască.

— Piraţii se pregătesc de abordaj, spuse el direct. Trebuie să îi oprim. Du-te pe puntea de comandă şi vezi câţi din echipaj sunt în viaţă. Dacă nu mai e nimeni acolo trebuie să pilotezi nava cât mai departe.

Qui-Gon îl privi fix pe copil. Ştia că îi cerea mult. Sigur că în templu, Obi-Wan a pilotat nave pe simulator, şi probabil, precum toţi ceilalţi elevi, condusese în apropiere de Coruscant o navă cu dublă comandă. Dar nu condusese niciodată o nava de tipul ăsta, şi în mijlocul unei bătălii.

— Pot lupta alături de tine, protestă băiatul.

Qui-Gon se întoarse şi îl luă de umeri.

— Ascultă-mă. Trebuie să faci ce spun de data asta. Încrede-te în ordinele mele. Pot să îi opresc pe piraţi, dar murim cu toţii dacă nava continuă deriva în spaţiu. Nu contează unde vei duce nava. Încearcă numai să găseşti un loc. Odată ce piraţii ne vor aborda, ceilalţi nu vor mai trage de frică că îşi vor lovi camarazii. Şi acum du-te. Pilotează nava.

Obi-Wan dădu din cap

— Nu o să te dezamăgesc.

Qui-Gon putu vedea incertitudinea din privirea băiatului. Qui-Gon nu era nici el sigur că Obi-Wan putea pilota nava, nici că el ar putea să îi oprească pe piraţi.

Qui-Gon privi cum copilul alerga spre puntea de comandă urmat de Si Treemba. Dintr-o dată Obi-Wan părea aşa de mic...

Timp de o secundă dori să se ducă după el şi să lase piraţii pentru whiphi şi arcona dar minerii nu ar fi făcut faţă asaltului togorian. Trebuia să se încreadă în Obi-Wan.

Qui-Gon auzi zgomotele armelor laser de calibru mic. Asta nu putea să însemne altceva decât că piraţii erau la bord. Arcona preferaseră să se ascundă pentru a evita lupta, dar cei de la Offworld se apărau.

Qui-Gon bănui că piraţii trimiseseră ceva mai mult decât o patrulă de asalt. Hotărî să îi lase pe minerii Offworld să se descurce singuri în timp ce el porni printr-un culoar lateral spre cală. Clat'Ha alerga în spatele lui.

Culoarul cotea spre stânga. În faţa lor apăru dintr-o dată un uriaş pirat togorian. Ochii, cu strălucire ca de jeratic verde, îi luminau pielea întunecată a feţei. Îi stăteau în drum. Togorianul întinse uriaşele gheare, încercând să îl dea la o parte pe Qui-Gon din drumul său, dar Qui-Gon era un maestru Jedi. *Forţa* îl prevenise şi cu o mişcare lină alunecă pe sub braţele togorianului, anticipându-i mişcarea. În acelaşi timp luă sabia laser ce-o purta agăţată de centură. Raza laser lovi scurt tăind picioarele togorianului la nivelul genunchilor. Acesta urlă de durere. În spatele piratului căzut, alţi togorieni dădeau colţul culoarului şi alergau spre ei. Clat'Ha, înnebunită de frică, îşi luă arma şi începu să tragă. Un togorian urlă de durere arătându-şi colţii, în timp ce sângele îi ţâşnea din răni.

Toţi piraţii deschiseră focul. Qui-Gon se feri de primele două lovituri, apoi folosi sabia ca să oprească alte trei.

Clat'Ha reduse ritmul şi ţipă de furie; era o bună luptătoare dar luptau unul împotriva la douăzeci. Qui-Gon se rugă ca ea să rămână în viaţă.

Uşa punţii de comandă era închisă şi fierbinte. Obi-Wan, încercând să o deschidă, simţi căldura ce venea din partea cealaltă. Era un incendiu acolo. Ignorându-şi durerea, încercă să bage degetele într-o mică spărtură şi împinse pentru a o deschide.

— E inútil, rosti Si Treemba. E o uşă împotriva incendiilor. Se închide automat când sesizează incendii.

Obi-Wan se dădu înapoi. Puntea de comandă primise o lovitură în plin, dar lovitura unui tun laser sau rachetă protonică ar fi putut provoca ceva mai mult decât un

incendiu. Putea să fi provocat o gaură în înveliş. Putea fi periculos să deschidă uşa. De partea cealaltă putea fi numai foc dar la fel de bine putea exista o scurgere de aer.

Îşi aminti de privirea maestrului. Nu îl va decepționa încă o dată.

Încetişor Obi-Wan încercă să se calmeze pentru a putea folosi *Forța*. Putea să treacă peste încuietoare şi să deschidă uşa, dar îl va costa un efort oarecare.

Însă după aceia ce va fi? Dacă o deschidea, ar fi putut fi aruncat în spațiu, ori fumul toxic îl va asfixia, ori, şi mai rău, focul putea să crească în intensitate...

Dar nu avea alternative. Se concentră şi uşa începu încetişor să se deschidă.

Imediat un puternic curent de aer îl lovi în spate pe Obi-Wan şi tânărul rămase fără aer. Aerul aflat în interiorul navei era tras în exterior. Obi-Wan se agăță de marginea uşii încercând să reziste să nu fie aruncat în exterior. Era tot ce putea face pentru moment. În spatele lui, Si Treemba se agățase de un tablou de comandă.

Era clar că învelişul navei fusese străpuns. Aerul ieşea printr-un mic orificiu aflat deasupra ferestrei navei.

— Trebuie să astup gaura asta, strigă Obi-Wan spre Si Treemba.

Înainte ca Obi-Wan să poată face ceva, Si Treemba căzu şi încercă să se agațe de orice întâlnea în alunecarea sa. Singurul lucru ce-l putea face Obi-Wan era să se țină de marginea uşii şi să se uite la el. Nu putea să îl ajute, cu atât mai puțin Si Treemba îl putea ajuta pe el.

Arcona luă o busolă sferică, un obiect rotund din metal ce înlocuia calculatorul principal dacă acesta era avariat. Luptând contra curentului de aer ce îl trăgea spre gaură, Si Treemba se apropie cu busola de gaură şi o lăsă să fie trasă de vidul spațial. Aproape imediat presiunea se restabili.

— Bună treabă, strigă Obi-Wan în timp ce alerga spre consola de pilotaj.

Căpitanul şi pilotul navei erau inconştienți din cauza lipsei de aer. Doar încă câteva clipe şi ar fi fost morți. În încăpere era o căldură insuportabilă. Lovitura laser distrusese un terminal de navigație iar resturile metalice erau împrăştiate peste tot în încăpere, dar din cauza lipsei aerului focul se stinsese.

Obi-Wan îl ridică pe căpitan şi îl aşeză pe podea. Apoi privi panoul de control. Avea multe indicatoare optice şi butoane. Rămase nemişcat un moment, fără să ştie ce să facă, apoi privi ecranul.

Diverse nave togoriene zburau în jurul *Monument*-ului. Un enorm transportor spațial, ce fusese transformat într-o navă de luptă, se apropia încet de navă. Scuturile deflectoare fuseseră oprite pentru a putea să mențină distanța. Un indicator de culoare roşie licărea constant pe consolă. Uimit, copilul văzu că lansatoarele de torpile protonice erau armate şi pregătite de tragere. Era echipamentul standard cu care erau dotate navele ce călătoreau pe această rută. Selectorul automat nu funcționa dar el ochi nava pirat manual. Spera că Qui-Gon avea dreptate şi că pirații nu vor redeschide focul. Pentru că dacă o vor face vor utiliza artileria grea.

— Ce vrei să faci Obi-Wan? întrebă Si Treemba prinzându-se de consola de navigație.

— Să le trimit un mesaj togorienilor! răspunse el. Încă nu suntem morți!

Apoi se aplecă spre consolă şi lansă torpilele.

Razele laser luminau coridoarele pline de fum de pe *Monument* şi îl orbeau pe Qui-Gon ce eschiva şi devia loviturile. Togorienii morți acopereau podelele culoarelor lăsate în urmă, iar cei vii umpleau coridoarele ce le aveau înainte. Răcnetele răsunau rezonând din pereți. Timp de o clipă maestrul Jedi rămase nemişcat în spatele unor cadavre şi îşi dori să aibă pe cineva să îi ajute, dar cei de la Offworld luptau în altă parte.

— Unde sunt Arcona ai tăi? țipă el spre Clat'Ha. Ar putea să ne ajute.

— Arcona nu luptă, răspunse Clat'Ha în timp ce trăgea într-un togorian. Probabil sunt închişi în camerele lor.

— Şi oamenii lui Jemba? întrebă Qui-Gon. Ai putea să te duci să le ceri ajutorul.

VP MAGAZIN

— Nu ar veni, spuse cu tristețe în glas Clat'Ha. Mă tem că va trebui să luptăm numai noi doi, Qui-Gon.

Un căpitan al piraților se strecură prin culoar spre ei, prin cortina de fum. Era enorm, de două ori mai înalt decât un om. Armura, de culoare neagră, purta semnele multor alte bătălii. Un craniu uman legat de un lanț îi atârna pe piept. Pielea îi era mai întunecată ca noaptea şi în strălucitorii săi ochi de culoare verde se putea citi cruzimea.

Purta o enormă bardă cu lamă vibratoare într-o mână şi un scut uriaş în cealaltă. Urechile le avea ascuțite şi lipite de cap. Avansă către Qui-Gon.

— A sosit ora morți tale, Jedi, răcni el. Am mai vânat şi înainte unii dintre ai tăi, şi în această seară voi roade oasele tale.

Dintr-o dată, Qui-Gon observă că pirații din spatele căpitanului se retrăgeau spre o gaură din perete. Pe aici nu era altă ieşire, decât dacă nu cumva găseau alt culoar de acces. Pirații, probabil, doreau să îl înconjoare.

Clat'Ha se îndreptă spre togorian şi trase. Piratul ridică scutul şi devie cu uşurință fascicolele laser. Apoi ridică enorma bardă. Fără efort arma putea tăia capul unui om obişnuit. Qui-Gon se apropie de el cu o mişcare uşoară a sabiei.

— Nu spun că nu ai mai ucis înainte, rosti încet Qui-Gon, dar nu o să rozi nimic în seara asta.

Maestrul Jedi făcu un salt spre piratul togorian. Urlând, piratul se apără cu barda.

O lumină puternică, la fel ca o explozie solară, lumină spațiul când torpilele loviră nava togoriană. Obi-Wan duse mâna la ochi în timp ce Si Treemba țipă de durere.

Jumătate din navă se dezintegră aruncând, cu forță, resturi în spațiu. O a doua explozie urmă şi arsenalul navei sări în aer.

Multe bucăți din navă se loviră de *Monument* în timp ce o enormă bucată distruse altă navă togoriană.

Obi-Wan nu putea aştepta răspunsul piraților şi până ce ei să reacționeze, apăsă butonul de reîncărcare a lansatoarelor.

Cu consola de navigație distrusă se putea conduce nava doar manual. Obi-Wan trase înapoi de manşa de control. Auzi un zgomot înfiorător de metal ce se dezintegra. Să fie distruse motoarele?

Rapid, consultă panourile de control căutând sursa zgomotului. Trăgând, Obi-Wan eliberase Monumentul din tuburile de abordaj a două nave togoriene ce erau cuplate la uşile calei. Prin resturile tuburilor de abordaj aerul era evacuat cu putere în vidul spațial.

Qui-Gon se dusese să îi oprească pe pirați.

Obi-Wan strânse cu putere din dinți rugându-se cu ardoare ca printre resturile evacuate în spațiu să fie numai pirați.

În acelaşi timp o navă togoriană deschise focul.

Căpitanul piraților se apropia şi solul vibra sub picioarele lui Qui-Gon. Enormul togorian cântărea de patru ori cât el.

Chiar şi în circumstanțe normale, Qui-Gon nu ar fi putut face altceva decât să se apere. Încercă să-şi păstreze echilibrul în timp ce para puternicele lovituri ale monstrului. Piratul se împiedică, dar se redresă imediat şi lovi cu barda cu lamă vibratoare. Lama lovi în plin umărul drept a lui Qui-Gon şi îl aruncă la pământ.

Cavalerul Jedi urlă de durere. Umărul îl ardea. Încercă să ridice brațul dar nu putu.

În spatele piratului, Qui-Gon auzi sunetul metalului ce se rupe. Sistemul de cuplare a tuburilor de abordaj cu porțile calei se rupseră şi un curent puternic de aer se formă. Qui-Gon văzu chiar şi picături din propriul sânge, ce erau aruncate în vid. Bucăți

de metal erau trase în spațiu împreună cu armele şi căştile piraților morți. Enormul pirat se adăpostise în spatele scutului încercând să se protejeze.

Qui-Gon se lăsă purtat de curentul de aer în direcția căpitanului pirat. Dacă tot trebuia să moară, măcar va lua monstrul ăsta cu el.

Puternicele lovituri ale tunurilor laser rupeau învelişul *Monument*-ului. O navă de luptă togoriană încercă să lovească puntea de comandă, dar cursul haotic al navei făcu ca loviturile să ajungă în partea din spate a covertei.

Obi-Wan, care nu dorea să se gândească că ar putea muri în acest atac, se pregăti să tragă.

Următoarea serie de lovituri nu nimeriră *Monument*-ul. Într-o miime de secundă Obi-Wan ochi centrul navei adverse şi trase.

În timp ce era tras în spațiu, Qui-Gon trecu sabia în mâna stângă şi lovi cu putere spre picioarele piratului. Togorianul se agăță de o balustradă şi făcu un salt evitând lovitura. Din săritură aterizâ cu picioarele direct pe antebrațul stâng al cavalerului. Luptând cu durerea, Qui-Gon încercă să ridice sabia dar enormul pirat îl ținea cu brațul imobilizat. Încercă disperat să se rotească dar nu putu să scape. Cu un braț imobilizat şi altul grav rănit, Qui-Gon nu putea face nimic pentru a se putea lupta cu monstrul.

Piratul începu să râdă ca un nebun, iar curentul de aer ce lovea pereții culoarului cu puterea unui uragan părea să râdă împreună cu el. Qui-Gon nu mai putea respira.

Dintr-o dată capul îi dispăru. Enormul togorian fu aspirat de vidul spațial.

Qui-Gon se uită în celălalt capăt a culoarului. Clat'Ha stătea ghemuită pe podea, ținându-se cu disperare cu o mână de mânerul unei uşi închise în timp ce în cealaltă mână ținea o armă de asalt. În intensitatea luptei piratul uitase de prezența ei.

În fundul culoarului era o poartă ce ar fi trebuit să se închidă automat la decompresia culoarului, dar care, din cauza loviturilor primite de navă nu funcționa.

Qui-Gon pierdea mult sânge şi nici nu putea respira. Dar, deşi era slăbit, făcu un efort suprem ridicând o bucată de metal cu ajutorul *Forței* şi lovi butonul de închidere manuală a uşii. Când şuieratul curentului de aer încetă, totul rămase într-o tăcere mormântală. Qui-Gon îşi auzea bătăile inimii şi pe Clat'Ha ce se sufoca încercând să respire.

Nava togoriană explodă într-o sfera de foc. Si Treemba manevra consola de comunicații trimițând SOS-uri în spațiu. O navă a Republicii Galactice putea răspunde cu o întârziere de câteva zile sau în fracțiuni de secundă. Era imposibil de estimat traficul pe rutele comerciale spațiale.

Dintr-o dată navele de luptă togoriene se îndepărtară. Două dintre ele fuseseră distruse iar transportorul şi încă o navă de abordaj fuseseră avariate de coliziunea cu *Monument*-ul. Se puteau vedea trupuri de pirați plutind prin spațiu.

Nici cel din urmă dintre pirați nu şi-ar fi putut imagina că fuseseră învinşi de un copil de doisprezece ani. Obi-Wan pilota nava ghidându-se după stele. Sirenele de alarmă sunau peste tot. Monitoarele indicau pierderi de aer prin cel puțin zece găuri.

— E ca şi cum nava se dezintegrează, îi spuse Obi-Wan lui Si Treemba.

Acesta aprobă din capul de formă triunghiulară,arătându-se îngrijorat.

— Trebuie să aterizăm, Obi-Wan.

— Să aterizăm? Unde? răspunse Obi-Wan privind afişajul locatorului spațial ce indica în jur doar pustiul spațial.

Si Treemba se aplecă spre consola de navigație.

— Nu funcționează, spuse.

— Ştiu, răspunse Obi-Wan. De asta pilotez manual. Unde o fi echipajul? De ce nu vine nimeni să ne ajute?

— Probabil îi ajută pe răniți sau sunt ei înşişi răniți.

VP MAGAZIN

Si Treemba privi undeva departe prin fereastra punți de comandă.

— Aşteaptă! Aici!

Obi-Wan putu să vadă planeta ce apărea în fața lor. Era o sferă albastră de culoarea apei, deasupra căreia se vedeau petele albe ale norilor.

— Cum am putea şti dacă aerul e respirabil? întrebă Obi-Wan. Atmosfera poate fi otrăvită sau poate fi o planetă ostilă.

— Tot e mai bine decât să respiri vidul spațial, spuse Si Treemba.

Ochii lui Si Treemba se întâlniră cu ai copilului. În acel moment enorma navă păru să geamă şi încă o alarmă începu să sune, ceea ce însemna că presiunea aerului din navă era tot mai mică.

— Cred că nu avem alternativă, spuse încet Si Treemba.

Grelb şi oameni săi alergaseră pe culoare spre secțiunea Arcona a navei. Minerii conduşi de huttul Jemba luptaseră bine contra piraților în porțiunea lor de navă, dar zeci de hutti şi whipizi erau morți sau răniți.

Bănuiră că muriseră şi mulți arcona. Grelb sperase să găsească mormane de victime.

Dar când ajunseseră în sectorul arcona descoperiră că aceştia nu luptaseră. În schimb lăsaseră ca mascota lor Jedi să lupte pentru ei.

Trecând de o curbură a culoarului, Grelb o văzu pe Clat'Ha ajutându-l pe Jedi să se ridice. Qui-Gon avea o tăietură profundă în brațul drept, iar cel drept îi era vânăt şi umflat.

Huttul surâse şi pentru ca nimeni să nu îl vadă, se retrase un pic. Începu să şoptească către whipizi ce îl urmau.

— Să se ducă cineva să îi spună lui Jemba că arcona sunt nişte laşi ce nu au ieşit din camere pentru a lupta. Şi că prețiosul lor Jedi doar printr-o minune mai e încă în viață. E momentul să-i lovim.

Obi-Wan survolă suprafața lumii acvatice şi trecu din partea luminată a planetei în partea întunecată. O noapte ce era luminată de cinci luni strălucitoare ce atârnau pe cer ca nişte pietre prețioase. Sub el, enorme creaturi zburau în imense stoluri. Păreau argintii în lumina lunilor, cu corpuri fusiforme şi aripi puternice. Aveau aspectul unor stranii specii de peşti zburători ale căror aripi evoluaseră căpătând o mărime respectabilă. Creaturile zburau cu aripile deschise, lăsându-se purtate de vânt. Câte una privea nava cu curiozitate.

Fără să lase din mână manşa de pilotaj şi cu nava ce pierdea din viteză scoțând sunete stridente la fiecare schimbare de direcție, Obi-Wan vedea oceanul cum se întinde în toate direcțiile sub el. În sfârşit, văzu o insulă sălbatică de coastele căreia se spărgeau valuri înspumate.

Obi-Wan pilotă nava spre insulă ținând cu greutate manşa şi gemând de efortul ce trebuia să îl facă pentru a nu lăsa nava să se prăbuşească.

Va urma.....

Tim Powers

PE APE ŞI MAI TULBURI

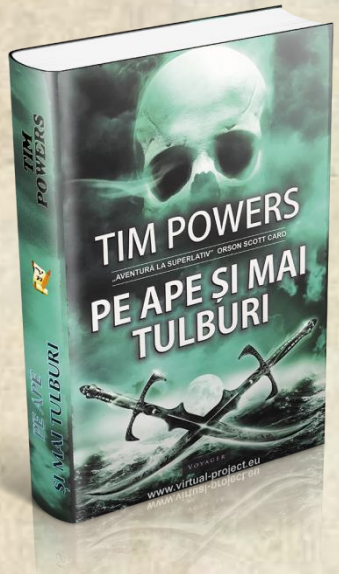

- Foileton -

În anul 1718, arhipelagul Caraibelor e o lume încă nouă, tainică, incitantă, virgină, un paradis al piraților si al vrăjilor. Barbă-Neagră, al carui suflet este stăpânit de fantome, a construit un imperiu maritim al piraților, în care luptă şi cei vii şi cei morți, un imperiu guvernat de credințe vodoo....

În acest univers al piraților şi al vrajitorilor, bântuit de fantome şi de zombi, ajunge din întâmplare John Chandagnac. Născut în Europa, de meserie artist-păpuşar, porneşte spre Jamaica pentru a recupera o moştenire furată. Capturat de piraţi, va avea de ales: să se alature echipajului sau să fie ucis şi, bineînțeles, o viață de pirat este mai bună decât nimic. John Chandagnac, acum cunoscut sub numele de Jack Shandy, va învăța să mânuiască velele, sabia de abordaj, pistolul şi tunul, devenind unul din piraţii lui Barbă-Neagră.

***Pe ape si mai tulburi** este un roman întunecat ca jungla din Haiti şi dinamic ca o furtună în Caraibe, un roman construit cu atâta maiestrie, încât şi un istoric sau un vrajitor-shaman îl poate savura.*

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul patru

Carmichael trebuia să plece în dimineața următoare, aşa că, în noaptea aceea, discuția din jurul focurilor era o țesătură stranie de speculații, avertismente şi istorisiri incredibile. Deşi ferit de neliniştea simțită de restul echipajului lui Davies, Jack Shandy asculta totuşi cu mult interes poveştile despre corăbii cu echipaje de zombi, întrezărite numai la miezul nopții ce cei condamnați la pieire, despre diverse precauții de natură magică necesare în Florida pentru protecția Însoțitorului Veghetor şi a altor *loa*-i *vodun,* despre spaniolii pe care i-ar fi putut întâlni în Golful Mexic şi despre tacticile care trebuiau folosite împotriva lor; erau repovestite legende vechi, iar Shandy ascultă povestea piratului Pierre le Grand, care, cu o barcă minusculă şi cu numai o mână de oameni, luase cu cincizeci de ani în urmă în stăpânire un galion al flotei spaniole; auzi o versiune alertă a bătăliei navale de patru ore dintre vasul englez *Charlotte Bailey* şi cel spaniol numit *Nuestra Senora de Lagrimas,* care se încheiase cu scufundarea amândurora, după care piraţii încercară o vreme să se întreacă unii pe alții povestind despre sucubi, demonii cu înfățişare de femeie ce populau în mod bizar şi erotic ultimele ore de viață ale bărbaților izolați pe insule sterpe.

Carmichael trebuia să se-ntâlnească în Florida cu *Răzbunarea Reginei Anna,* corabia lui Barbă Neagră, aşa că se pălăvrăgea o grămadă pe seama celui mai pitoresc căpitan de piraţi,

făcându-se speculații despre motivul care-l îndemna să revină pe țărmul acela sălbatic unde, cu un an sau doi în urmă, se aventurase până în inima uscatului, în căutarea unui soi de putere de concentrare magică, şi se întorsese peste mai multe zile şchiopătând, fără să fi avut succes, bolnav şi infestat de stafii care-l sâcâiau de-atunci cum sâcâie puricii un câine.

Shandy le servise cea mai gustoasă cină pe care-o pregătise vreodată şi, sătul şi uşor amețit de băutură, savură în mod deosebit întreaga seară... până când îi remarcă pe alți membri ai echipajului, cei care nu beau vitejeşte şi nu râdeau în jurul focului. Mai mulți se retrăseseră, târşindu-şi picioarele, către corturile din pânză de vele şi, la un moment dat, când se opri vântul, Shandy avu impresia că auzea suspine înăbuşite venind din partea aceea şi îl zări pe Skank stând în penumbra de sub un palmier şi ascuțind cu grijă un pumnal, cu o expresie de concentrare intensă – aproape de tristețe – pe fața lui tânără.

Shandy se ridică şi se îndreptă spre țărm. Abia vizibilă de partea cealaltă a întinderii de opt sute de metri de apă întunecată din port, silueta insulei Hog se contura pe fundalul stelelor, iar aproape la numai o lungime de braț se vedeau catarge goale, legănându-se uşor în voia brizei şi a valurilor mărunte. Auzi în spatele lui zgomotul sonor al unor cizme şi, când se întoarse către focuri, văzu silueta uscățivă a lui Philip Davies apropiindu-se cu paşi mari şi cu câte o sticlă de vin în fiecare mână. Dincolo de el, muzicanții din aşezare îşi acordau instrumentele de tot soiul.

— Aici erai, spuse căpitanul, cu voce de bețiv. Cine merită cel mai bun vin, dacă nu bucătarul?

Ridică una dintre sticle, căreia, din lipsă de tirbuşon, i se spărsese pur şi simplu gâtul.

— Mulțumesc, căpitane, zise Shandy, luând sticla şi uitându-se cu neîncredere la gâtul ei zimțat.

— Chateau Latour, 1702, îl informă Davies, înclinându-şi propria sticlă şi sorbind cu lăcomie.

Shandy o adulmecă pe a lui, o ridică şi îşi turnă o parte din lichid în gură. Era cel mai sec şi în acelaşi timp cel mai dulce Bordeaux pe care-l gustase vreodată – iar tatăl lui avusese uneori ceva vinuri fine – dar nu-şi lăsă încântarea să i se citească pe chip.

— Îhî, spuse, cu nepăsare. Aş vrea să-l fi găsit când căutam ceva bun de pus în tocană.

— De pus în tocană.

Lumina focului cădea pe o jumătate din fața lui Davies şi Shandy o văzu încrețindu-se într-un zâmbet acru.

— Când eram copilandru în Bristol, într-o seară de Crăciun, tocmai când plecam din atelierul dulgherului unde-mi făceam ucenicia, nişte vagabonzi puşi pe furat ne-au spart vitrina. Şi ce n-au luat au distrus, şi acolo era...

Se întrerupse ca să soarbă din vin.

— Şi acolo era un set de băieți de cor ciopliți din lemn, nici unul mai înalt decât degetul tău mare, vopsiți foarte frumos cu toții, şi l-am zărit pe unul căzând în zăpadă, iar un vagabond l-a lovit cu vârful piciorului când a luat-o la fugă, şi a ricoşat, azvârlit în josul străzii. Şi-mi aduc aminte cum m-am gândit că, indiferent ce i s-ar fi întâmplat prichindelului ăluia de lemn, n-avea să mai stea niciodată în micul locaş din care căzuse.

Se întoarse spre port şi trase adânc în piept briza mării.

— Ştiu ce pui la cale, îi spuse lui Shandy peste umăr. Ai auzit că Woodes Rogers poate s-ajungă aici în orice clipă, aducând iertarea regală, aşa că te-ai gândit să te strecori în noaptea asta în susul plajei, până unde nu mai poți fi zărit din aşezare, să te-ascunzi până la plecarea lui *Carmichael* – nu, nu mă întrerupe, o să te las să vorbeşti peste o clipă – şi să te-ntorci pe urmă aici, să te-apuci din nou de gătit, să stai la soare şi să bei rom până la sosirea lui Rogers. Este?

După o pauză îndelungată, Shandy râse încetişor şi mai luă o înghițitură din vinul excelent.

— Părea într-adevăr posibil, recunoscu el.

Davies dădu din cap şi se-ntoarse să-l privească.

— Sigur că da, spuse, numai că tu încă mai continui să gândeşti în termenii vitrinei ăleia

din care-ai căzut, înțelegi? N-o să te mai poți întoarce niciodată acolo unde erai.

Luă o înghițitură din sticlă, apoi oftă şi-şi trecu mâna prin părul negru, încâlcit.

— *În primul rând,* îi explică el, părăsirea unei corăbii în mijlocul unei acțiuni e o insultă gravă, aşa că, dacă-ți faci apariția intrând agale în aşezare mâine, după plecarea lui *Carmichael,* o să fii ucis – cu tot regretul, fiindcă eşti un flăcău simpatic şi ştii să găteşti, dar legile sunt legi. Ți-aduci aminte de Vanringham?

Shandy dădu din cap. Vanringham fusese un băiat vesel, de numai optsprezece ani, condamnat fiindcă se ascunsese sub punte când brigantina pe care se afla devenise ținta tirului unei corăbii din Marina Militară Regală. Când vasul pirat se târa înapoi, către Noua Providență, căpitanul său, un veteran bătrân voinic, pe nume Burgess, îl lăsase pe Vanringham să creadă că pedeapsa stabilită avea să fie anulată, ținând cont de tinerețea lui... iar în aceeaşi seară, după cină, acelaşi Burgess se dusese în spatele lui şi, cu lacrimile lucindu-i în ochi, fiindcă băiatul îi plăcea, îi trăsese un glonț în cap.

— *În al doilea rând,* continuă Davies, m-ai înjunghiat după ce te predaseşi. E adevărat, a fost din cauză că ți-am ucis prietenul, deşi e de presupus că l-aş fi putut opri într-un mod mai puțin letal, – dar şi el se predase. În orice caz, îți datorezi viața faptului că nu am avut chef să mă cert cu Venner în clipa aia. Dar, când te-am lăsat s-alegi, *n-ai avut de ales* între moarte şi între trei săptămâni cu mâncare şi băutură gratis, pe o insulă tropicală sau alta. Îmi eşti dator cu multă muncă grea pentru rana aia şi n-am de gând să te las să nesocoteşti târgul cu care-ai fost de acord.

Muzicanții reuşiseră să găsească o bază a colaborării şi începură să cânte *Greensleeves*[1], iar melancolia vechii melodii era în acelaşi timp familiară şi cu totul nelalocul ei acolo – rostogolindu-se pe plaja singuratică, batjocorită atât de bizar de țipetele păsărilor tropicale intrate în panică – făcând ca tot de ținea de Lumea Veche, şi zeii, şi filozofia ei, să pară îndepărtat şi lipsit de consistență.

— Iar în al treilea rând, adăugă Davies, cu asprimea dispărută din glas, s-ar putea întâmpla ca toți regii şi negustorii din cealaltă parte a Atlanticului să vadă sfârşitul amestecului lor pe aceste pământuri noi. Pentru ei, Europa şi Asia continuă să fie tabla de şah importantă; nu sunt în stare să privească această lume nouă decât în termenii a două scopuri: ca sursă de profit rapid, fără nici un fel de probleme, şi ca groapă de gunoi pentru infractori. După o asemenea arătură şi însămânțare, recolta s-ar putea să-i... surprindă şi, la sosirea sa, Rogers s-ar putea să descopere că nici unul dintre noi nici n-are nevoie, nici nu poate profita de pe urma unei amnistieri decretate de un bărbat care domneşte asupra unei mici insule reci din cealaltă parte a lumii.

Briza mării, acum ceva mai rece, şoptea printre palmierii de pe insula Hog şi făcea focurile piraților să pâlpâie şi să se întețească.

Cuvintele lui Davies îl întorseseră pe Shandy pe dos, şi nu în cea mai mică măsură fiindcă păreau să înlăture justețea scopului cu care traversase oceanul – fapta unchiului lui părea dintr-odată impersonal de pragmatică, aidoma devorării puilor de broască țestoasă de către pescăruşii flămânzi, iar propria lui misiune tot atât de inoportună ca o încercare de-ai învăța pe pescăruşi ce e compasiunea. Deschise gura să obiecteze, dar un strigăt înălțat din mulțimea adunată în jurul focurilor din spatele lui i-o luă înainte.

— Phil! zbiera cineva. Căp'tane Davies! Unii dintre băieți pun întrebări prea grele ca să le pot răspunde eu!

Davies îşi lăsă sticla să cadă în nisip.

— Ăsta-i Venner, spuse, dus pe gânduri. Cum e fenta aia? Peste lamă şi te faci că ataci spre interior, apoi, când parează celălalt, te ghemuieşti – dar nu cu totul – şi îl loveşti în coastă?

Shandy închise ochi şi vizualiză.

— Exact. Şi pe urmă îl ocoleşti în fugă.

— Am înțeles. Davies îşi înălță apoi glasul. Vin la tine-ntr-o clipă, Venner.

---

[1] Mâneci Verzi, cântec popular englez vechi.

Şi, în timp ce înaintau amândoi cu greu prin nisip, către focuri, scoase un pistol din centură.

— Dacă Venner o să joace corect, o să mă descurc, spuse cu voce scăzută. Iar dacă nu, vreau să stai deoparte cu ăsta şi să te-asiguri că…

Se întrerupse brusc şi râse, obosit.

— Nu contează. Am uitat că vorbeam cu un băieţel din cor, sculptat din lemn.

Îşi retrase pistolul şi mări pasul.

Shandy îl urmă, furios pe sine însuşi – în parte fiindcă nu se simţea bine rămânând în afara încăierării piraţilor – ca un copil nemulţumit fiindcă i se refuzase un act de o cutezanţă prostească – iar pe de altă parte şi în acelaşi timp, pentru că nu se amesteca.

Cu pantalonii bufanţi largi ca un jupon învârtejindu-i-se în jurul genunchilor la fiecare pas greoi, Leo Friend ajunse la baza potecii pietruite cu gresie care cobora dinspre fortul în ruină şi, transpirând din abundenţă în strânsoarea jiletcii fantastic de împodobite cu panglici, traversă întinderea de nisip în direcţia focurilor înconjurate de echipajul lui Davies. Beth Hurwood mergea cu paşi mari alături de el, suspinând de furie şi încercând să descâlcească lăbuţa mumificată de câine pe care i-o vârâse Friend în păr – „O să te protejeze în caz că suntem despărţiţi", mormăise el cu nerăbdare – chiar înainte de a o trage din camera ei fără ferestre şi de a-i face cât se poate de neceremonios vânt înaintea lui, în josul potecii.

Deşi nu-i era câtuşi de puţin greu să ţină pasul cu tânărul care se trudea din greu, acesta se întorcea cu faţa către ea după fiecare câţiva paşi.

— Grăbeşte-te, se poate? o întreba, gâfâind, şi trăgea cu ochiul în adâncul liniei decolteului ei.

La naiba cu toate întârzierile astea, se gândi Friend, *şi la naiba cu dobitocii de tot soiul cu care sunt nevoit să mă-nhăitez ca să pot ajunge în focarul din Florida! De ce-a trebuit să-l găsească nişte tâlhari ignoranţi şi certăreţi? Cu toate că, fireşte, dacă l-ar fi descoperit nişte indivizi cu mai multă judecată, eu şi Hurwood n-am fi reuşit să-i manipulăm astfel… şi deduc că acest Barbă Neagră e oricum aproape prea inteligent pentru noi. Acum stă deoparte, ne lasă să ajungem noi înşine în Florida înainte de a ni se alătura; pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut face rost de toate plantele alea medicinale indiene protectoare cumpărându-le pur şi simplu, dar el a trebuit să organizeze o blocadă în jurul întregului Charles Town, să captureze nouă corăbii şi o grămadă de ostatici, printre care şi un membru al Consiliului Guvernatorului, şi să ceară apoi drept răscumpărare o ladă cu ierburi. Aş vrea să fi ştiut,* continuă Friend să-şi depene gândurile, *dacă individul o face doar ca să-şi dea aere, sau ca să-şi ţină echipajul în formă pentru lupte, sau dacă se foloseşte de tot spectacolul ăsta ca să-şi mascheze alte scopuri secrete. Dar ce fel de planuri ar putea să aibă, ca să includă coasta mult prea civilizată a Carolinei, unde domneşte legea şi ordinea?*

Se uită din nou la Beth Hurwood, care reuşise în sfârşit să-şi scoată lăbuţa de câine din păr şi, în timp ce ea o azvârlea, el şopti cu repeziciune o frază şi mângâie aerul, şi rochia ei zbură în sus – dar ea o sili să coboare la loc înainte de a apuca să-i vadă altceva decât genunchii. *Oh, aşteaptă, fetiţo,* se gândi el, cu gura uscându-i-se şi cu inima bătându-i apăsat, încă şi mai repede decât înainte. *În curând o să-ţi fie atât de foame de mine încât n-o să mai poţi nici să răsufli…*

Friend pătrunse poticnindu-se în mulţimea dinspre focuri, chiar în timp ce Davies intra în mijlocul oamenilor venind dinspre plajă. Căpitanul piraţilor rânjea cu siguranţă de sine, şi Friend îşi rostogoli exasperat ochii. *Oh, scuteşte-ne de parada curajului, căpitane,* se gândi medicul gras; *aici nu te ameninţă nimeni… dacă nu reuşeşti cumva să mă enervezi de-a binelea cu ţinuta ta galantă.*

— Ah, iată-l pe căpitanul nostru, strigă unul dintre piraţi, un bondoc cu părul roşu şi cu o faţă lată, pistruiată şi zâmbitoare; şi, cu toate că unii dintre bărbaţii adunaţi se încruntau cu furie, Friend îl urmări pe cel zâmbitor, simţind că el era cel de la care pornise ameninţarea.

— Phil, continuă nerăbdător bărbatul, unii dintre flăcăi se-ntreabă ce acţiune ne-a împins să muncim din greu echipându-l pe *Carmichael* pentru ea şi cât de mult profit ne va aduce,

dacă ținem cont ce soi de pericole ne-așteaptă. Am încercat să le răspund în general, dar cer răspunsuri *exacte.*

Davies râse.

— Venner, credeam că știu cu toții că nu-i cazul să vină la tine când vor exactitate, spuse el, calm – deși neliniștea din spatele aparenței sale lipse de griji era evidentă pentru Friend.

Doctorul îl zări pe noul recrut – *prietenul lui Elizabeth, cum îl chema? Shandy, ăsta era numele* – îndesându-se în mulțime în urma lui Davies și, pentru o clipă, se gândi să aranjeze lucrurile astfel încât păpușarul băgăcios să fie ucis... sau, și mai bine, mutilat, tâmpit ca urmare a unei lovituri în cap... dar hotărî, cu regret, că era destul de greu să țină în frâu o mulțime atât de numeroasă și de sălbatică, împiedicând-o să se răzvrătească, chiar și fără a încerca să-i impună în același timp strivirea unui muscoi care-l sâcâia pe el însuși.

Își reîntoarse atenția asupra lui Venner, a cărui față, deși zâmbitoare, strălucea transpirată în lumina focului.

— Chiar așa le-am și spus, căp'tane, răspunse acesta, și, pentru o secundă, falsitatea zâmbetului pe care-l afișa sări probabil în ochii tuturor celor prezenți, dar mai mulți au zis că ei pur și simplu nu se urcă pe corabie dacă mergem în locu' ăla blestemat de pe coasta Floridei, unde s-a umplut Thatch de stafii.

Davies ridică din umeri.

— Oricine nu se mulțumește cu promisiunea mea c-o să se-mbogățească, sau îmi pune la-ndoială cuvântul în privința asta, poate sta de vorbă cu mine între patru ochi, ca să lămurim lucrurile. Și oricine vrea să dezerteze când suntem la mijlocul acțiunii știe care sunt pedepsele stabilite. Tu, Venner, te vezi în vreunul din astea două grupuri?

Trăgând cu ochiul de la margine, Friend șopti ceva și-și ridică mâna.

Venner încercă să răspundă, dar nu reuși să scoată decât un mormăit sugrumat.

Ar trebui să-l fac să-și provoace singur moartea, sau să-l salvez? se întrebă Friend. *Mai bine-l las să trăiască – în mulțimea asta există spaimă și furie, nu vreau să le-agit ca să răbufnească.* Șopti și gesticulă iarăși, și Venner se îndoi brusc de mijloc și vărsă în nisip. Oamenii din apropierea lui se retraseră și un râs aspru spulberă încordarea.

— N-aș zice că mi-ai dat un răspuns sugestiv, spuse Davies, întorcându-se spre spectatori.

Degetele durdulii ale lui Friend dansară în aer și Venner se îndreptă de spate și vorbi, tare, dar cu limba împleticindu-i-se.

— Nu... Phil. Am... încredere în tine. M-am... ce se-ntâmplă *aici?* Astea nu sunt cuvintele... Pur și simplu m-am îmbătat și-am vrut să... stârnesc un mic necaz, iar flăcăii ăștia... știu cu toții că tu pui pe primul loc... să fiu al naibii!... ceea ce slujește cel mai bine interesele lor.

Davies înălță surprins din sprâncene, apoi se încruntă, bănuitor, și privi cu atenție mulțimea; însă cuvintele lui Venner fuseseră suficient de convingătoare pentru unul dintre pirați, care se apropie tropăind și-l pocni drept în față pe pretinsul răzvrătit.

— Porc trădător, bombăni apoi, în vreme ce Venner se așeza pe nisip, cu sângele țâșnindu-i din nas. Pe urmă se-ntoarse spre Davies. Cuvântul tău e-ntotdeauna mai presus decât al lui, căp'tane.

Davies zâmbi.

— Încearcă să nu uiți asta, Tom, zise el cu blândețe.

La marginea mulțimii, Friend zâmbi la rândul său – totul era cu mult mai simplu decât fusese în emisfera estică – și se întoarse spre Elizabeth Hurwood.

— Acum putem merge înapoi, la fort, îi spuse.

Tânăra se holbă la el.

— Asta a fost tot? Ai alergat până aici, atât de repede încât era să-ți pocnească inima, doar ca să vezi un bărbat vărsând și încasând un pumn?

— Am vrut să m-asigur că nu se-ntâmplă nimic mai mult, răspunse nerăbdător Friend. Acum haide.

— Nu, se împotrivi ea. Dacă tot suntem aici, o să-l salut pe John.

Friend se răsuci spre ea cu furie, apoi își regăsi controlul.

Zâmbi cu superioritate și înălță din sprâncene.

— Răzuitorul de chilă? Bucătarul brigand? Presupun că e aici, adăugă, zâmbind prosteşte, dacă mirosul pe care-l simt nu e cumva al unui câine ud.

— Întoarce-te la fort, spuse ea, plictisită.

— Ca să p... poți... să te *c... cuplezi cu el,* presupun? se precipită Friend, împroşcând cu salivă, cu vocea stridentă de indignare. Şi-ar fi dorit să se poată referi la probleme sexuale fără să se bâlbâie. Ia-ți gândul de la asta, d... d... drag... Elizabeth. Tatăl tău mi-a ordonat să nu te scap din ochi.

Dădu din cap cu un aer virtuos.

— Atunci fă ce vrei, netrebnic afurisit, spuse cu blândețe, iar Friend înțelese, cu o strălucire neobişnuită şi nepoftită a intuiției, că nu folosise cuvântul *afurisit* ca pe un simplu adjectiv de evidențiere a substantivului[2]. Mă duc să vorbesc cu el. Indiferent dacă mă urmezi sau nu.

— O să te urmăresc de-aici, zise Friend, şi adăugă, ridicând vocea, în vreme ce ea se îndepărta: Nu te teme că vin după tine! Nu-mi chinuiesc nările aducându-le în apropierea individului!

Confruntarea de lângă foc fiind încheiată şi mai mult sau mai puțin lămurită, o parte dintre piraţi şi dintre prostituate se uitară spre Friend, în căutarea altei distracții – şi o găsiră, evident, fiindcă începură să şuşotească, să râdă în hohote sau doar să chicotească în spatele degetelor ticsite de inele cu pietre prețioase.

Friend se încruntă şi-şi ridică mâna, dar îşi simțea deja încordarea din minte, aşa că o lăsă din nou în jos şi se mulțumi să spună:

— Scursori!

După care se îndreptă cu paşi mari spre o movilă scundă, pe care rămase în picioare, încrucişându-şi brațele la piept cu un gest spectaculos şi holbându-se la fiica lui Hurwood. Îl găsise pe Shandy şi se duseseră să stea de vorbă la mai bine de zece metri depărtare.

Disprețuiți-mă cu toți, îşi spuse Friend – *dar pentru asta nu mai aveți la dispoziție mai mult de-o săptămână.*

Pentru prima oară în mai mulți ani, se gândi la bătrânul datorită căruia făcuse primii paşi pe... se întrerupse ca să savureze expresia... pe drumul către natura divină. Câți ani avea el pe-atunci? Vreo opt – dar învățase deja latineşte şi greceşte, citise *Principia* lui Newton, precum şi *De Sagis Earumque Operibus,* scrierea lui Paracelsus... şi, îşi aduse acum aminte, invidia stârnită de intelectul şi de fizicul lui robust începuse deja să-i facă pe cei înguşti la minte să-l disprețuiască şi să se teamă de el. Până şi tatăl lui, simțind şi detestând o măreție pe care nu putea spera s-o înțeleagă vreodată, îl supusese abuzurilor, încercând să-l pună să facă exerciții fizice lipsite de sens şi să-i reducă porția zilnică de dulciuri, sursa zahărului din sânge de care avea nevoie organismul său; numai mama lui îi recunoscuse cu adevărat geniul şi avusese grijă să nu mai fie nevoit să meargă la şcoală cu ceilalți copii. Da, avea în jur de opt ani când îl văzuse pe bătrânul zdrențăros aplecându-se înăuntru pe fereastra din spate a patiseriei.

Moşneagul era evident sărac cu duhul şi fusese atras la fereastră de mirosul plăcintei cu fructe abia coase din cuptor, dar gesticula într-un mod bizar, săpând cu mâinile în fața lui de parcă aerul i-ar fi opus rezistență; şi, pentru prima oară în viața sa, nasul lui Friend fusese iritat de mirosul asemănător cu al metalului încins.

Deja grațios şi sigur pe picioare în ciuda a ceea ce credea toată lumea despre trupul lui mătăhălos, băiatul se urcase fără zgomot pe o ladă din spatele bătrânului, ca să se poată uita pe fereastră, iar ceea ce văzuse îi întețise bătăile inimii. O plăcintă proaspătă plutea convulsiv prin aer, apropiindu-se de deschidere, iar şovăielile şi mişcările ei zvâcnite într-o parte şi într-alta corespundeau întocmai cu gesturile moşneagului. Vânzătoarea din prăvălie era în patru labe în colțul cel mai îndepărtat, prea ocupată să verse cu violență ca să observe plăcinta purtată prin aer şi, la fiecare câteva secunde, bătrânul lăsa plăcinta să se oprească şi făcea chicotind alte gesturi, care deranjau de la distanță îmbrăcămintea fetei.

---

[2] Aşa cum se foloseşte de cele mai multe ori în limba engleză.

Excitat din cale-afară, Friend coborâse de pe ladă şi se ascunsese, iar câteva minute mai târziu o pornise pe urmele bătrânului, care plecase țopăind zglobiu, cu tot cu plăcinta furată. Se ținuse după el toată ziua, urmărindu-l cu privirea când îşi făcuse rost de prânz şi de bere şi le săltase fetelor drăguțe fustele-n cap, şi pentru toate astea nu fusese nevoie de nimic altceva decât să gesticuleze şi să bombăne, şi respirația micului Leo Friend devenise grăbită şi superficială când văzuse limpede că nici unul dintre oamenii jefuiți sau tratați cu grosolănie nu-şi dădea seama că vinovatul era bătrânul zdrențăros şi zâmbitor care le făcea cu ochiul. În noaptea aceea, moşneagul spărsese lacătul unei case nelocuite şi se retrăsese înăuntru cu un căscat cavernos.

În dimineața următoare, Friend era în fața casei, plimbându-se încoace şi încolo şi ducând în brațe cel mai măreț tort pe care reuşise să-l cumpere cu banii adunați de tatăl lui pentru chirie. Priveliştea putea stârni poftele oricărui iubitor de dulciuri, iar băiatul avusese grijă să schimbe glazura şi s-acopere tot ce i-ar fi putut dovedi furtul.

După o oră şi jumătate de mers obositor, înainte şi înapoi, cu brațele lui dolofane torturate de durere fiindcă susținuseră atâta vreme tortul greu, micul Friend îl văzuse pe bătrân ieşind, căscând şi acum, dar îmbrăcat cu o haină de catifea de prost gust, căptuşită cu tafta. De data asta, Friend trecuse pe lângă casă săltând tortul ceva mai sus şi exultase când simțise, simultan, cum îi cuprindeau nişte crampe bruşte stomacul şi cum i se ridica tortul din mâini, începând să plutească.

Crampele îl făcuseră să se-ndoaie de mijloc şi să se rostogolească pe pavaj, dar se silise să-şi țină ochii deschişi în ciuda durerii, urmărind tortul care levita; se înălțase în aer, drept în sus, apoi îşi schimbase uşor poziția şi coborâse în partea opusă a casei. Bătrânul care chicotea se întorsese înăuntru şi crampele lui Friend se domoliseră. Băiatul se ridicase în picioare, se îndreptase şontâc-şontâc spre uşă şi pătrunsese fără zgomot în locuință.

Îl auzise pe bătrân înfulecând zgomotos tortul într-o altă cameră şi aşteptase în holul prăfos de la intrare până când nu-l mai auzise mestecând, ci scâncind. Atunci îşi făcuse apariția în încăpere plin de curaj şi-l văzuse pe moşneag rostogolindu-se pe podea, între mobilele cu contururi neclare, acoperite cu cearşafuri.

— Am ascuns medicamentul, zisese băiatul, cu voce pițigăiată. Spune-mi cum îți faci vraja, şi ți-l dau.

Fusese nevoit să repete acelaşi lucru de mai multe ori, cu glas mai puternic, dar bătrânul îl înțelesese în cele din urmă. Şovăind şi folosind o droaie de gesturi expresive când vocabularul lui sărăcăcios îl lăsa de izbelişte, moşneagul îi explicase băiatului că la bază stătea vrăjitoria, un concept tot atât de simplu, dar tot atât de greu de evidențiat ca utilitatea unui palan şi a unui scripete pentru creşterea spectaculoasă a forței de tracțiune. Băiatul asimilase imediat ideea, dar insistase ca bătrânul să-l învețe efectiv cum să mişte lucrurile de la distanță înainte de a-i da antidotul; şi, după ce tânărul Friend reuşise să urnească o canapea, izbind-o de tavan suficient de tare ca să crape tencuiala, bătrânul îl implorase să pună capăt durerilor sale.

Friend râsese îndatoritor şi se întorsese în goană acasă, lăsând cadavrul schimonosit să fie descoperit de proprietarii locuinței, când aveau să se-ntoarcă.

Însă pe măsură ce crescuse şi studiase toate scrierile despre vrăjitoria din antichitate – atât de ispititor de consecvente, de la o cultură la alta! – ajunsese să înțeleagă, cu amărăciune, că vrăjile cu adevărat splendide, divine, deveniseră treptat, în decursul mileniilor, aproape imposibile. Ca şi cum magia ar fi fost cândva un izvor de la care un vrăjitor îşi putea umple singur un vas, la întreaga lui capacitate, dar s-ar fi preschimbat acum în noroi umed din care se mai puteau stoarce doar câteva picături, şi asta cu multă trudă… sau ca şi cum pe cer s-ar fi aflat pietre invizibile pe care să-ți sprijini piciorul, iar cerul s-ar fi extins şi le-ar fi îndepărtat una de alta, astfel încât, deşi magicienii din antichitate puteau să meargă pe ele întinzându-şi foarte puțin paşii, acum era nevoie de puterea adunată aproape într-o viață întreagă ca să poți sări pe piatra următoare.

Însă el lucrase cu ceea ce mai rămăsese şi, la cincisprezece ani, era în stare să ia orice şi-ar fi dorit şi să pună oamenii să facă realmente orice împotriva propriei voințe – apoi încercase

să ofere mamei lui, singura care avusese întotdeauna încredere în el, accesul în lumea tainică pe care-o descoperise. Nu reuşea nicidecum să-şi amintească exact ce se petrecuse atunci... dar ştia că tatăl lui îl lovise, că fugise din casa părintească şi că nu se mai întorsese niciodată.

Abilitățile de vrăjitor îi îngăduiseră să ducă o viață confortabilă în următorii cinci ani, ca student. Cele mai bune mâncăruri, cele mai bune haine şi cele mai bune locuințe îi erau accesibile – cu toate că o suspiciune profundă față de sex îl împiedicase să facă în această privință ceva mai mult decât să aibă vise tulburătoare, imposibil de ținut minte, care-i mânjeau cearşafurile – aşa că într-o bună zi înțelesese că voia – că avea nevoie – de mai mult decât atât şi intrase în panică, aşa cum se întâmplă atunci când descoperi că doza zilnică de laudanum nu mai e suficientă ca să te țină în viață.

Pentru că, la urma urmelor, magia nu era minunată fiindcă putea obține orice, ci fiindcă îl încânta însuşi *modul de a obține,* încălcarea voinței altcuiva, înşfăcarea cu o mână mai fermă, perceperea propriei voințe care forța lucrurile, în orice direcție; aşa că era neliniştitor să-şi dea seama că violarea altora nu era completă, că tabloul avea pete rezistente în fața voinței sale, aşa cum opun rezistență cernelii zonele date cu ceară de pe piatra litografică. Nu putea ajunge la mințile lor. Le putea impune oamenilor să-i îndeplinească poruncile, dar nu-i putea sili să *vrea* s-o facă. Iar atâta timp cât în creierii celor de care se folosea continua să existe cea mai vagă zvâcnire de protest sau de indignare, dominația asupra lor nu era absolută, nu îi absorbea cu desăvârşire. Avea nevoie să atingă acest absolut... dar înainte de a-l întâlni pe Benjamin Hurwood nu crezuse că îi era accesibil.

Capitolul cinci

— De ce-i spui aşa? întrebă nervoasă Beth Hurwood.

— Cum, *hunsi kanzo*? E titlul lui. Nu ştiu, Thatch sună prea familiar, iar Barbă Neagră prea teatral.

— Titlul lui? Ce semnificație are?

— Înseamnă că e... un inițiat. Că a trecut prin proba focului.

— Inițiat în ce?

Părea supărată fiindcă Shandy ştia toate astea.

El dădu să răspundă, apoi ridică din umeri.

— În toate chestiile magice. Chiar şi locuind acolo sus, în vechiul fort, trebuie să fi observat că aici magia e folosită tot atât de mult ca... focul în Anglia.

— Am observat, bineînțeles, că oamenii ăştia sunt superstițioşi. Cred că toate comunitățile lipsite de educație... înțepeni, apoi se uită la el. Doamne Sfinte, John – nu crezi în nimic din toate astea, nu-i aşa?

El se încruntă şi se uită dincolo de strălucirea focului, către junglă.

— Nu vreau să te insult nefiind pe deplin sincer. Suntem într-o lume nouă şi toți aceşti pirați trăiesc având cu ea o legătură mult mai strânsă decât europenii din Kingston, din Cartagena şi din Port-au-Prince, care-ncearcă să transplanteze aici Lumea Veche, într-o măsură cât mai mare cu putință. Dacă poți să crezi ceea ce e scris în Vechiul Testament, atunci crezi în existența anumitor lucruri stranii... şi n-ar trebui să te grăbeşti să decizi ce e sau nu e posibil.

Domnul Bird îşi aruncă mâncarea şi sări în picioare, uitându-se cu asprime în jur, fără să-şi oprească ochii asupra cuiva anume.

— Nu sunt câine! strigă, plin de mânie, cu cerceii de aur scânteindu-i în lumina focului. Nemernicule!

Beth îl privi alarmată, dar Shandy zâmbi.

— N-ai de ce să-ți faci griji, îi şopti, nopțile în care nu face asta cel puțin o dată sunt extrem de rare. Indiferent ce i-o fi stârnind furia n-are nici o legătură cu insula Noua Providență sau cu anul 1718.

— Lua-te-ar naiba! zbieră domnul Bird. Nu sunt *câine!* Nu sunt *câine!* Nu sunt *câine!*

— Cred că la un moment dat l-a făcut cineva câine, spuse Shandy, cu voce scăzută, şi acum îşi aduce aminte ori de câte ori bea câte ceva.

— Evident, încuviință Beth, deprimată. Dar, John, vrei să spui că… nu ştiu… porți amulete ca te protejeze acest Însoțitor Veghetor?

— Nu, răspunse el, dar îmi aduc aminte c-am tras cu un pistol în stomacul doctorului tău când purta *el* un asemenea talisman, în ziua când a pus Davies mâna pe *Carmichael.* Şi, ascultă-mă, în timpul primei săptămâni petrecute aici, am prins un pui, l-am gătit şi l-am mâncat, şi a doua zi am căzut la pat, cu o febră groaznică. Bătrânul guvernator Sawney hoinărea prin preajmă, mormăind şi pleznind muşte invizibile, aşa cum face de obicei, şi, când m-a văzut transpirând şi gemând în cortul meu, m-a întrebat imediat dacă nu mâncasem cumva un pui cu nişte litere scrise pe cioc. Ei bine, observasem că avea pe cioc nişte semne, şi am recunoscut. „M-am gândit eu, a zis el. E unul dintre puii în care-am băgat vraja febrei lui Rouncivel. Să nu-i mai mănânci niciodată când au scris ceva pe cioc – o să te-alegi cu diverse lucruri de care vor alții să scape.” Şi pe urmă a luat alt pui, a făcut o şmecherie şi m-am trezit sănătos în dimineața următoare.

— Oh, John, exclamă Beth, să nu-mi spui că te-au *vindecat* şarlataniile lui!

Shandy ridică din umeri, uşor iritat.

— N-ar fi trebuit să mănânc puiul ăla.

Se hotărî nici măcar să nu-ncerce să-i povestească despre bărbatul pe care-l văzuse într-o noapte pe plajă. Toate buzunarele lui erau rupte şi nu vorbea fiindcă avea falca legată cu o bucată de pânză înnodată în creştet. Când trecuse pe lângă el, Shandy observase că avea haina mai degrabă cusută decât încheiată. N-avea rost să-i povestească ei asta, sau ceea ce aflase pe urmă despre oamenii îmbrăcați astfel.

Beth încheie subiectul cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— John, spuse ea, cu disperare, Friend n-o să mă lase să stau prea mult – îmi poți spune încotro o să plecăm mâine dimineață?

El o privi clipind nedumerit.

— Dar *tu* nu vii, nu-i aşa?

— Ba da. Tata…

— Eşti sigură? Mă gândeam că, deoarece Woodes Rogers poate sosi aici în orice clipă, tatăl tău ar fi trebuit, evident, să…

— Da, John, sunt sigură. Azi l-am văzut pe tata, pentru prima oară după o săptămână şi ceva, şi bineînțeles că ducea în brațe lădița aia de lemn care pute atât de urât, şi mi-a spus c-o să-l însoțesc. A continuat repetându-mi de mai multe ori că o să fiu ferită pe de-a-ntregul de răni şi de boli – dar n-a spus nici unde mergem, nici de ce.

— Iisuse. Shandy respiră adânc. Ei bine, nici Davies n-a spus nimic, dar se zvoneşte că ne îndreptăm către un loc de pe coasta Floridei, un loc unde *hun*-ii… ăă, unde Barbă Neagră a lăsat din greşeală nişte stafii să se agațe de el. Îi adresă un zâmbet nervos. Din câte-am înțeles, aşa cum se agață țeparii de mare, sau lipitorile. Şi, adăugă, sperând că reuşea să-ți ascundă îngrijorarea, acolo o să ne-ntâlnim cu Barbă Neagră în persoană.

— Dumnezeu să ne ajute, spuse ea, încet.

Şi Însoțitorul Veghetor, se gândi Shandy.

Acompaniat de o grămadă de foşnete impresionante, împroşcând nisipul şi mormăind din cauza efortului destul de tare ca să fie auzit, Friend se apropie clătinându-se şi legănându-şi brațul către ei.

— Ajunge… Elizabeth, gâfâi el. Ne-aşteaptă cina… la fort.

Îşi şterse fruntea cu o batistă de dantelă.

Beth Hurwood se uită la oalele în care se pregătea mâncarea piraților cu atâta jale, încât

Shandy întrebă:

— Cina?

— Ierburi, legume şi pâine neagră, oftă ea.

— Simplu, dar hrănitor, declară Friend. Trebuie s-o păstrăm sănătoasă.

Aruncă şi el o privire către oale, simula un icnet scurt, apoi o luă pe Beth de braţ, conducând-o în direcţia fortului.

Vreo doi oameni din apropiere râseră, spunându-i lui Shandy că aşa ceva era de aşteptat, că fetele aleg adesea bărbaţi cu frumoşi în locul celor care n-au nimic, în afară de o inimă sinceră.

Râse şi el, un râs oarecum silit, răspunzând că totul se datora mai degrabă inepuizabilei bune dispoziţii a lui Friend şi apucăturilor lui de om de lume. Refuză o porţie suplimentară de tocană, dar acceptă încă o sticlă de Latour decapitată şi îşi croi drum prin nisip, îndepărtându-se de focuri şi mergând de-a lungul plajei către sud, spre *Carmichael.*

În golful îngust, prova corabiei continua să se-nalţe deasupra apei, susţinută de un cadru solid de lemn şi de două ultime parâme legate de copaci, iar pupa era lăsată foarte mult în jos, în port; dar, în ciuda poziţiei nepotrivite, acum părea să fie corabia lui într-o mult mai mare măsură decât în luna când navigase cu ea ca pasager. Acum o cunoştea îndeaproape – se căţărase ca o maimuţă pe vergile înalte când îi refăcuseră greementul, lovise cu securea când îi făcuseră bucăţi teuga şi cea mai mare parte a balustradelor, asudase mânuind ferăstrăul şi burghiul când îi croiseră ambrazuri noi pentru mai multe tunuri şi, vreme de mai multe ore decât îşi putea aduce aminte, stătuse agăţat în laţul unei parâme, la jumătatea distanţei dintre copastia de deasupra şi nisipul sau apa de dedesubt, desprinzând de cocă, cu dalta, palmă după palmă de alge carbonizate şi de scoici şi scoţând carii, şi bătând cu ciocanul în lemn mici *drogues* de alamă, cioplite şi descântate de *bocor*-ul lui Davies pentru a deveni amulete puternice contra carilor.

Şi, se gândi el în timp ce se apropia de corabie, *mâine o s-o tragem pe distanţa care-o mai desparte de apă, o să-ntindem bine sarturile şi-o să plecăm. Şi-o să înceapă viaţa mea de pirat.*

Observă că pe nisipul de sub arcul înalt al provei stătea cineva şi, după ce se uită o clipă cu atenţie, văzu, în lumina lunii, că era bătrânul nebun căruia îi spuneau piraţii întotdeauna „guvernatorul" – poate fiindcă nu i se ştia cu certitudine numele, el unul i-l auzise sub mai multe forme: Sawney, Gonsey şi 'Pon-sea. Scena pe care o avea în faţa ochilor – un moşneag stând sub prova unei corăbii – îi aduse aminte de ceva care-i scăpa... dar, ciudat, ştia că era vorba de un pictură sau de o poveste şi că aceasta îi împrumuta bătrânului Sawney, prin comparaţie, o demnitate tristă. Era surprins să vadă în bătrânul lunatec, chiar şi numai prin analogie, ceva mai mult decât un clovn priceput la vrăjitorii, dar pe jumătate idiot.

Pe urmă îşi aduse aminte la ce îl ducea cu gândul scena aceea: la Jason, gârbovit de trecerea anilor, stând sub prova abandonatei *Argo,* trasă pe plajă.

— Cine-i acolo? întrebă bătrânul, la auzul cizmelor lui Shandy pe nisip.

— Jack Shandy, guvernatorule. Voiam să mai văd corabia pentru o ultimă oară în poziţia asta.

— Mi-ai adus ceva de băut?

— Ăă, da.

Shandy se opri, luă câteva înghiţituri zdravene, apoi îi întinse moşului sticla pe jumătate plină.

— Pleci mâine pe mare?

— Întocmai, răspunse Shandy, surprins fiindcă bătrânul ştia asta şi fiindcă şi-o reamintise.

— Ca să li te alături lui *hunsi kanzo* şi căţeluşului lui.

Shandy îl privi îngustându-şi ochii şi întrebându-se dacă, la urma urmelor, era într-adevăr într-o perioadă de luciditate.

— Căţeluşul lui?

— Bonnett. Te-am văzut mânuind păpuşile, ştii cum să-i faci pe prichindeii ăia să sară când îi ţii de sfori.

— Oh. Da.

Shandy auzise de noul pirat Stede Bonnett, care lăsase de curând şi inexplicabil în urmă o plantație prosperă de pe insula Barbados ca să îngroaşe rândurile corsarilor, dar n-auzise că ar fi avut vreo legătură cu Barbă Neagră; şi bineînțeles că bătrânul Sawney nu era nicidecum o sursă demnă de încredere.

— Aud c-o să mergeți spre nord, continuă guvernatorul. Se întrerupse ca să ia o înghițitură de vin. Către Florida. Pronunță cuvântul cu un accent spaniol puternic. Frumos nume, dar e o țară a febrei. Cunosc locul. Am ucis ceva indieni caraibieni acolo şi odată m-am ales cu o rană urâtă de la o săgeată de-a lor. Vreau să te fereşti de ei – îs cei mai răi. Canibali. Au țarcuri cu femei şi copii din alte triburi, aşa cum avem noi țarcuri cu vite.

Shandy nu credea asta, dar, ca să fie politicos, fluieră şi clătină din cap.

— La naiba, spuse. O să mă țin cât mai departe de ei.

— Ai grijă să nu uiți... oricum, până ajungeți la blestemăția de gheizer. Pe urmă, dacă ştii ce e de făcut, poți să fii fără nici o grijă.

— Asta e ceea ce-mi doresc, încuviință Shandy. Să n-am nici o grijă.

Guvernatorul chicoti şi răspunse în spaniolă, şi, cu toate că învăța această limbă, într-o formă rudimentară, de la piratii corciți, dialectul în care vorbea guvernatorul îl derută. Părea, în acelaşi timp, prea vechi şi prea curat. Însă bătrânul încheie într-o engleză foarte fluentă, cu o sugestie obscenă, precizând ce abilități spera Barbă Neagră să capete în urma acelei expediții.

Shandy râse anemic, îşi luă rămas-bun şi făcu cale-ntoarsă. După vreo douăzeci de paşi ajunse pe creasta unei dune de nisip şi se opri să se uite înapoi, către corabie. Era uşor înclinată către el, aşa că putea să vadă duneta şi o margine a punții pupa, deasupra apei, în stânga sa. Încercă să-şi dea seama unde murise Chaworth, unde îl înjunghiase el pe Davies şi unde stătuseră el şi Beth când îi aruncaseră biscuiți cu viermi pescăruşului. Observă că porțiunea balustradei de care se sprijiniseră era acum tăiată şi simți o uşoară supărare fiindcă nu-şi putea aduce aminte dacă bucata aceea se număra sau nu printre cele tăiate chiar de el.

Încercă să-şi imagineze ce alte soiuri de evenimente s-ar fi putut petrece până la urmă pe puntea aceea şi, o clipă mai târziu, realiză uimit că se vedea, instinctiv, prezent în timpul desfăşurării lor. *Dar asta e o greşeală,* îşi spuse, cu un zâmbet nervos. *Eu şi Beth o să părăsim corabia cu prima ocazie. O să navigheze fără mine, cu toate că în lemnul ei mi s-au îmbinat sudoarea – şi sângele, uneori, când mi-a alunecat dalta. Eu am un unchi care trebuie spânzurat.*

Se întoarse către focuri, punându-se din nou în mişcare, şi îi trecu prin minte că nu era prea departe de locul unde-l văzuse pe bărbatul cu buzunarele rupte şi cu falca legată; amintirea îl făcu să-şi grăbească paşii, nu fiindcă bărbatul arătase amenințător, ci ținând cont de ceea ce spusese Davies când îi povestise despre el.

Căpitanul scuipase şi clătinase din cap iritat.

— Trebuie să fi fost Duplessis, rămas de la ultimul popas făcut aici de Thatch. Thatch nu-şi mai rezervă niciodată destul timp ca să facă lucrurile mărunte aşa cum ar trebui. Duplessis a fost *bocor* şi a cumpărat o grămadă de *loa*-i, iar asta te lasă cu o datorie de care nici măcar moartea nu te poate scăpa. Presupun că Thatch l-a îngropat fără să-i pună toate piedicile necesare.

Shandy se holbase la el.

— L-a îngropat?

Davies îi adresase un rânjet şi citase poanta unei glume vechi imitând accentul disprețuitor al aristocraților:

— A fost nevoit – ştii, era mort. Măcar nu l-a îngropat cu tot cu cizme, adăugase, pe tonul lui obişnuit. Stafiilor le place să hoinărească pe corăbii şi, dacă sunt încălțate, nu poți să dormi, fiindcă tropăie toată noaptea.

Când ajunse Shandy înapoi, la focuri, cei mai mulți dintre pirați fie o porniseră agale către colibe, fie se aşezaseră, cu sticlele lângă ei, pentru o noapte-ntreagă de beție serioasă,

laconică. El unul decise că era destul de beat ca să poată dormi, aşa că o porni către coliba cu acoperiş cu o singură pantă pe care şi-o construise din scânduri şi pânză de vele. Începu să urce pe povârnişul nisipos, dar încremeni locului când, fără să ridice tonul, o voce venind din faţa lui, tot atât de profundă ca un sunet de orgă înălţat din fundul unui puţ de mină, îi ceru să se oprească. Se uită cu atenţie, încercând să vadă în lumina lunii, schimbătoare şi pătată de umbre sub palmieri, şi reuşi într-un târziu să desluşească o siluetă neagră uriaşă, aşezată cu picioarele încrucişate în interiorul curăţat cu grijă al unui cerc bine conturat, trasat pe nisip.

— Nu intra în cerc, îi ceru negrul, fără să-şi rotească privirea, şi el îl recunoscu cu întârziere pe Grăsanul Sumbru, *bocor*-ul lui Davies.

Se spunea că e surd, aşa că se mulţumi să dea din cap – realizând că gestul era chiar mai inutil decât cuvintele, fiindcă bărbatul se uita în altă parte – şi se retrase cu vreo doi paşi.

Grăsanul Sumbru nu aruncă nici o privire în jur. Săpa în aer cu un cuţit de lemn, pe care-l purta întotdeauna asupra lui, şi se părea că-i era greu să-l mişte prin văzduh.

— *Raasclaat,* înjură el încetişor, apoi murmură: Nu pot să-i fac pe fii ăştia de curvă să se poate frumos. M-am certat cu ei toată noaptea.

Fiind surd, *bocor*-ul nu-şi pierduse niciodată accentul din Virginia, locul unde crescuse.

— Ăă... se bâlbâi Shandy, nesigur, uitându-se în jur şi încercând să-şi aducă aminte cel mai apropiat traseu alternativ în susul povârnişului, fiindcă Grăsanul Sumbru îl blocase pe cel pe care se afla, ăă, ce-ar fi să...

Braţul *bocor*-ului se înălţă brusc, îndreptând cuţitul de lemn către cer.

Shandy se uită din reflex în sus şi, între întunecimile pletoase a doi palmieri, zări fulgerător o stea căzătoare, ca o linie de cretă luminoasă pe o tăbliţă de ardezie din depărtări. Treizeci de secunde mai târziu, vântul se opri... şi reîncepu, mai puternic. Grăsanul Sumbru îşi lăsă braţul în jos şi se ridică – sprinten, în ciuda uluitorului său trunchi. Se întoarse, îi adresă lui Shandy un zâmbet liniştitor şi se trase într-o parte.

— Treci, spuse, acum nu mai e decât o linie desenată pe nisip.

— ... Mulţumesc.

Shandy se strecură pe lângă uriaş, sări grăbit peste conturul cercului şi îşi continuă drumul.

Îl auzi pe Grăsanul Sumbru îndreptându-se spre plajă cu paşi mari; *bocor*-ul uriaş chicoti şi spuse, cu vocea lui joasă, dar ciudat de nepământeană:

— *C'était impossible de savoir şi c'était le froid ou la faim.*

Pe urmă chicoti iarăşi şi se îndepărtă, ajungând destul de departe pentru ca să nu mai poată fi auzit.

Shandy se opri şi, pentru câteva minute, se holbă agitat în urma *bocor*-ului, ca şi când s-ar fi întrebat dacă să plece după el; pe urmă aruncă o privire neliniştită spre stele şi îşi reluă în tăcere drumul către coliba lui, mulţumit fiindcă şi-o făcuse sub o boltă de frunziş deosebit de des.

Capitolul şase

Poate că Davies nici nu dormise – când zorile încă mai erau doar o strălucire de un albastru palid dincolo de palmierii de pe insula Hog azvârli o mantie veche peste cărbunii albi, prăfoşi, ai unuia dintre ultimele focuri ale nopţii şi, când veşmântul se umflă, începu să ardă mocnit şi erupse apoi în flăcări, începu să umble în toate părţile cu paşi mari, trăgând de părul şi de bărbile somnoroşilor şi dărâmând cu lovituri de picior stâlpi de sprijin ai corturilor improvizate. Gemând, piraţii se străduiră să se ridice şi îşi târşiră picioarele către

foc, mulți târând în urmă bucăți din corturile şi din colibele pe care aveau să le abandoneze în curând şi azvârlindu-le apoi în vâlvătaia reînviată, iar Davies le lăsă timp să încălzească o oală cu rom-şi-bere şi să soarbă din întăritorul acela înțepător atât cât era nevoie ca să fie gata de muncă înainte de a-i duce în marş în josul plajei, către locul unde se afla *Carmichael.*

Vreme de o oră, legară şi târâră – apoi lăsară jos şi rearanjară – diverse rețele complicate de scripeți şi de parâme, şi sloboziră înjurături cumplite, şi căzură în apă, şi plânseră de furie… dar când soarele era sus, corabia plutea iar Davies umbla încoace şi încolo pe puntea pupa, strigându-şi indicațiile pentru mânuitorii pânzelor şi pentru pirații de pe slupul *Jenny,* care îl remorca pe *Carmichael.* Preț de o altă oră, acesta se târî în zigzag de-a lungul celor mai adânci canale ale portului, cu minimum de pânze întinse şi oprindu-se adesea cu totul, în timp ce Davies şi Hodge, căpitanul lui *Jenny,* zbierau unul la altul, iar unii dintre membrii altor echipaje, care se treziseră devreme, stăteau pe plajă şi-şi strigau sugestiile necuviincioase peste apa strălucitoare; dar, în cele din urmă, corabia ajunse în gura de nord a portului, o părăsi şi pătrunse în apele mai adânci ce mărgineau Canalul Noua Providență, iar Davies ordonă să fie întinse toate pânzele, chiar şi aripile care flancau velele mari, şi toate cele trei trinci triunghiulare de pe bompres. Cablul de remorcare fu dezlegat şi ambele vase prinseră viteză; cu pânzele strălucindu-le în soarele dimineții, se îndepărtară virând către nord-vest.

Davies pretinsese că principiile navigării erau mai uşor de învățat pe o barcă decât pe o corabie, aşa că Shandy îi dădea o mână de ajutor echipajului de pe *Jenny.* După ce ajunsese să se familiarizeze atât de bine cu *Carmichael,* slupul, cu singurul său catarg şi cu velele sale aurice, i se părea doar cu puțin mai mult decât o simplă barcă; dar transporta paisprezece tunuri mici şi douăsprezece tunuri pivotante şi, după desprinderea cablului de remorcare, când întinseră toate pânzele, simți în călcâiele picioarelor sale goale că vasul putea prinde o viteză mult mai mare.

Carmichael luă însă conducerea, şi Shandy, căruia i se spusese să rămână în aşteptare şi să se ferească din calea tuturor până ce aveau să se afle, nestânjeniți, în largul mării, se ghemui pe teuga cu dimensiuni abia comparabile cu ale unei mese şi privi corabia care plutea maiestuoasă, cu vreo două sute de metri înaintea lor, întrebându-se ce loc în care să nu le stea în drum altora îşi găsise Beth, acum, după ce vasul fusese carenat fără milă.

— Poftim, Jack, spuse Skank, şi îi puse în mână o cană de lemn plină cu rom, înainte de a se întoarce, clătinându-se, să ajute la întinderea scotei de foc. Încă o-nghițitură şi pic peste bord.

— Mulțumesc, spuse Shandy, primind-o cu prudență şi întrebându-se dacă oamenii ăia ajungeau vreodată să se trezească pe de-a-ntregul din beție.

Se uită în urmă, peste duneta de la babord, privind cum se îndepărta tot mai mult de ei, pe suprafața de cristal albastru a mării, mormanul zimțat, verde cu purpuriu, care era insula Noua Providență. Îi trecu prin cap că, într-un anume fel, locul ăla avea să-i lipsească.

Skank se întoarse agale pe teugă şi se întinse pe unul dintre suporturile tunurilor pivotante.

— Da, zise el, ca şi cum s-ar fi declarat de acord cu ceva spus de Shandy, s-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată aici. La anu' o să fie mai greu să ne vindem capturile, pen' că n-or să mai existe locurile stabilite, unde-şi trimit negustorii bogați oamenii să cumpere.

Shandy sorbi din rom.

— Negustorii bogați tratează cu piraților?

— Păi, sigur că da – cum crezi că s-au îmbogățit? Şi cum îşi păstrează averea? Bineînțeles că de obicei nu-şi fac apariția în persoană – îşi trimit slujbaşii sau oamenii de încredere să facă aranjamentele. Uneori, când e vorba de sume mari de bani, le şi livrăm marfa; într-o grămadă de nopți fără lună am dus câte o barcă încărcată din greu, cu vâslele înfăşurate ca să nu facă zgomot, în câte-un golf fără nume din Jamaica, Haiti sau Barbados. Toată povestea are sens, fireşte, pentru toată lumea; noi putem vinde mărfurile uimitor de ieftin, fiindcă n-am plătit nimic pentru ele.

Nu tocmai pentru toată lumea, se gândi Shandy.

— Negustorii ăştia care cumpără – ştiu că lucrurile-s furate?

— Oh, bineînțeles, Jack, cum s-ar putea să nu ştie? De fapt, unii îşi permit chiar să mituiască patrulele de coastă ale Marinei Militare, ca să caute-n alte părți când ne transportăm marfa la țărm. Şi Thatch în persoană a pus la punct cea mai mare parte a legăturilor noastre cu cei într-adevăr bogați: cu Bonnet din Barbados – sigur că acum a ajuns el însuşi pirat, şi asta n-o prea înțeleg – şi cu Lapin şi cu Shander-knack din Haiti, şi cu…

— Cu *cine* din Haiti?

Shandy se agăță de un sart bine întins ca să-şi păstreze echilibrul şi fu nevoit să-şi impună în mod conştient să nu scape cana.

— Cu Lapin – cică asta-nseamnă iepure şi, într-un fel, chiar i se potriveşte individului – şi cu Shander-knack, sau nu ştiu cum îi pronunță de fapt francezii numele. Skank se încruntă, amețit de băutură. Şi numele tău real sună cam tot aşa, nu?

— Seamănă puțin. Shandy trase aerul adânc în piept şi îl lăsă să iasă. Şi individul ăsta, Shander-knack, cumpără mult de la… de la noi?

— Oh, da, e un *speculant.* Lui Thatch îi place grozav când dă peste *speculanți.* Ăştia sunt întotdeauna pe punctul de a se îmbogăți, înțelegi, dar, cumva, dacă te-ntorci peste un an, îi găseşti tot în punctul ăla. Când au bani, ard de nerăbdare să ni-i dea, iar când nu au, vor să le vindem pe datorie – şi, când e vorba de bogătani, Thatch e încântat s-o facă.

— Totuşi, cred că o datorie de soiul ăsta nu e uşor de *recuperat cu forța,* spuse meditativ Shandy.

Skank îi adresă un zâmbet compătimitor, se desprinse de suportul tunului pivotant şi o porni agale înapoi, către pupă.

Shandy rămase pe teugă şi un zâmbet îi adânci încet liniile feței întunecate, iar ochii i se îngustară anticipând ziua când avea să poată folosi noua informație împotriva unchiului său. Era încântat fiindcă pirații mergeau către o zonă nelocuită de pe coasta Floridei şi că n-aveau în vedere nici o luptă, fiindcă i se părea inadmisibil să fie ucis înainte de a-şi încheia socotelile cu fratele tatălui său.

Imediat ce ajunseră la nordul zonei cu bancuri de fund din Bahamas şi pătrunseră în apele albastre şi adânci din Canalul Providența, Hodge, căpitanul uscățiv şi zâmbitor al lui *Jenny*, îl chemă pe Shandy la pupa şi-l anunță că era momentul să-nceapă să-şi câştige existența… şi, pe durata următoarelor cinci ore, avu grijă să-l țină istovitor de ocupat. Recrutul învață să înalțe vârful vergii până când pe vela mare apăreau câteva încrețituri paralele cu ea, şi nu doar atât cât să fie pânza netedă, aşa cum crezuse el că era corect; avusese deja ocazia să înțeleagă, cu uimire, că scotele şi sarturile erau parâme, nu pânze, iar acum află câteva trucuri legate de folosirea sarturilor pentru aducerea pânzelor în cea mai profitabilă poziție față de direcția vântului şi, *Jenny* fiind cu mult mai sprintenă decât *Carmichael,* Hodge se hotărî să-l lase să capete gustul tacticilor de manevrare, aşa că învață care erau principiile întoarcerii sub vânt şi când să considere că o schimbare a vântului din față era un indiciu care sugera întoarcerea; învață să se uite în sus, la cercurile de lemn care fixau vela mare de catarg şi să-şi dea seama, după tremurul lor, că vasul trebuia să devieze uşor față de direcția vântului ca să atingă viteza maximă.

Ca şi cum ar fi vrut să ajute la instruirea lui Shandy, la orizontul de est apăru un nor cumulo-nimbus umflat ca o conopidă şi, cu toate că se afla, probabil, la mulți kilometri depărtare, Hodge le dădu tuturor de lucru cerându-le să facă pregătiri pentru furtună, să „ia rufele de pe sfoară", cum spunea el, vorbind despre strângerea terțarolelor, să-l aducă pe punte pe bocor-ul cu părul alb, ca să fluiere o melodie Dahomey de domolire a vântului, şi să reîntindă o parte dintre sarturi, astfel încât scotele lăsate libere şi vergile care s-ar fi putut rupe să nu se-ncurce în ele.

Furtuna se târa, neagră, pe cerul albastru cobalt şi ajunse deasupra lor la o oră după ce o zăriseră pentru prima oară – Shandy, care nu mai avusese niciodată ocazia să acorde o atenție deosebită schimbărilor vremii, era copleşit de viteza ei – şi, chiar şi cu un minim de pânze întinse, vasul se înclină când îl izbi vântul.

Stropii grei de ploaie începură să cadă un minut mai târziu, dându-le valurilor o înfățişare

aburindă, neclară, şi transformându-l pe *Carmichael* într-o siluetă cețoasă. Hodge ordonă slăbirea tuturor sarturilor ca măsură de precauție împotriva contracției lor inevitabile, şi Shandy fu surprins fiindcă furtuna părea să nu-l înspăimânte câtuşi de puțin pe căpitan.

— E ceva serios? îi strigă el, nervos, lui Hodge.

— Asta? ripostă căpitanul, zbierând ca să acopere răpăitul ploii pe punte. Nu. E doar de-ajuns ca să ne usuce hainele. Dacă ar fi-nceput mai întâi ploaia, am fi putut avea ceva necazuri.

Shandy dădu din cap şi se întoarse pe teugă. Ploaia nu era deranjant de rece şi, după cum îi atrăsese atenția Hodge, spălarea sării din hainele lor avea să le facă plăcere şi a doua zi urmau să se usuce complet – pentru prima oară. Furia de început a ploii torențiale trecuse şi *Carmichael* se vedea din nou clar înaintea lor. Chandagnac ştia că peste câteva ore avea să se târască sub punte, încă în hainele lui ude leoarcă, în căutarea unui cotlon în care să se culce şi spera că Beth Hurwood avea parte de un adăpost mai confortabil la bordul corabiei. Se lăsă spate şi le îngădui muşchilor săi să se relaxeze în aşteptarea noii însărcinări pe care urma să i-o dea Hodge.

A doua zi, îşi petrecură momentele de răgaz exersând tragerea cu tunul şi Shandy, întotdeauna bun când era nevoie de îndemânare, ajunse în curând expert în meşteşugul delicat al țintirii cu un tun pivotant şi al atingerii fitilului de supapă fără să clinteşti țeava lungă, scoțând-o de pe linia de ochire, şi fără să-ți prăjeşti un ochi când exploda praful de puşcă. După ce făcu rapid țăndări şase lăzi goale aruncate una după alta peste bordul lui *Carmichael,* în chip de ținte, Hodge îl transformă din elev în profesor şi, până la apusul soarelui, toți bărbații de slup deveniră cumva țintaşi mai buni decât fuseseră în aceeaşi dimineață.

În cea de-a treia zi, exersară manevrarea vasului şi, după-amiază, lui Shandy i se îngădui să țină cârma şi să dea comenzile şi, vreme de douăzeci de minute, conduse slupul, descriind un cerc larg, dar complet, în jurul lui *Carmichael.* Urmă instrucția pentru cazurile de urgență şi, când exersau tacticile de luptă, Davies trase îndatoritor cu două dintre tunurile lui *Carmichael* în apa din apropierea lor, pentru ca totul să pară mai realist.

Shandy era mândru de modul în care putea acum să se cațere în jurul punților şi pe greement şi fiindcă – deşi mulți pirați protestau împotriva acelor activități energice – el nu simțise nimic altceva decât o oboseală plăcută când soarele de culoarea chihlimbarului, coborât spre orizont, prinsese să azvârle ace de aur asupra valurilor din fața lor; dar plăcerea trezită de arta navigației se evaporă imediat ce Davies, strigând peste apă, le spuse că se pierduse prea mult timp cu o noapte înainte, când se odihniseră, şi că în noaptea aceea aveau să navigheze până în zori.

Shandy fu repartizat în cartul de la miezul nopții până la ora patru a dimineții şi când se trase sus, pe punte, află, pentru început, că navigația la vreme de noapte însemna umezeală şi frig.

Roua era deasă şi făcea ca până şi scândurile nefinisate ale punții să fie alunecoase, şi din fiecare porțiune a tachelajului de care se agăța în drum spre pupă i se revărsau stropi de apă rece în josul mânecii. Hodge stătea în spatele piciorului compasului, cu fața lui amuzantă, triunghiulară, bizar luminată de jos, de lampa cu sticlă roşie care îi îngăduia să vadă busola fără să fie orbit; spre uşurarea lui Shandy, însărcinările pe care i le dădu căpitanul erau simple şi ocazionale: trebuia să ia din când în când un felinar şi să verifice anumite porțiuni rebele ale greementului, să se privească tot timpul înainte, pentru cazul foarte puțin probabil în care un alt vas s-ar fi putut afla în noaptea aceea în apropierea lor pe vasta întindere a oceanului, şi să se asigure că felinarul de la provă rămânea aprins, răspândindu-şi strălucirea palidă pentru a-l avertiza pe timonierul de pe *Carmichael* atât când se apropia prea tare, cât şi când se îndepărta prea mult de slup.

Carmichael era un turn de întuneric ce se legăna şi scârțâia la tribord, dar Shandy se sprijinea din când în când de balustrada de la babord şi scruta cu privirea kilometri de ocean luminat de lună, întrebându-se somnoros dacă nu cumva zărea undeva, la jumătatea

distanței până la orizont, capete şi braţe ridicate, făcând semne ademenitoare, şi dacă nu auzea un cor firav cântând o melodie pe două note, la fel de veche ca înseşi valurile.

La ora patru, Hodge îi întinse o cană cu rom încălzit deasupra lămpii de la piciorul compasului, îi spuse pe cine să trezească şi să trimită sus în locul lui, după care îl lăsă să plece sub punte şi să doarmă oricât de mult putea.

În ziua următoare, marți, douăzeci şi şase iunie, cam pe la amiază, când cele două corăbii întâlniră Curentul Golfului între insulele Bimini şi Florida, le descoperi vasul de război al Marinei Militare.

Când îl zăriră pentru prima oară, o pată albă pe linia orizontului sudic, li se păru un vas comercial cam de dimensiunile lui *Carmichael* şi mai mulți piraţi propuseră, cu jumătate de gură, să-l abordeze în loc să meargă în Florida; apoi, peste numai câteva minute, observatorul aflat la provă cu un ochean strigă, excitat, dându-le de veste că vasul era al Marinei Militare engleze.

În primele momente de după această descoperire, atmosfera se încordă, dar nimeni nu intră în panică, deoarece *Carmichael* fusese modificat pentru a atinge viteza maximă posibilă, iar *Jenny* îşi putea schimba cursul, întorcându-se în apele puțin adânci din Bimini, unde fundul se afla, în numeroase locuri, la cel mult trei metri şi jumătate sub suprafață – slupul putea pluti pe ape adânci de numai doi metri şi jumătate şi putea trece în siguranță peste bancuri de nisip de care vasul de război n-ar fi cutezat să se apropie.

Dar *Carmichael* continua să înainteze cu aceeaşi viteză pe cursul său către sud-est, cu pânzele strălucitoare rămânând în aceeaşi poziție sub soarele tropical, iar Hodge nu ordonă să fie schimbat cursul lui *Jenny.*

— De ce aşteptăm, căp'tane? întrebă un uriaş cu pieptul gol şi barba albă. Dacă ajung prea aproape, s-ar putea să nu mai reuşim să scăpăm de ei.

Shandy era aplecat peste balustrada de la tribord, lângă bara orizontală – numită, dintr-un motiv anume, capon – care susținea ancora ridicată, şi se uita la căpitan, în aşteptare. Avu impresia că îi întrezărise o nouă paloare sub bronzul obrajilor, dar Hodge lăsă să-i scape o înjurătură murdară şi clătină din cap.

— Am pierde cel puțin o zi alergând mai repede decât ei şi făcând un ocol ca să ne reluăm cursul pe furiş şi, cu ploaia de sâmbătă şi cu afurisita aia de odihnă de duminică noaptea, deja trebuie să ne mişcăm foarte repede ca s-ajungem la întâlnirea din Florida în ajunul Zilei Recoltei[3]. Nu, flăcăi, de această singură dată Marina Militară are ocazia să ne atace. Dar, la naiba, *Carmichael* e cel puțin tot atât de bine înarmat ca vasul ăla de luptă de colo, şi nici noi nu suntem vreo barcă de pescuit, şi încă mai avem nişte aşi în mânecă: Însoțitorul Veghetor, Legba şi Bosu.

Bătrânul voinic se holbă la Hodge nevenindu-i să-şi creadă urechilor; pe urmă, ca şi cum i-ar fi explicat ceva unui copil, arătă cu degetul pânzele acum câtuşi de puțin îndepărtate şi spuse răspicat:

— Henri… e afurisita de Marină Militară.

Hodge se întoarse spre el cu furie.

— Şi suntem în plină acțiune, Isaac, şi eu sunt azi căpitan aici, şi, pe deasupra, secundul lui Davies. Pe sângele Domnului, omule, crezi că *mie*-mi plac ordinele astea? *Hunsi kanzo* o să ne transforme pe toți în zombi dacă ne retragem acum – dar dacă mergem înainte nu riscăm decât să fim uciși.

Spre surpriza neplăcută a lui Shandy, echipajul găsi că logica răspunsului era regretabilă, dar inatacabilă, şi începu în grabă pregătirile de luptă. Strânseră pânzele mai uşoare şi trimiseră câțiva oameni sus, cu găleți cu o soluție de alaun pe care s-o verse pe pânze ca să le-mpiedice să ia foc, înlocuiră sarturile cu bucăți de lanț, împinseră tunurile mai în față, astfel încât să le iasă țevile prin ambrazuri, *bocor*-ul se duse la provă şi începu să psalmodieze şi să azvârle către nava britanicilor cioburi de oglinzi sparte cu mare atenție, şi lui Shandy i

[3] Se sărbătorea în trecut, în Anglia, la 1 august.

se ordonă să umple toate găleţile disponibile cu apă de mare, să ude leoarcă una dintre pânzele de rezervă şi s-o-ngrămădească apoi, în întregime, în jurul butoaielor cu praf de puşcă.

În ultimele trei săptămâni, Shandy simţise o oarecare satisfacţie gândindu-se cât de bine se purtase în momentele capturării lui *Carmichael,* dar acum, privindu-şi tremurul propriilor mâini în timp ce trăgea încă o găleată de apă, săltând-o peste copastie, înţelese că, în ziua aceea, calmul lui relativ fusese o urmare a şocului şi, încă mai mult decât atât, a ignoranţei: fiindcă nu-şi dăduse seama că se aflase cu adevărat în pericol decât după dispariţia acestuia. Însă de data asta primejdia se apropia cu o încetineală chinuitoare, iar el ştia dinainte, cu precizie, cum moare un om care primeşte un glonţ în cap, sau o lovitură de sabie în burtă. De data asta era atât de înspăimântat încât avea impresia că se îmbătase – toate culorile erau prea vii, toate sunetele prea puternice, şi se simţea suspendat undeva, între lacrimi şi vomă, şi trebuia să se controleze tot timpul ca să nu-şi ude pantalonii.

După ce înconjură cu găleţi pline butoaiele cu praf de puşcă peste care drapă pânze ude, se grăbi să urce înapoi, pe punte, unde fu înhăţat, i se întinse un fitil care ardea mocnit şi fu împins către tunul pivotant de la prova tribord.

— Nu trage până nu spune Hodge, Jack, se răsti bărbatul care-l îmbrâncise lângă tun, şi-atunci fă-o cu folos.

Privind înainte, pe deasupra metalului plin de ciupituri al ţevii, Shandy văzu că toate cele trei vase se aplecau în vânt către est şi că înclinarea lui *Carmichael* şi a lui *Jenny* era mai pronunţată decât a vasului de război – pe care îl vedea acum din semiprofil, cu deschiderile pentru tunuri vizibile, ca o tablă de şah în bej şi negru, de-a lungul babordului.

Nu pot să trag într-o corabie a Marinei Militare, se gândi. *Dar, dacă refuz să trag, ăştia mă omoară… şi, din acelaşi punct de vedere, dacă nu fac treabă bună aici, Marina Militară ar putea să mă ucidă la fel de bine, odată cu toată suflarea de la bordul lui* Jenny. *Dumnezeule, pentru mine pur şi simplu nu există un curs acceptabil al acţiunii.*

Din lateralul vasului Marinei izbucni o dâră de fum şi, o secundă mai târziu, zgomotul ca o bătaie găunoasă de tobă al detunăturii se rostogoli peste întinderea de opt sute de metri de apă care despărţea cele două corăbii, iar în momentul următor o trâmbă uriaşă de apă înflori pe suprafaţa mării din stânga lui Shandy, rămase în aer o clipă şi recăzu ca o revărsare de diamante azvârlite cu lopata.

— Asta ne-a ratat, strigă vocea lui Hodge, ascuţită de încordare. E în bătaia tunurilor – foc!

Şi, aşa cum au mai descoperit, cu surprindere, mulţi alţi soldaţi, instrucţia intensivă, obositoare şi repetitivă de care avusese parte îl făcu că pe Shandy să execute automat ordinul; ţinti, atinse capătul fitilului de supapă şi se retrase cu un pas, apropiindu-se de următorul tun, înainte de a fi hotărât dacă să se supună sau nu ordinelor. *Ei, acum ai intrat în luptă,* îşi spuse, cu disperare, ţintind cu al doilea tun; *ai face bine să-ţi dai toată silinţa în folosul părţii căreia îi vei împărtăşi soarta.*

Când atinse fitilul de supapa celei de-a doua ţevi, toate cele şapte tunuri de la tribord traseră mai mult sau mai puţin simultan şi reculul readuse vasul, despre care nu-şi dăduse până atunci seama că era înclinat în partea lor, aproape la orizontală.

Pe urmă *Guralivul Carmichael,* înaintând uimitor repede pentru un vas atât de masiv, se strecură în golul plin de fum între vasul militar şi *Jenny,* la o distanţă destul de mică pentru ca Shandy să-i recunoască fără dubiu pe bărbaţii de pe greementul său şi să-l audă pe Davies strigând „Foc!” cu o clipă mai înainte tunurile de la tribordul corabiei să tragă bubuind ca un tunet apropiat şi făcând, preţ de o secundă, pânzele vasului de luptă aproape invizibile în spatele unui munte de fum alb, învolburat. *Jenny* continua să vireze strâns în vânt, pe urmele lui *Carmichael,* şi, fumul detunăturilor odată rămas în urmă, Shandy văzu cu groază vasul militar, aparent nevătămat, ţinând pasul cu *Jenny* la numai o sută de metri distanţă, dar, când îl înhăţă Skank, făcându-i vânt către un alt tun pivotant, şi el se uită din reflex în lungul ţevii, către corabia mai mare, constată că, la urma urmelor, nu era intactă – plasa de protecţie care-i acoperea centrul punţii superioare tresălta şi se strâmbase din cauza vergilor căzute, iar modelul ca o tablă de şah al gurilor de tun de la babord fusese stricat de

vreo jumătate de duzină de găuri noi, cu margini zdrențuite – şi realiză în acelaşi timp că *Jenny* mergea mai repede decât vasul de luptă şi că peste un minut sau două avea să se afle în fața lui, în siguranță. Aproape fără nici o îndoială încălcând ordinele, Davies trecuse printre ele şi trăsese în corabia Marinei ca să-i lase lui *Jenny* timp să scape.

— Loveşte un tun din față! strigă Skank, şi Shandy ținti supus una dintre țevile strălucitoare care ieşeau în afara provei vasului militar, apoi îşi atinse fitilul de supapă.

Ghiuleaua țâşni cu un bubuit vibrant şi, îngustându-şi ochii ca să privească prin fumul usturător, zări încântat praful şi aşchiile care săreau din ambrazura pe care o țintise.

— Bun! mârâi Skank. Acum loveşte-i…

Din tunurile rămase pe flancul vasului de luptă răbufni fum, dar tunetul canonadei se pierdu, acoperit de neaşteptata lovitură de berbec care roti slupul şi Shandy, îndepărtat de tunul lui de o izbitură violentă, zbură rostogolindu-se către masa de oameni din spatele lui. Asurzit şi uluit, se săltă răsucindu-se şi se întinse peste un trup nemişcat, încercând să tragă aer în plămâni fără să se înece cu sângele şi cu sfărâmăturile de dinți din gură. Era conştient de strigătele de furie şi de spaimă, mai puternice decât țiuiturile din propriile urechi, şi de o nouă schimbare lenta a poziției punții de sub el.

Hodge îşi urla ordinele, şi Shandy reuşi în sfârşit să se rostogolească şi să se ridice în capul oaselor, profund recunoscător fiindcă-şi zărea mâinile şi picioarele la locurile lor, fără găuri şi, după toate aparențele, fără să se fi rupt – mai ales după ce-şi aruncă privirea în jur. Morții şi răniții erau împrăştiați pretutindeni, velele din margini erau sfâşiate şi împroşcate cu sânge, iar lemnul de culoare întunecată al catargului şi al copastiei avea brazde care îl scoteau la lumină pe cel strălucitor şi proaspăt de dedesubt. Totul arăta, îşi spuse năucit Shandy, de parcă Dumnezeu s-ar fi aplecat în afara cerului şi ar măturat de câteva ori slupul c-o greblă cu dinți ascuțiți.

— Cârma la tribord, dar-ar naiba, zbieră Hodge. Apoi îşi şterse cu manşeta o parte din sângele care i se scurgea în josul frunții. Şi să-nşface cineva vela mare!

Un bărbat de lângă cârmă încercă să îndeplinească ordinul cu o mişcare spasmodică, dar se prăbuşi neajutorat în genunchi, cu sângele țâşnindu-i înspumat dintr-o gaură zdrențuită din piept; Skank se cățărase disperat către velă, pe un morman de trupuri sfârtecate ale camarazilor săi… dar era prea târziu. Scăpată de sub control după ce o izbiseră rafalele de sfărâmături de metal, *Jenny* se rotise în voia valurilor până când ajunsese cu prova exact pe direcția vântului şi avea să stea neclintită pe apă pentru cel puțin câteva minute. Shandy auzise că într-o asemenea situație neplăcută se spunea că „eşti în fiare” şi îi trecu prin minte că, în cazul lor, ar fi fost greu să găseşti o descriere mai potrivită.

Corpul înalt şi grațios al navei de luptă, înclinat contra vântului atât cât era nevoie ca să înainteze, se îndreptă către prova tribord a slupului şi, în timp ce coca înaltă se îndesa în teuga lui *Jenny,* făcând să pocnească lanțurile care țineau loc de sarturi şi rupând până şi ancora ridicată, pe puntea vasului mai mic căzură cu zgomot surd gheare zăngănitoare de pisică, iar o voce aspră strigă:

— Către fiecare dintre voi e îndreptat un pistol, nemernicilor, aşa că lăsați jos toate armele, iar când vă aruncăm scara de frânghie urcați pe rând, şi *încet.*

Va urma….

Seria nouă

VP MAGAZIN

A debutat prin numărul *Special* de Crăciun